

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА БЕОГРАДА

Година LXIII Број 13

4. март 2019. године

Цена 265 динара

Скупштина Града Београда на седници одржаној 4. марта 2019. године, на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС”, бр. 129/07, 83/14 – други закон, 101/16 – други закон и 47/18), уз прибављену сагласност Министарства државне управе и локалне самоуправе број 015-05-00037/2019-24 од 21. фебруара 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О ДОДЕЛИ НАЗИВА ПАРКУ „БРАНКО ПАРАЋ РЕЉА” НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ САВСКИ ВЕНАЦ

I. Додељује се назив Парку „Бранко Параћ Реља” и то: Градска општина Савски венац

1. Парку који се налази поред ОШ „Стефан Немања”, на углу Улица Васе Пелагића и Љубе Јовановића одређује се назив: Парк „Бранко Параћ Реља”.

II. Ову одлуку објавити у „Службеном листу Града Београда”.

Скупштина Града Београда

Број 015-116/19-С, 4. марта 2019. године

Председник

Никола Никодијевић, ср.

Скупштина Града Београда на седници одржаној 4. марта 2019. године, на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС”, бр. 129/07, 83/14 – други закон, 101/16 – други закон и 47/18), члана 181. став 1. Закона о државном премеу и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 18/10, 65/13, 15/15 – УС, 96/15 и 47/17 – аутентично тумачење) и члана 9. Уредбе о адресном регистру („Службени гласник РС”, број 63/17) уз прибављену сагласност Министарства државне управе и локалне самоуправе број 015-05-00035/2019-24 од 21. фебруара 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНИ И ДОПУНИ ОДЛУКЕ О УТВРЂИВАЊУ НАЗИВА УЛИЦА И ДРУГИХ ДЕЛОВА НАСЕЉЕНИХ МЕСТА НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ САВСКИ ВЕНАЦ

Члан 1.

У Одлуци о утврђивању назива улица и других делова насељених места на територији градске општине Савски венац („Службени лист Града Београда” бр. 119/18) у члану 2. после тачке 7. додаје се тачка 8. која гласи:

„8. Улици травничкој (матични број Улице: 791091012730) мења се назив и одређује се нов назив: Улица Милорада Екмечића.

Образложење: Милорад Екмечић (1928–2015), рођен је у Пребиловцима код Чапљине, тада Краљевина Срба Хрвата и Словенаца, данас Република Босна и Херцеговина. Био је истакнути српски историчар који се доминантно бавио историјом српског народа у 19. и 20. веку. Историју је студирао на Филозофском факултету у Загребу, где је и докторирао 1958. године са дисертацијом – „Устанак у Босни 1875–1878”. Радио је као професор на Филозофском факултету Универзитета у Сарајеву до 1992. године када је ухапшен заједно са својом породицом од стране Зелених беретки. Из кућног притвора успева да побегне у Србију где је предавао као редовни професор од 1992. до 1994. на Филозофском факултету Универзитета у Београду. У иностранству је предавао као гостујући професор на америчком универзитету Ен Арбор у Мичигену 1971/72. југословенску и балканску историју, а затим балканску и европску историју 19. века на Универзитету у Канзасу 1981/82. године. Био је редовни члан САНУ, АНУБиХ, дописни члан ЦАНУ. Академик Милорад Екмечић преминуо је 29. августа 2015. године у Београду у 88. години живота. Милорад Екмечић је био један од ретких који се високо уздигао изнад преовлађујућег стања духа у југословенској и српској историјској науци комунистичке епохе, смело истражујући истину према властитој схватању историје и научног метода у њеном сазнавању.”

Члан 2.

На основу ове одлуке надлежна служба Републичког геодетског завода Републике Србије ће ажурирати Адресни регистар.

Члан 3.

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу Града Београда”.

Скупштина Града Београда

Број 015-115/19-С, 4. марта 2019. године

Председник

Никола Никодијевић, ср.

Скупштина Града Београда на седници одржаној 4. марта 2019. године, на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС”, бр. 129/07, 83/14 – други закон, 101/16 – други закон и 47/18), уз прибављену сагласност Министарства државне управе и локалне самоуправе број 015-05-00038/2019-24 од 21. фебруара 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О ДОДЕЛИ НАЗИВА УЛИЦЕ НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ СТАРИ ГРАД

I. Додељује се назив улице и то:

Градска општина Стари град

1. Улици Задарска мења се назив и одређује се нов назив: Улица Добрице Ћосића.

II. Ову одлуку објавити у „Службеном листу Града Београда”.

Скупштина Града Београда
Број 015-114/19-С, 4. марта 2019. године

Председник
Никола Никодијевић, ср.

Скупштина Града Београда на седници одржаној 4. марта 2019. године, на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС”, бр. 129/07, 83/14 – други закон, 101/16 – други закон и 47/18), члана 181. став 1. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 18/10, 65/13, 15/15 – УС, 96/15 и 47/17 – аутентично тумачење) и члана 9. Уредбе о адресном регистру („Службени гласник РС”, број 63/17) уз прибављену сагласност Министарства државне управе и локалне самоуправе број 015-00036/2019-24 од 21. фебруара 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ НАЗИВА УЛИЦА И ДРУГИХ ДЕЛОВА НАСЕЉЕНИХ МЕСТА НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ ПАЛИЛУЛА

Члан 1.

Овом одлуком утврђују се називи улица и других делова насељених места којима није одређен назив у складу са Елаборатима уличног система Републичког геодетског завода на територији градске општине Палилула.

Члан 2.

У насељеном месту Палилула; Београд – део (матични број насеља: 791075), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица 16. априла – креће од кп 4567 (Улица Максима Горког), иде дуж кп 5175/1, завршава код кп 4098/4, у КО Овча.

Образложење: Први пут поменуто име Београд у писаним документима 16. априла 878. године, када је папа Јован VIII упутио писмо бугарском кнезу Борису, у коме га обавештава да се Сергије евнух опозива са дужности београдског епископа. Оригинал овог документа налази се у ватиканском архиву, а тек деведесетих година овог века постао је доступан и нашој јавности.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе града Београда.

2. Улица Милице Хребељановић – креће од кп 5167/1, дуж кп 5173, завршава код кп 5172, у КО Овча.

Образложење: Милица Хребељановић била је владарка Србије, жена српског кнеза Лазара, средњовековна списатељица и православна светитељка.

3. Улица јабланска – креће од кп 5170/1, иде дуж кп 4790, завршава код кп 5173, у КО Овча.

Образложење: По дрвету јаблан.

4. Улица јасенска – креће од кп 5170/1, иде дуж кп 4800, завршава код кп 5173, у КО Овча.

Образложење: По дрвету јасен.

5. Улица тишка – креће од кп 5170/1, иде дуж кп 4811, завршава код кп 5173, у КО Овча.

Образложење: По реци Тиси.

6. Улица ораховска – креће од кп 5170/1, иде границом између кп 4785 и 4786, завршава код кп 5173, у КО Овча.

Образложење: По дрвету орах.

7. Улица Људевита Штура – креће од кп 5173, иде дуж кп 4760, завршава код кп 5174/1 (Улица Црквиште) у КО Овча.

Образложење: Људевит Штур (1815–1856) био је један од водећих представника и најважнијих личности словачког народног препорода у XIX веку, организатор народнослободилачког покрета, политичар и идеолог, кодификатор модерног словачког језика, педагог, историчар, филозоф, писац, песник и публициста. Разне социолошке анкете су више пута потврдиле да већина Словака сматра Штура једном од најважнијих личности словачке историје. У многим словачким градовима постоје његови споменици, улице, тргови, школе и др, а многи литерални догађаји носе његово име. Као професор на Евангелистичком лицеју у Братислави, Штур је окупио и у словенском духу едуковао и уздизао српске студенте који су се школовали у овој значајној образовној установи, а који су се организовали у српској читаоници. Њихове састанке је у више наврата посетио Вук Стефановић Караџић из Беча. Један од најталентованијих и најобразованијих српских студената Људевита Штура и његов млађи пријатељ у то време био је Светозар Милетић, који се између осталог залагао за решавање словенског питања. 50-тих година деветнаестог века успоставио присне односе са кнезом Михаилом Обреновићем који се са својом супругом, Јулијом Хуњади, у то време боравио у дворцу Иванка при Дунају, где су се њих двојица виђали. Кнез Михаило је финансијски помогао Љ. Штура након што је ова водећа личност словачког препорода остала без материјалних средстава након отпуштања са позиције професора Лицеја, због непходности. Захвалан по томе, Људевита Штур је неколико својих научних радова посветио управо кнезу Михаилу.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Амбасада Републике Србије у Словачкој.

8. Улица Крешимира Ћосића – креће од кп 5173, иде дуж кп 4757, завршава код кп 5174/1 (Улица Црквиште) у КО Овча.

Образложење: Крешимир Ћосић (1948–1995) кошаркаш. Као играч је освојио три злата на европским првенствима 1973/75/77, два злата на светским првенствима 1970. и 1978. и једно злато на ОИ у Москви 1980. Примљен је у Кошаркашку кућу славних 1997. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

9. Улица повленска – креће од кп 5174/1 (Улица Црквиште), преко кп 4595, завршава код кп 5175/1 (предложена улица бр. 1), у КО Овча.

Образложење: По планини Повлен.

10. Улица Вајфертова – креће од кп 5167/3 (Улица Максима Горког), иде дуж кп 5168, завршава код кп 4891/1, у КО Овча.

Образложење: Ђорђе Вајферт (1850–1937) био је српски индустријалац немачког порекла и гувернер Народне банке.

11. Улица Драгутина Ђорђевића – од кп 5168, преко кп 4898/1, завршава у кп 4898/2, у КО Овча.

Образложење: Драгутин Ђорђевић (1866–1933) био је српски архитекта. Аутор је неких од најзначајнијих београдских и националних научних, просветних и војних здања – Зграде Српске академије наука и уметности, Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић”, Друге и Треће београдске гимназије, Касарне VII пука од којих су сви утврђени за трајну вредност националне културне баштине.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе града Београда.

12. Улица Ружице Радовановић – креће од кп 5120, иде дуж кп 4501/2, завршава код кп 4501/13, у КО Овча.

Образложење: Ружица Радовановић (1919–) је бивша српска репрезентативка у кошарци и атлетици. Чланица

Сокола од 1933. до 1941. Бивша је функционерка Кошаркашког савеза Србије и секретар Југословнеског олимпијског комитета. За КК Црвена звезда је освојила шест пута првенство Југославије од 1946. до 1951. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

13. Улица јеличка – креће од кп 5173, иде дуж кп 4718, завршава код кп 5174/1 (Улица Црквиште) у КО Овча.

Образложење: По дрвету јела.

14. Улица Дели Јованова – креће од кп 5167/1 (Улица Максима Горког), преко кп 4587, завршава код кп 5175/1 (новопредложена Улица 16. априла), у КО Овча.

Образложење: По планини у источном делу Србије.

15. Улица букуљска – креће од кп 5174/1 (Улица Црквиште), преко кп 4616 и кп 4617, завршава код кп 5175/1 (новопредложена Улица 16. априла), у КО Овча.

Образложење: по планини Букуљи.

16. Улица Димитрија Бачевића – креће од кп 1425 (раскрсница са Улицом Игора Васиљева), иде преко кп 1416, кп 1417, кп 1418, кп 1419, кп 1420, кп 1421, кп 1422, завршава у кп 1034/5, у КО Крњача.

Образложење: Димитрије Бачевић (1735–1770) био је сликар, један од најзначајнијих барокних црквених иконописаца код Срба.

17. Улица Уроша Кнежевића – креће од кп 1425, иде преко кп 1411/3, кп 1411/2, кп 1411/4, кп 1411/1, кп 1411/7, кп 1411/8, кп, завршава у кп 1034/5, у КО Крњача.

Образложење: Урош Кнежевић (1811–1876) био је српски сликар, припада плејади српских сликара који су поставили темељ сликарству у Србији. Његова личност и дело тесно су повезани са културном историјом Србије у 19. веку. По повратку у Београд октобра 1847. године врло брзо се наметнуо као сликар портретиста и његов успон траје до пада кнеза Александра Карађорђевића. Академију је завршио у Бечу.

18. Улица Оље Ивањицки – креће од кп 1425, иде преко кп 1410, завршава у кп 1034/5, у КО Крњача.

Образложење: Оља Ивањицки, право име Олга, је рођена у Панчеву 10. маја 1931. године у руској болници. Њени родитељи, отац Василиј Васиљенко Ивањицки и мајка Вероника Михајловна Пјотровска су у Србију дошли као прогнаници из Русије након Октобарске револуције. Живели су у Крагујевцу где је Оља Ивањицки живела све до доласка у Београд, да студира вајарство на Академији за ликовне уметности у Београду. Мада је уписала вајарство, она се од самог почетка углавном бавила сликарством. 1957. године је завршила академију ликовних уметности у класи професора Сретена Стојановића. По завршетку постдипломских студија, 1962. године добила је посебно признање и стипендију Фордове фондације за наставак студија у САД, а године 1978. и могућност да учествује у програму Фулбрајтове фондације „Artist in Residence – Rhode Island School of Design”. Један је од оснивача Ниш Арт Фондације и Салона Музеја Медиале а 2007. основала је и Фонд Олге Оље Ивањицки са крајњим циљем да Фонд ради на оснивању Музеја Оље Ивањицки. Умрла је у Београду 24. јуна 2009. после операције срца. Сахрањена је у Алеји заслужних грађана на београдском Новом гробљу 27. јуна 2009. годин

Иницијативу је, поред грађана општине Палилула, поднела и Библиотека града Београда.

19. Улица Светислава Вученовића – креће од кп 1604/3, преко кп 1400, завршава у кп 1401, у КО Крњача.

Образложење: Светислав Вученовић (1928–2013, Београд), архитекта. Истакнути стваралац који је дао битан теоријски и практични допринос заштити градитељског наслеђа Србије и Југославије. Дао је битан допринос мето-

дологији заштите културног наслеђа проучавањем и публикавањем научне грађе објављене у водећим домаћим и светским часописима као и низом реконструкција на територији Града Београда (хотел Српска круна и Библиотека града Београда. Конак књегине Љубице. Конак кнеза Милоша у Топчидеру, црква брвнара у Вранићу и многи други на територији града Београда).

20. Улица Милана Коњовића – креће од кп 1604/3, преко кп 1398, у КО Крњача.

Образложење: Милан Коњовић (1898–1993) био је истакнути српски сликар 20. века. Својим опусом од 6.000 радова припада врху српске ликовне уметности.

21. Улица Стевана Томића – креће од кп 1604/3, преко кп 1397, у КО Крњача.

Образложење: Стеван Томић () био је истакнути правник који је афирмисао деловање послератног ресорног сектора из надлежности културе и образовања Народне Републике Србије и савезних органа Југославије, утемељивањем пројеката и делатности рада Народне библиотеке Србије и Архива Србије. Томић је дао битан допринос теорији вредности и својства из области заштите културних добара и заштите наслеђа као и правне филозофије и филозофије права из области заштите културног наслеђа.

22. Улица Зоре Петровић – креће из кп 1604/3, иде граничном линијом између кп 1390/2 и кп 1389, у КО Крњача.

Образложење: Зора Петровић (1894–1962) била је српска сликарка која се убраја у најзначајније представнике експресионизма у сликарству Србије између два рата. Добитница је Октобарске награде града Београда.

23. Улица Милорада Бате Михаиловића – креће из кп 1604/4, преко кп 1383, у КО Крњача.

Образложење: Милорад Бата Михаиловић (Панчево, 8. фебруар 1923 – Париз, 23. април 2011) је био српски сликар. Од 1947. када први пут излаже у Београду, имао је стотинак групних изложби на свим континентима. Прву самосталну изложбу приредио је 1951. године у Београду а ретроспективну у Уметничком павиљону „Цвијета Зузорић” 1981. године. Године 1985. изабран је за члана ван радног састава САНУ, у одељењу ликовних и музичких уметности.

24. Улица Светлане Поповић Мојсиловић – креће из кп 1604/4, преко кп 1382, у КО Крњача.

Образложење: Светлана Поповић Мојсиловић (2012, Београд), архитекта. Истакнути стваралац који је дао битан теоријски практични допринос заштити градитељског наслеђа Србије, Југославије као и заштити културних добара Србије у иностранству. Дала је битан допринос методологији заштите културног наслеђа проучавањем и публикавањем научне грађе (књига „Крст у кругу”). Професуром у Сједињеним Америчким Државама (изложба „Моћ слика у византији” 2007. године у Вашингтону и другим догађајима). Као и низом објављених чланака у водећим домаћим и светским часописима као и низом реконструкција на територији Града Београда и Републици Србији (манастири Павловац, Трноша, Милешева, Каленић, Бања Прибојска, црква брвнара у Враничу и многи други споменици у земљи и иностранству. Кућа Милутина у Горњој Топлици. Српско војничко гробље у Битољу)

25. Улица Александра Сандића – креће од кп 1670/28 (Панчевачки пут), иде преко кп 792, кп 1663/4, кп 1030/1, кп 1667/3, кп 2442/5, кп 2443/3, кп 2442/3, кп 2442/2, завршава у кп 2845/1 (Панчевачки пут), у КО Крњача.

Образложење: Александар Сандић (1836–1908) историчар, филозоф. Био је српски филозоф, филолог, историчар, књижевник, културни радник, политичар, аутор химне Светом Сава и дописни члан многих академија у иностранству. Докторирао је филозофију и филологију на Универзитету у Бечу код професора Франца Миклошича.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

26. Улица Николе Милошевића – креће од кп 783/3, иде преко кп 783/1, завршава у кп 784/1, у КО Крњача.

Образложење: Никола Милошевић (1929–2007) био је српски филозоф, теоретичар књижевности, писац и политичар, академик САНУ. Био је председник задужбине „Милош Црњански”. Аутор је више књига, књижевно историјских и књижевно теоријских студија, као и великог броја есеја, предговора, рецензија и књижевних критика. Учествовао је у многим књижевним и политичким јавним трибинама. Написао је преко двадесет књига филозофске и књижевно–теоријске природе.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство културе и информисања Републике Србије.

27. Улица Дивне Ђурић-Замоло – креће од кп 1030/1, преко кп 785/1, у КО Крњача.

Образложење: Дивна Ђурић-Замоло (1922–1995), историчарка београдске архитектуре и урбанизма. Докторирала је 1975. године са тезом: Београд као оријентална варош под Турцима 1521–1867. Теза је објављена као монографија 1977. године. Поред већ поменуте монографије, објавила је читав низ капиталних дела посвећених Београду: Градитељи Београда 1815–1914; Београд са старих фотографија; Хотели и кафане XIX века у Београду; Београд 1930. на фотографијама Јеремије Станојевића; Београд 1898–1914 из архиве Грађевинског одбора, као и читав низ драгоцених радова у стручној периодици. Била је члан Италијанске академије за уметност у Парми.

28. Улица алпских ружа – креће од кп 1662/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 130/1 и кп 130/19, у КО Крњача.

Образложење: По врсти руже.

29. Улица црног бора – креће од кп 1662/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 130/12, завршава у кп 130/1, у КО Крњача.

Образложење: По дрвету.

30. Улица Пита Маравића – креће од кп 1662/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 130/11, завршава у кп 130/1, у КО Крњача.

Образложење: Пит Маравић (1947–1987) познатији као „Пистол Пит” је легендарни НБА кошаркаш српског порекла. У десет сезона колико је провео у НБА, Маравић је пет пута био члан Ол Стар тима, постигао је 15.948 поена и 658 утакмица – у просеку 24,2 поена по утакмици (15. место свих времена). Био је најбољи стрелац НБА лиге 1977. са просеком од 31,1 поен. Примљен је у „Кућу славних” 1987. године као најмлађи члан ове престижне кошаркашке институције. Утицајна спортска мрежа ЕСПН је Пистол Пита 2005. године прогласила најбољим америчким универзитетским кошаркашом свих времена.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

31. Улица Милана Галића – креће од кп 1657/1 (Саве Ковачевића улица 2), иде преко кп 155, у КО Крњача.

Образложење: Милан Галић Гале (фудбалер „Пролетера”, „Партизана”, „Стандарда” и „Ремса” и члан Фудбалске репрезентације Југославије (1938–2014). Играјући за југословенску репрезентацију на 51 утакмици, постигао је 37 голова.[1] Учествовао је на Летњим олимпијским играма 1960. године, када је репрезентација Југославије освојила златну медаљу, на Европском фудбалском првенству 1960. године, када је Југославија била друга, и на Светском првенству 1962. године, када је Југославија заузела четврто место. Исте

године добио је Златну значку спорта, награду за најбољег спортисту у Југославији. У лигашким такмичењима играо је за „Партизан” и „Стандард Лијеж” и „Ремс”.

32. Улица Боривоја Вукова – креће од кп 1657/1 (Саве Ковачевића улица 2), иде преко кп 150, у КО Крњача.

Образложење: Боривој Вуков (потпуковник ЈНА, професор Војне гимназије и Војне академије, спортиста–тркач и члан Рвачке репрезентације Југославије. Освајач 14 титула државног првака и неколико медаља на светским такмичењима (1929–2010). У Београду у 81. години преминуо је Боривој Вуков, некадашњи светски првак у рвању и троструки олимпијац. Боривој Вуков рођен је 8. јула 1929. године у Сенти, рвањем је почео да се бави у младости, био је члан новосадске Војводине, а од 1950. члан „Партизана” којем је остао веран до краја живота. Четрнаест пута био је првак Југославије у по броју шампионских титула уврштен је у Гинисову књигу рекорда, а највећи успех у каријери остварио је на Светском првенству у Хелсинбору 1963. Био је вицешампион света 1958, освајао је медаље на медитеранским и балканским играма и спартакијадама, а три пута учествовао је на Летњим олимпијским играма – у Хелсинкију 1952, Мелбурну 1956. и Риму 1960. На играма је имао укупно 11 борби и забележио шест победа, један нерешен меч и четири пораза. Није освојио олимпијску медаљу, јер је имао пех да се прерано сретне са највећим асовима свог доба какви су били олимпијски шампиони совјетски рвач Борис Гуревич и Румун Думитру Парвулеску. Два пута је био седми и једном шести, а Парвулеску, олимпијском шампиону из Рима реванширао се на Светском првенству у Хелсинбору 1963. По завршетку такмичарске каријере (био је потпуковник, професор на Војној академији) посветио се тренерском позиву и створио много рвачких шампиона. За достигнућа у спорту награђен је великим бројем одликовања и признања.

33. Улица Александра Великог – креће од кп 171, иде преко кп 178, завршава код кп 196, у КО Крњача.

Образложење: Александар Велики био је краљ античке грчке краљевине Македоније и члан династије Аргијада. Рођен је у Пели 356. године пре н.е. И наследио је свог оца краља Филипа Другог на престолу када је имао 20 година.

34. Улица жада – креће од кп 1624/1 (Саве Ковачевића улица 3), иде преко кп 4 завршава код кп 20/5, у КО Крњача.

Образложење: по полудрагом камену.

35. Улица јасписа – иде преко кп 20/5 и кп 20/4, почиње и завршава код новопредложене Улице Ђилибара у КО Крњача.

Образложење: по полудрагом камену.

36. Улица Ђилибара – иде преко кп 20/5, кп 20/4, кп 20/3, кп 20/2, завршава у кп 20/1, у КО Крњача.

Образложење: по полудрагом камену.

37. Улица сунчевог камена – иде преко кп 20/1, завршава у кп 20/11, у КО Крњача.

Образложење: по полудрагом камену.

38. Улица лаписа – иде преко кп 20/1, у КО Крњача.

Образложење: по полудрагом камену.

39. Улица Амелије Ерхарт – креће од кп 1662/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 203, кп 202, кп 201/1, 200 (...) кп 220, кп 221, кп 224, завршава у кп 229, у КО Крњача.

Образложење: Амелија Мери Ерхарт (1897–1937) је била амерички пилот, прва жена која је авионом прелетела Атлантски океан.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

40. Улица Селене Дукић – креће од кп 6066/8, иде преко кп 6066/9, кп 10437/4, кп 10405/3, кп 10406, кп 10407/1, завршава у кп 10410, у КО Вишњица.

Образложење: Селена Дукић (1910–1935), књижевница, новинарка „Политике”. Сарађује у београдским листовима

„Српски књижевни гласник”, „Време”, „Летопис Матице српске”, „Жена данас”. Као новинар борави у Јерусалиму, објављује путописне приче које се одликују лакоћом приповедања и непосредношћу. Постхумно је објављена њена збирка прича за децу: Велики и мали. Веома млада умире од туберкулозе.

41. Улица Розалин Френклин – креће од новопредложене Улице Амелије Ерхарт, иде границом између кп 214 и кп 198/1, у КО Крњача.

Образложење: Розалин Френклин (1920–1958), британска биофизичарка. Њен рад садржи кључни допринос разумевању fine молекулске структуре ДНК, РНК, вируса, угља и графита.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

42. Улица Марије Калас – креће од кп 1662/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 204/1, у КО Крњача.

Образложење: Марија Калас (1923–1977) грчка оперска дива рођена у САД. Упркос својој релативно краткој каријери, Марија Калас важи за један од највећих сопрана у историји опере.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

43. Улица Љубице Ђорђевић – креће од новопредложене улице Амелије Ерхарт, иде преко кп 202, у КО Крњача.

Образложење: Љубица Ђорђевић (1922–1999) ванредни професор Филолошког факултета у Београду у пензији, дугогодишњи библиотечар Библиотеке Одсека за југословенске књижевности, оснивач Семинара за библиотечарство, педагог, библиограф и песникиња.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

44. Улица Ивана Губијана – креће од кп 285/1, иде преко кп 282/1, завршава се код кп 1644/3, у КО Крњача.

Образложење: Иван Губијан (1923–2009) био је српски и југословенски атлетски репрезентативац. Освајач је сребрне медаље на Олимпијским играма у Лондону 1948. (прва медаља у атлетици за Југославију). Првак Југославије у бацању кугле (1948, 1949, 1950, 1952 и 1953). Првак на Балканским играма у Тирани 1946, Атени 1953, Истанбулу 1956. Добитник је „Златне медаље части” 1955. од француског Министарства науке и спорта. Био је и атлетски судија организатор атлетских догађаја.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

45. Улица Андреја Митровића – креће од раскрснице са Азањском улицом, иде границом између кп 281 и кп 282/1, у КО Крњача.

Образложење: Андреј Митровић (1937–2013) историчар; Био је професор на Филозофском факултету у Београду и дописни члан САНУ. Године 1987. основао је Катедру за Општу савремену историју. Бавио је изучавањем Балканског простор у европској политици између два светска рата са посебним освртом на место Југославије у европској политици. Писао и о историји Србије у Првом светском рату и бројним аспектима европске историје између два светска рата. Био је аутор више телевизијских емисија, попут серије „Време нетрпељивих”, а једно време и водитељ емисије „Кино око”. Октобарску награду Града Београда за науку је добио 1975. године, престижну Хердерову награду за допринос историографији 2001. године, медаљу „Константин Јиречек” Друштва за Југоисточну Европу из Минхена 2004. године, а награђен је и медаљом Српске књижевне задруге (1992), плакетом Коларчевог народног универзитета (1974).

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

46. Улица Винка Арнерија – креће од кп 285/1, иде грађанином између кп 280 и кп 281, у КО Крњача.

Образложење: Винко Вице Арнери (Задар, 1907 – Београд, 1989), лекар хирург–пластичар, учесник Народноослободилачке борбе, санитетски пуковник ЈНА и професор Војномедицинске академије, је завршио у Загребу и пред Другог светског рата је радио као лекар. Године 1944. је ступио у Народноослободилачку борбу. Након ослобођења Југославије, наставио је лекарску службу у Југословенској народној армији. Био је заслужан за развој пластичне хирургије у Југославије. Био је оснивач и први начелник Одељења за пластичну хирургију први Главној војној болници у Београду, која је касније прерасла у Клинику за пластичну хирургију Војномедицинске академије (ВМА). Био је и професор на Војномедицинској академији. Ударио је темеље развоју пластичне и реконструктивне хирургије и савременог лечења опекотина у ЈНА. Увео је више оригиналних метода у реконструктивној хирургији. Публиковао је преко 70 стручних радова. Активна служба у ЈНА му је престала 1977. године.

47. Улица александровачка – креће од кп 1644/1 (Азањска улица), иде преко кп 257, у КО Крњача.

Образложење: по граду Александровац.

48. Улица бујановачка – креће од кп 1644/1 (Азањска улица), иде границом између кп 247 и кп 248, у КО Крњача.

Образложење: по граду Бујановац.

49. Улица госпође Тасти – иде од новопредложене Улице атланска, преко кп 318, у КО Крњача.

Образложење: Амабле Тасти (Amable Tasty, 1795–1885), француска књижевница. Припадала је књижевном кругу Шарла Нодијеа. Виктор Иго јој посвећује своју песму Мојсије на Нилу; Шатобријан говори о њој у својим Мемоарима. Њене збирке песама савремени критичари, међу којима и сам Сент Бев, дочекују са похвалама. У зрелим годинама пише низ поучних новела и популарних књига за омладину. У Београд долази почетком 1862. године, код свог сина, француског конзула у Србији. Становали су у хотелу „Српска круна”, на Великом тргу данас Студентски трг). Српска историја и, посебно, народна поезија нису јој били непознати. Њена маћеха, Елиза Војар била је познати преводилац српских песама на француски језик. У својим успоменама, госпођа Тасти ће записати да јој је било пријатно што живи „у средини једног ратничког и песничког народа”. Прве турске гранате испале на Београд са тврђаве погодиле су хотел Српска круна, тачније, прозоре француског конзулата. Значајан део својих успомена, чији су делови објављени у Нансију 1887. године, француска књижевница посвећује бурним догађајима у Београду, у којима је, стицајем околности, и сама учествовала.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

50. Улица милановачка – иде од новопредложене Улице атланска, преко кп 332/1, у КО Крњача.

Образложење: по граду Милановац.

51. Улица Зорана Мишића – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом кучајска, иде преко кп 317, у КО Крњача.

Образложење: Зоран Мишић (1921–1976) оштар критичар старих схватања и тумач нове поезије, имао је значајну улогу у сукобу модерниста и реалиста, подржавајући модернисте. Његове критике, полемике, есеји „Реч и време” (1953), „Реч и време” I–II (1963), показују да нису биле посредни разлике у мишљењу него и разлике уопште у разумевању песништва.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело и Министарство културе и информисања Републике Србије.

52. Улица Топличина – почиње и завршава у кп 369/6, на раскрсници са новопредложеном Улицом Крешимира Барановића, у КО Крњача.

Образложење: По области у Јужној Србији и истоименој реци.

53. Улица поцеринска – креће из кп 374/3, иде преко кп 374/4, завршава на раскрсници са новопредложеном Улицом Крешимира Барановића, у КО Крњача.

Образложење: По области у Западној Србији на северној страни планине Цер.

54. Улица Крешимира Барановића – креће од кп 359/4 (раскрсница са Улицом Велетинском, иде дуж кп 1629, до границе са насељеним местом Борча, у КО Крњача.

Образложење: Крешимир Барановић (1894–1975) био је диригент и музички сценариста, директор Београдске и Загребачке опере, добитник Октобарске награде Града Београда 1960. и Седмојулске награде 1962) У Загребу учи теоретске предмете, клавир и обоу, да би, након матуре, уписао композицију на Музичкој академији у Бечу (1912–1914). Године 1915. постаје диригент у Загребачкој опери, где остаје све до 1927, када прелази на исту дужност у Београд, да би током 1927. и 1928. гостовао с балетском трупом Ане Павловне у Немачкој, Холандији, Швајцарској и Италији. У Загреб се враћа 1928. године на старо место, где остаје све до 1943. године, када преузима вођење Радио–оркестра у Братислави (Словачка), где је именован и за директора Опере (1945–1946). Након тога постаје професор Музичке академије, диригент Опере и директор Филхармоније у Београду до 1964. године. Као стваралац, Барановић је једна од најмаркантнијих личности националног смера друге половине 20. века хрватске и југословенске музике. С посебним афинитетом према руској музици, што се огледало и у његовим композицијама. Надовезује се на раног Стравинског (Петрушка) ослањајући се и на народни мелос, ствара властити музички језик, чије богатство црпи и из свог мајсторског познавања оркестра. Као првенствено оперски диригент, он даје своје најбоље странице у сценским и вокално–инструменталним делима, а својим делом „Лицитарско срце” отпочиње нову епоху у развоју савременог балета у Југославији.

55. Улица кучајска – креће од кп 341/8 (раскрсница са Улицом Велетинском), иде преко кп 1629, скреће удесно – границом кп 320, завршава у кп 317, на раскрсници са Улицом бољетинском, у КО Крњача.

Образложење: по планини Кучај.

56. Улица безданска – креће од кп 331 (Улица Велетинска), иде преко кп 325, у КО Крњача.

Образложење: по месту Бездан и Безданској бањи.

57. Улица котленичка – креће од кп 331 (Улица Велетинска), иде преко кп 328, у КО Крњача.

Образложење: по планини Котленик у Србији.

58. Улица бељаничка – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом Кучајска, иде преко кп 322, у КО Крњача.

Образложење: по планини Бељаници.

59. Улица јухорова – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом Кучајска, иде границом између кп 321 и кп 322, у КО Крњача.

Образложење: по планини Јухор.

60. Улица јелашничка – креће од кп 331 (Улица Велетинска), иде преко кп 340/1, кп 340/6, завршава у кп 339/4, у КО Крњача.

Образложење: по клисури Јелашници.

61. Улица посавинска – креће од раскрснице са Улицом Велетинском, иде преко кп 343/8, кп 343/7, завршава у кп 343/1, у КО Крњача.

Образложење: по Посавини–подручје уз реку Саву.

62. Улица дежевска – креће од раскрснице са Улицом Велетинском, иде преко кп 342/9, кп 342/8, завршава у кп 342/1, у КО Крњача.

Образложење: По реци и географској области. Дежева котлина и место Дежева су колевка српске династије Немањића. У Дежеви су донесене многе важне одлуке за српску средњовековину државу – Дежевски сабор 1282. године. У једном од села у Дежевској котлини рођен је највећи српски просветитељ Свети Сава (Растко Немањић).

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

63. Улица Драгутина Анастасијевића – креће од кп 351/3 (раскрсница са Сутјеска улица 8), иде преко 1672/1, завршава код 605/4, у КО Крњача.

Образложење: Драгутин Анастасијевић (1877–1950) био је класични филолог и византолог рођен 1877. године. Био је први византолог у Београду. Године 1906. је постављен за привременог, 1908. године за сталног доцента. Године 1919. за ванредног професора Византологије на Филозофском факултету у Београду. Био је члан САНУ.

64. Улица подунавска – креће од кп 378 (раскрсница са Улицом Хрватском), иде преко кп 376/3, завршава између кп 376/1 и кп 379/1, у КО Крњача.

Образложење: подручје уз реку Дунав.

65. Улица врапчебрдска – креће од кп 1629 (новопредложена улица Крешимира Барановића), иде дуж кп 381/3, завршава у кп 381/4, у КО Крњача.

Образложење: по Врапче брду где се одбранила Колубарска битка и погинуо Димитрије Туцовић.

66. Улица студеничка – креће од кп 1629 (новопредложена улица Крешимира Барановића), иде дуж кп 383/1, завршава у кп 383/4, у КО Крњача.

Образложење: по манастиру Студеница.

67. Улица Чедомира Мирковића – креће од кп 1629 (новопредложена улице Крешимира Барановића), иде дуж кп 385/4, завршава у кп 365/2 (раскрсница са улицом Тјентиште), у КО Крњача.

Образложење: Чедомир Мирковић (Неваде код Горњег Милановца, 18. јануар 1944 – Београд, 25. април 2005) је био српски књижевни критичар, есејиста и приповедач. Мирковић је дипломирао 1966. на Филолошком факултету у Београду, на Одсеку за југословенске књижевности. Почео је каријеру као члан редакције „Књижевних новина”. Такође је био главни уредник Школског програма и Културно–образовног програма Телевизије Београд. У периоду од 1994–2000. био је директор „НИП Просвета”. Једно време био је посланик у Скупштини Југославије и потпредседник Удружења књижевника Србије. Објавио је десетак књига есеја, приповедака, књижевних критика и један роман. Годинама је био стални књижевни критичар листа Политика, а такође је објављивао кратке текстове и цртице из културног живота у листовима и часописима („Јединство”, „Летопис Матице српске” и др.). Постоји и „Награда Чедомир Мирковић”.

68. Улица радаљска – креће од кп 1631/1 (новопредложена улица Добродолска), иде преко кп 402/3 и кп 402/1, до кп 385/4 (раскрсница са предложеном улицом бр. 67), у КО Крњача.

Образложење: Радаљско језеро и Радаљска бања.

69. Улица матарушка – креће од кп 1631/1 (новопредложена улица Добродолска), иде преко кп 401/1 и кп 400/2, до кп 385/4 (раскрсница са предложеном улицом бр. 67), у КО Крњача.

Образложење: по Матарушкој бањи.

70. Улица Обедска бара – креће од кп 385/4 (раскрсница са новопредложеном улицом Чедомира Мирковића), иде преко кп 399/1 и кп 398/2, у КО Крњача.

Образложење: По Обедској бари.

71. Улица Андреје Прегера – креће од кп 1631/1 (новопредложена улица Добродолска), иде границом између кп 397/4 и кп 396/4, завршава на граници између кп 396/1 и кп 397/1, у КО Крњача.

Образложење: Андреј Прегер (1912–2015) после завршене реалне гимназије и средње музичке школе, уписао је Правни факултет у Београду и конзерваторијум у Лајпцигу. Током 1931. године прешао је на Правни факултет у Загребу и уписао Музичку академију у истом граду. Мобилисан је 2. априла 1941. године, послат је на Сив, код Сплита. Рат је провео у Сплиту док је његова породица извесно време остала у Загребу. Почетком 1946. године формирао је клавијски трио, из ове сарадње настао је Београдски трио. Радио је од 1951. године као хонорарни предавач свирања оркестарских партитура на Музичкој академији. Током своје каријере, Прегер је наступао са више од шездесет солиста из земље и иностранства, са двадесет оркестара и више од двадесет диригената.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палиула поднела и Јеврејска општина Београда.

72. Улица дешановачка – креће од кп 1631/1 (новопредложена улица Добродолска), иде границом између кп 394/3 и кп 395/3, завршава на граници између кп 395/1 и кп 394/1, у КО Крњача.

Образложење: по језеру Бешановачко језеро.

73. Улица добродолска – креће од кп 405/3 (раскрсница са Улицом Партизански блок улица 2), иде преко кп 1631/1, кп 404/5, кп 401/1, кп 400/3, кп 399/3, кп 398/2, кп 397/4, кп 396/4, кп 395/3, кп 394/3, кп 393/3, кп 392/1, завршава се код кп 392/3 и наставља на Улицу Каловита, у КО Крњача.

Образложење: по језеру Бешановачко језеро.

74. Улица браће Бајагић – креће од кп 492 (раскрсница са Улицом партизански блок улица 2), преко кп 505, завршава у кп 472/1, у КО Крњача.

Образложење: Деветорица браће, добровољци из Америке у Првом светском рату.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палиула поднела и Библиотека града Београда.

75. Улица Јосипа Новака – креће од кп 1622 (раскрсница са Улицом Бранка Момирова), иде преко кп 485/1, кп 485/2, завршава у кп 1674 (раскрсница са Улицом Партизански блок улица 2), у КО Крњача.

Образложење: Јосип Новак (1902–1970) био је филмски сниматељ и редитељ. Завршио је механичарски занат, играо у аматерском позоришту, од 1924. године члан београдског Клуба филмофила. Определује се за професионални рад на филму.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палиула поднео и Архив југословенске кинотеке.

76. Улица Берлинског конгреса – креће од кп 478/1 (раскрсница са новопредложеном Улицом Јакова Шарчевића) иде преко кп 484/1, кп 484/2, завршава у кп 1674, у КО Крњача.

Образложење: На Берлинском конгресу 1878. године, Србија је примљена у ред независних држава Европе.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палиула поднели су и Војска Србије и Министарство одбране.

77. Улица Јакова Шарчевића – креће из кп 1622 (Улица Бранка Момирова), иде преко кп 478/1, завршава у кп 478/2, у КО Крњача.

Образложење: Лазар Чокић и Јаков Шарчевић – Остали последњи на опслужу топа 23.11.1914. године, не желећи да се повуку и самостално су одбранили совје село Ковачевац на Космају. Зауоставивши напредовање непријатеља и натеравши читаву аустријску јединицу да се повуче ка Сави и Дунаву. Чокић је одликован са Карађорђевог звездом.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палиула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

78. Улица Павла Јуришића Штурма – креће из кп 1622 (Улица Бранка Момирова), иде преко кп 477/1, у КО Крњача.

Образложење: Павле Јуришић Штурм (1848–1922) био је српски и југословенски генерал. Именован је првим ађутантом Петра Првог. Одликован Орденом Карађорђевог звезде, Орденом белог орла и савезничким одликовањима међу којима се истичу Орден италијанске круне, Орден Светог Ђорђа итд.

79. Улица Маринка Бензона – креће од кп 492 (раскрсница са Улицом Партизански блок улица 2), преко кп 506, у КО Крњача.

Образложење: Маринко Бензон (1920–1978) био је академски сликар чија дела красе многа велелепна здања у Србији.

80. Улица Загорке Беровић – креће од кп 492 (раскрсница са Улицом партизански блок улица 2), преко кп 506, завршава код кп 1674 у КО Крњача.

Образложење: Загорка Беровић (лекар – реуматолог, добитница Октобарске награде Града Београда 1967)

Рођена је 5. јуна 1900. године у селу Вина, код Књажевца. Медицински факултет је завршила у Загребу, а специјализацију интерне медицине у Београду. Прва знања из реуматологије стекла је у Енглеској. На њену иницијативу изграђен је Трећи дом здравља у Београду у коме је била отворена реуматолошка амбуланта, а затим и Завод, који је касније прерастао у Институт за реуматологију. Од оснивања Института 1. априла 1965. па до одласка у пензију 1977. године Загорка је била директорка института. Институт је опремила и организовала по узору на сличне институције у свету и увела модерну реуматологију у Србији. На њену иницијативу у Институту је створен високо стручни кадар, који је своја знања из реуматологије стицао у земљи и иностранству. Загорка је сарађивала са свим реуматолошким центрима у Југославији и са многим у свету у Енглеској, Француској, Совјетском Савезу, Румунији, Бугарској, Чехословачкој, САД, Мађарској и др. Дуги низ година је била председник Реуматолошке секције Српског лекарског друштва, од 1961. до 1980. и председник Удружења реуматолога Југославије, од 1964. до 1980. године. Након тога је била њихов доживотни почасни председник, као и председник Републичке стручне комисије за реуматску грозницу и реуматизам, од 1974. до 1977. године. Била је иницијатор бројних научних и стручних састанака у Србији и Југославији. Била је члан Српског лекарског друштва, члан Удружења реуматолога Југославије и Европског реуматолошког удружења за борбу против реуматизма (ЕУЛАР), почасни члан Америчког, Француског и Чехословачког реуматолошког удружења и члан Управних одбора ЕУЛАР-а и Интернационалног удружења за борбу против реуматизма (ИЛАР). Умрла је 25. септембра 1988. године у Београду и сахрањена је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу. Одликована је Орденом рада са црвеном заставом, 1966. и Орденом заслуга за народ са златном звездом, 1973. године, а добитница је и Октобарске награде града Београда, 1967. године. Од стручних призања добила је – Златну плакету Српског лекарског друштва, 1972. године; диплому Савеза лекарских друштава Југославије, златну плакету Дома здравља „Борис Кидрич” и Реуматолошког института, 1975. године; Златну плакету Дванаестог интернационалног конгреса реуматолога у Прагу, 1969. године и др.

81. Улица Драгана Танкосића – креће од кп 492 (раскрсница са Улицом Партизански блок улица 2), преко кп 507, завршава у кп 1674, у КО Крњача.

Образложење: Драган Танкосић био је војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а

на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели су и Војска Србије и Министарство одбране.

82. Улица Зорана Богавца – креће од кп 492 (раскрсница са Улицом партизански блок улица 2), преко кп 508, у КО Крњача.

Образложење: Зоран Богавац (1947–2006) био је велики мајстор журналистике и публицистике, уредник, репортер, колумниста, бриљнтан писац, сатиричар, рођен је 25. априла 1947. године у Београду. У родном граду завршио је гимназију и апсолвирао медицине. Немиран дух и уверење да ће истином више допринети излечењу свог народа одвело га је у новинарство. Почео је у „Студенту”, а наставио у „Језу”. У својој богатој каријери био је главни и одговорни уредник Репортера (најмлађи у новој бившој Југославији) и „Магазина ДЕМ”. Уређивао је „Аш”, „Дугу”, „Политикин Свет”, „Пулс”, „Глас Недеље”, „Глас Црногораца”, „Експрес”, „Принтип”, „Туристички информатор Србије”. Аутор је на десетине књига, публицистичких дела и фељтона

83. Улица Косте Богдановића – креће од кп 2831/2, иде преко кп 2132/1, у КО Крњача.

Образложење: Коста Богдановић (Илица, 3. јун 1930 – Београд, 9. октобар 2012) био је српски вајар, историчар уметности, ликовни критичар и теоретичар визуелних уметности. Дипломирао је Историју уметности на Филозофском факултету у Београду 1962. године. Вајарство је учио код Сретена Стојановића између 1958. и 1961. Од 1959. године учествује на бројним колективним изложбама у земљи и иностранству, а прву самосталну изложбу одржао је 1964. у Београду. Радио је у Музеју савремене уметности у Београду од 1967. до 1994. године где је био и в.д. директор 1985 – 1987. У Музеју је основао 1974. Центар за визуелну културу и информације. Предмет Визуелна култура предавао је на Академији ликовних уметности у Сарајеву 1982 – 1991, а затим на Академији у Бања Луци од 1992. На Академији у Новом Саду предаје Теорију визуелне културе од 1992. године. Члан је Међународног удружења уметничких критичара (АИСА) и УЛУС-а од 1962

84. Улица Оскара Данона – креће од кп 2831/2, иде преко кп 2136, у КО Крњача.

Образложење: Оскар Данон (1913–2009) у Сарајеву је завршио основну школу и Прву мушку гимназију. Током гимназијских дана, учествовао је у раду социјалистичке омладине и летерарног кружока. У гимназији је основао цез оркестар „Боби цез”. На Државном конзерваторијуму у Прагу, студирао је композицију код Јарослава Кричке и дириговање код Павела Дедечка. Почетком Другог светског рата, мобилисан је у Војску Краљевине Југославије са чином потпоручника. Партизанском покрету прикључио се јула 1941. године. До краја рата вршио је и дужност команданта Првог батаљона 6.пролетерске источнбосанске бригаде. По завршетку рата постављен је за директора и диригента Београдске опере и Балета Народног позоришта после чега је до 1963. године био стални гост диригент и уметнички директор. Обновно је делатност Београдске филхармоније. За допринос развоју музике и културе уопште, добио је Октобарску награду Града Београда.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Јеврејска општина Београда.

85. Улица војводе Стојковића – креће од кп 1631/2, иде границом између кп 552/1 и кп 2138/1, у КО Крњача.

Образложење: Миленко Стојковић (1769–1831) био је српски командант и војвода током Првог српског устанка. Повео је буну на дахије. Велики војнички успех Миленко Стојковић је доживео у бици на Иванковцу.

86. Улица Аврама Винавера – креће од кп 1631/2 (Партизански блок улица 2), иде преко кп 527, у КО Крњача.

Образложење: Аврам Винавер (1862–1915) био је српски лекар, први донео рендген апарат у Србију.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

87. Улица Драгана Стојнића – креће из кп 492 (раскрсница са Улицом Партизански блок улица 2), иде преко кп 496, завршава код кп 1647, у КО Крњача.

Образложење: Драган Стојнић (1931–2003), један од најзначајнијих шансоњера Југославије а касније и Србије. Његови почеци се везују за тада чувени сарајевски ансамбл „Пријатељи”, а први велики успех постигао је 1964. године победом на фестивалу у Краљеву „Микрофон је ваш” са песмом „Била је тако лепа”. Следеће године такође добија прву награду на фестивалу у Опатији са песмом „Зашто долазиш само са кишом”. 1966. године гостује париској Олимпији, плоче се продају у огромним тиражима. 1984. године почео је са серијом традиционалних солистичких концерата поводом 8. марта у Београду.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

88. Улица кнеза Иве од Семберије – креће од кп 2843/15, иде преко кп 2325/3, кп 2338/1, кп 2341/2, кп 2811/1, завршава код кп 1621 (Бранка Момирова улица 1), у КО Крњача.

Образложење: Иван Кнежевић (1760–1840), познатији као кнез Иво од Семберије, био је кнез над свим селима тадашње Бијељинске нахије. Био је обор кнез, учествовао је у откупљивању српског робља од Турака. Са својим устаницима 1809. године Кнез Иво се населио у Мачви и селима дуж Саве где је добио титулу војводе избеглих Срба.

89. Улица Цвијете Зузорић – креће из кп 2841/1 (Зрењанински пут), иде преко кп 2796/2, кп 2809/3, кп 2339/2, завршава у кп 2336/17, код кп 2824, у КО Крњача.

Образложење: Цвијета Зузорић (1552–1648), племкиња, песникиња, мецена. Рођена је у Дубровнику, али је због трговачких послова свог оца младост провела у Анкони. Удаје се за трговца Бартоломеа Пешони који убрзо постаје конзул у Дубровнику. Вративши се у свој родни град, Цвијета, као супруга дипломате, у свом дому окупља бројне уметнике. Због своје лепоте и отмености била је предмет обожавања у кругу песника окупљених у „академији сложних” лат. *Accademia degli Concordi*. Своја дела и стихове посвећују јој Динко Златарић, Иван Бунић, Марош Богито али и Италијани, посебно Торквато Тасо (три сонета и пет мадригала). У Београду, после Првог светског рата, Бранислав Нушић покрене иницијативу за оснивањем Удружења пријатеља уметности Цвијета Зузорић, које подиже истоимени павиљон на Калемегдану, који се и данас користи у исте сврхе.

90. Улица Малвине Хофман – креће од кп 2272, иде дуж кп 2262, завршава код кп 1621, у КО Крњача.

Образложење: Малвина Хофман (Malvina Hoffman) (1885–1966), америчка вајарка, помагала Србију у Великом Рату.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

91. Улица Славољуба Богојевића – креће од кп 2665/1 (Улица Косте Јосиповића), иде преко кп 2667/1, кп 2667/12, кп 2667/11, кп 2667/2, завршава код кп 2667/8, у КО Крњача.

Образложење: Славољуб Слава Богојевић (Ниш, 31. март 1922 – Београд, 15. децембар 1978) је био српски сликар чије је дело недовољно истражено и проучено. Завршио је Академију ликовних уметности у Београду, 1951. године, код проф. Недељка Гвозденовића и специјализацију код проф. Зоре Петровић. Врло немирног духа: био је пилот и падобранац, песник, радио у сликарској радионици На-

родног позоришта у Београду код Јована Бијелића, сликао фреске и зидне композиције, али и на кутијама од шибица. Боравио на Корчули, у Паризу, живео у Атини. Излагао је са групом „Једанаесторица“ (Возаревић, Бата Михаиловић, Омчикус, Бокшан...), у Паризу са Бифеом и Дифијем, био члан „Ладе“. Имао низ самосталних изложби у Југославији, Венецији, Амстердаму, Риму, Атини. Његово стилско опредељење је разнолико. Окушао се у различитим темама – од урбаних пејзажа, портрета и цвећа, преко мртвих природа, до митолошких сцена. Кретао се од симболистичке асоцијативне визије, блиске домену лирске апстракције, до надреализма и енформела и геометријски стилизованих облика.

92. Улица Мирослава Чангаловића – креће од кп 2850/1 (Улица Игора Васиљева), преко кп 2559, завршава код кп 2560, у КО Крњача.

Образложење: Мирослав Чангаловић (Гламоч, 18. фебруар/3. март 1921 – Београд, 1. октобар 1999) био је српски оперски и концертни певач, бас, једно је од највећих имена у историји српске и шире, југословенске, музичке уметности. Носилац је бројних југословенских и међународних признања и одликовања међу којима су: Октобарска награда (1955), Вукова награда (1966), Седмојулска награда (1966), АВНОЈ-ева награда (1973), Награда Међународног жирија критике као најбољи певач сезоне на фестивалу Театар нација у Паризу за улогу Мефиста (1959), Награда Међународног жирија за улогу Бориса Годунова (1961), Орден Витеза реда уметности и литературе француске владе, у знак признања за његов допринос афирмацији дела француске музике ван граница Француске.

93. Улица Кристе Ђорђевић – иде преко кп 2356, завршава у кп 2364, у КО Крњача.

Образложење: Кристина Ђорђевић, рођена Шумановић (1892–1981), добротворка, покровитељ уметности, дворска дама, сарадник НОПа, представница Југославије у Уједињеним нацијама после Другог светског рата. Ћерка Светислава Шумановића, подбана Краљевине Хрватске и Славоније, сестра од стрица сликара Саве Шумановића, супруга Ђурице Ђорђевића, једног од оснивача Медицинског факултета у Београду. Као чланица Удружења пријатеља уметности Цвијета Зузорић (1922–1941), заједно са Олгом Станојевић, председницом, допринела стварању услова за развој уметничког живота Београда, неуморним радом на прикупљању средстава за изградњу павиљона на Калемегдану, али на организацији великог броја изложби домаћих и страних ликовних уметника.

94. Улица Миливоја Ненадовића – креће од кп 342/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 8), иде преко кп 340/7, кп 346/1, завршава код кп 1672/1, у КО Крњача.

Образложење: Миливој Ненадовић (1824–?). Други српски литограф, после Анастаса Јовановића. Данас се о његовом животу мало зна. Једини његов познати рад је штампала Српска државна штампарија (Књажевско-србска књигопечатња) 1849. године. реч је о панорами Београда Београд у Србији, као први такав рад издат у самом Београду.

95. Улица ученичка – креће из кп 340/7 (раскрсница са новопредложеном Улицом Миливоја Ненадовића), преко кп 307/24, завршава код кп 307/18, у КО Крњача.

Образложење: Простире се од Булевар ЈНА до основне школе у Јајинцима и највише је користе ђаци када пешке иду у школу.

96. Улица Дорис Лесинг – креће од кп 347/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 8), преко кп 347/1, завршава код кп 1672/1, у КО Крњача.

Образложење: Дорис Лесинг, право име Дорис Меј Тајлер (1919–2013) била је британска књижевница. Добитница Нобелове награде за књижевност 2007. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

97. Улица Михајла Швраке – креће од кп 1672/1, иде преко кп 599/2 и кп 599/1, завршава код кп 1662/1 (Зрењанински пут), у КО Крњача.

Образложење: Михајло Шврака рођен је 28. маја 1955. године у Београду – умро 2012. године). Дипломирао је на Факултету за физичку културу у Београду, започео је рад у СД „Црвена звезда“, а тренерску афирмацију стекао је у АК Црвена звезда почетком сарадње са једним од најбољих српских атлетичара свих времена Драгутином Топићем, са којим је као тренер четири пута учествовао на Олимпијским играма, освојио титуле светског јуниорског првака и титулу шампиона Европе у сениорској конкуренцији. Радио је као кондициони тренер у ФМП „Железнику“, био је директор Завода за спорт Републике Србије и кондициони тренер „Албе“ из Берлина, коју је тада водио садашњи селектор репрезентације Црне Горе Лука Павићевић. Један од најуспешнијих српских атлетских тренера и творац Светског јуниорског рекорда Драгутина Топића у скоку увис.

98. Улица Душана Матића – креће од кп 351/2, иде дуж кп 1672/1, завршава у кп 597/1, на раскрсници са новопредложеном Улицом капетана Џона Пиплфокса, у КО Крњача.

Образложење: Душан Матић (1898–1980) био је песник, мислилац, преводилац, романсијер, есејиста и прозаиста, један од покретача надреализма у српској књижевности. Био је песник и с интелектуалним и филозофским тежњама. Радио је као професор гимназије пре рата и професор Академије за позориште, филм и телевизију Београд после рата. Кратко време, одмах после рата, радио је у редакцији издавачког предузећа „Просвета“.

99. Улица авијатичара – иде од раскрснице са Улицом Сутјеска 8, преко кп 684, у КО Крњача.

Образложење: по авијатичарима.

100. Улица Новице Тадића – креће од кп 1672/1 (новопредложена улица Душана Матића), иде преко кп 354/1, завршава у кп 354/2, у КО Крњача.

Образложење: Новица Тадић (1949–2011), истакнути српски песник, потврђен значајним наградама, заступљен у многим антологијама српске и светске поезије. Био је уредник часописа „Књижевна реч“, „Видици“ и „Књижевна критика“ и главни и одговорни уредник у издавачком предузећу Рад.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда и Министарство културе и информисања Републике Србије.

101. Улица Бранислава Борозана – иде из кп 370/2, преко кп 357, кп 344/6, кп 344/5 завршава у кп 344/1, код раскрснице са новопредложеном Улицом Агате Кристи, у КО Крњача.

Образложење: Бранислав Борозан (Сплит, 1. јануар 1917 – Београд, 26. фебруар 1988) био је југословенски филмски и позоришни глумац, позоришни редитељ, драмски и прозни писац, преводилац и сценограф. Писао је позоришне и књижевне критике и чланке. У Сплиту је завршио основну школу, ниже разреде гимназије и техничку школу. Студирао је у архитектуру у Загребу и Прагу. У партизанима од 1942. године. Водио је, режирао и глумио у културно-умјетничкој групи за Далмацију 1943. године, последије чега је члан је Казалишта народног ослобођења при Врховном штабу. Награду Владе НР Србије добио је 1950. године за представу Сирано де Бержерак Едмона Ростана. У позоришту је био активан четири деценије, од чега тридесет и три године у Народном позоришту у Београду, највише као редитељ, почевши 1944. године. У пензију је отишао 1978. године. О том раздобљу написао је књигу „Креативни тренутак“.

102. Улица Богдана Косановића – иде из кп 370/2, преко кп 361/4, кп 361/1, завршава у кп 358/4, код раскрснице са новопредложеном Улицом Агате Кристи, у КО Крњача.

Образложење: Богдан Косановић (Кунић, 2. јул 1892. – Тузла, 19. септембар 1964) био је српски лекар–хирург, учесник Народноослободилачке борбе, професор Медицинског факултета и дописни члан САНУ. Рођен је 2. јула 1892. године у селу Кунићу, општина Плашки. Основну школу завршио је у Плашком, а гимназију у Сремским Карловцима. Медицински факултет је завршио у Бечу где је и докторирао 1919. године. За време студија био је прогањан као Србин. Специјализацију из хирургије завршио је 1922. године. Био је асистент на Медицинском факултету у Београду, шеф хирушког одсека и шеф одељења за грудну хирургију. У марту 1941. године мобилисан је као резервни санитетски потпуковник и распоређен у Ниш, где је после бомбардовања Ниша обрадио и лечио преко 2.000 рањеника. За време окупације и Недићеве владавине био је отпуштен из државне службе, као национално неподобан. Првих дана септембра 1944. године ступио је у Народноослободилачку војску као шеф хирушке екипе Првог пролетерског корпуса и учествовао у спасавању и лечењу рањеника у борбама по Србији и у ослобођењу Београда. Када је формирана Прва армија Народноослободилачке војске постављен за управника и главног хирурга армијске хирушке пољске покретне болнице у којој је са великим напорима обрађивано хиљаде рањеника на Сремском фронту и у завршним операцијама преко Славоније и даље према западу. Од јула до децембра 1945. године био је главни хирург болничких центара Треће армије, и са те је дужности демобилисан и преведен у резерву у чину санитетског пуковника ЈА. После демобилизације, од децембра 1945. до фебруара 1965. године био је шеф хирушког одељења Градске болнице у Београду и ванредни професор хирургије на Медицинском факултету у Београду. У децембру 1955. године изабран је за редовног професора хирургије на Медицинском факултету и постављен за управника Прве хирушке клинике одакле је пензионисан 31. децембра 1963. године. Дугогодишњим радом стекао је завидну хирушку технику и постигао изузетан успех не само у стручном него и у научном и наставном погледу. Професор др. Косановић био је један од врхунских хирурга, обдарен виртуозном мануелном техником и врстан познавалац савремене хирушке науке и човек високе савести. Неговао је изузетно хуман однос према пацијентима и сарадницима.

103. Улица Лазе Лазаревића – креће од кп 1672/1 (новопредложена Улица Душана Матића), иде преко кп 364/2, у КО Крњача.

Образложење: Лазар Лаза Лазаревић је рођен у Шапцу 13. мај (1. маја по јулијанском календару) 1851. године. Отац Кузман, пореклом из Херцеговине, држао је са братом Михаилом трговачку радњу. Мајка Јелка, кћи шабачког кујунџије, оставши сироче удаје се за петнаест година старијег Кузмана у својој петнаестој години. У породици Лазаревић владао је примеран патријархалан ред. Када је Лаза имао девет година изненада му умре отац а годину дана касније и стриц Михаило. Тешке прилике у које је запала породица наметале су Лазаревићевој мајци велику одговорност. Она је требало да води рачуна и изведе на прави пут четворо деце, Лазу и његове три сестре: Евица (1842), Милка (1844) и Катица (1857). Његова сестра Милка била је удата за Милорада Поповића Шапчанина. Лазина приврженост породици одразила се на његов књижевни рад. Култ породице и жртвовање њеним интересима је стално био присутан како у животу тако и у делима овог писца. Основну школу и четири разреда гимназије Лазаревић је завршио у Шап-

цу. Његов отац је био пренумерант на многе књиге које су тада излазиле па је Лазаревић већ у раном детињству имао прилику да се упозна и заволи књижевност. У јесен 1867. када му је било шеснаест година, Лазаревић уписује Правни факултет Велике школе. Постао је секретар великошколског удружења „Побратимство”. Током студија права у Београду Лазаревић је био под утицајем Светозара Марковића и одушевљење за руски језик и књижевност захвата и Лазаревића, који је учио руски језик и читао дела руских револуционарних демократа Чернишевског, Писарева и Доброљубова. Пре него што је завршио права 15. јануара 1871. године изабран је за државног питомца да студира медицину у Берлину али му је стипендија одузета због прилика које су настале услед Париске комуне. Након тога, Лазаревић завршава права и постаје практикант Министарства просвете. Почетком наредне године поново му је потврђена стипендија и он одлази у Берлин. За време Српско-турског рата 1876 – 1877. Лазаревић прекида студије пошто је позван на војну дужност. Служио је као лекарски помоћник и био одликован сребрном медаљом за ревносну службу. Вративши се у Берлин завршава студије медицине 8. марта 1879. По повратку у Београд постављен је за лекара београдског округа а 1881. године постао је први лекар Опште државне болнице у Београду. Исте године Лазаревић се оженио Полексијом, сестром свог друга Косте Христића, са којом је имао три сина: Милорада, Кузмана и Владана и ћерку Анђелију (видети Вучић–Перишићи). Кузман је преминуо након годину дана а Владан две године по рођењу. Упоредо са напорном праксом радио је и на књижевности. За десет година написао је свега девет приповедака док је осам остало недовршено. Почетком 1888. изабран је за члана Српске академије наука за заслуге на књижевном пољу. Фебруара 1889. постаје лични лекар краља Милана и бива унапређен у чин санитетског потпуковника. Српска академија наука је 8. јула 1890. наградила Лазаревићеву последњу приповетку „Он зна све”, а 10. јануара 1891. (29. децембра 1890. по јулијанском календару) Лаза Лазаревић је преминуо.

104. Улица капетана Цона Пиплфокса – креће од кп 592/2, иде преко кп 597/1, у КО Крњача.

Образложење: Душан Душко Радовић (Ниш, 29. новембар 1922 – Београд, 16. август 1984) је био српски песник, писац, новинар, афористичар и ТВ уредник. Био је главни уредник „Пионирских новина”, уредник Програма за децу Радио Београда, уредник Програма за децу Телевизије Београд, уредник листа „Полетарац”, новинар „Борбе” и (од 1975. године) уредник Студија Б. У Београду се дуго низ година одржава атлетска трка „Сећање на Душка Радовића. Најширој публици је познат по афоризмима којима је будио Београђане на таласима Радија „Студио Б”, који су касније објављени у три књиге „Београде добро јутро”. Био је велики љубитељ фудбала и навијач ФК „Партизан”. Неке од његових песама су постале хитови за децу у извођењу Дечјег хора „Колибри”: Мрак, Плави зец, Страшан лав, Шта је на крају, Песма о млеку, Татин музичар, Здравница (Све што расте хтело би да расте...). Новопредложена улица понела би назив по познатом јунаку његове истоимене радио драме за децу написане 1953. године.

105. Улица Пјера де Кубертена – креће од кп 579/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 1), иде преко кп 573/1, завршава у кп 573/4, у КО Крњача.

Образложење: Оснивач Међународног олимпијског комитета (МОК) 1894. и председник Међународног олимпијског комитета од 1896. до 1925. Обновитељ је Олимпијских игара, као и доживотни почасни председник МОК-а. Оснивач је модерног пентатлона. Био је истакнути педагог и теоретичар образовања. Рођен је 1863. године, а умро 1937. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

106. Улица Хуана Антонија Самарана – креће од кп 579/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 1), иде границом између кп 571/1 и 572, у КО Крњача.

Образложење: Хуан Антонио Самаран (1920–2010) био је потпредседник Међународног олимпијског комитета од 1974. до 1978. Председник Међународног олимпијског комитета био у периоду од 1980. до 2001. Важи за реформатора олимпијског покрета. Почасни је председник МОК-а. Заслужан је за наступ југословенских спортиста у Барселони 1992. године у време санкција.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

107. Улица Џорџа Орвела – креће од кп 579/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 1), иде преко кп 570/1, у КО Крњача.

Образложење: Џорџ Орвел (1903 – 1950) британски писац и новинар најпознатији по алегоријским политичким романима „Животињска фарма“ и 1984.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

108. Улица јасеновачких жртава – креће од кп 598/3, иде преко кп 598/2, завршава у кп 1805, у КО Крњача.

Образложење: Логор Јасеновац је био највећи концентрациони и логор смрти у Независној Држави Хрватској на простору окупиране Југославије за време Другог светског рата. Формиран је у августу 1941. године у околини истоименог градића, а уништиле су га усташе априла 1945. године да би сакриле своје злочине. „Радни логор Јасеновац“, како га назива хрватска државна администрација, био је стратегије за Србе, Роме и Јевреје, свих узраста, полава, старосних доби, социјалних, образовних и других профила, као и за комунисте, партизане, помагаче и симпатизере Срба, Рома и Јевреја. Систем логора Јасеновац је био злогласан по варварским методама и великом броју жртава. Логор Јасеновац је био први систематски изграђивани логорски комплекс на територији Независне Државе Хрватске, једини који је непрекидно деловао све до краја њеног постојања, највећи по простору који је заузимао, по броју логораша који су кроз њега прошли и по броју жртава које су у њему страдале. У њега су се упућивали не само мушкарци, него и жене и деца.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране РС.

109. Улица нарциса – креће од кп 307/27 (раскрсница са Пакрачком улицом), иде преко кп 307/12, завршава у кп 307/7, у КО Крњача.

Образложење: по биљци нарцис.

110. Улица миџорска – креће од кп 285/4 (Пакрачка улица), иде преко кп 307/4, у КО Крњача.

Образложење: по планинском врху Миџор.

111. Улица шарпланинска – креће од кп 286/21 (Улица Лазе Симића), иде дуж кп 286/25, завршава у кп 286/20, у КО Крњача.

Образложење: по планини Шар планина.

112. Улица Вирџиније Вулф – креће од кп 613/1, иде дуж кп 1672/1, завршава код кп 604, у КО Крњача.

Образложење: Вирџинија Вулф (1882–1941) енглеска књижевница, један од кључних аутора наративног модернизма и феминистичке књижевне критике. Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда и Министарство културе и информисања Републике Србије.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

113. Улица медачка – креће из кп 1622 (Улица Јовице Васиљевића), иде дуж кп 2255/1, завршава код кп 2235/1, у КО Крњача.

Образложење: Медак се сматра највећим српским насељем у југоисточном делу Личког поља.

114. Улица градашничка – креће од кп 5186/1 (Панчевачки пут), иде преко кп 5015/2, кп 5014/2, кп 5013/2, кп 5012/2, кп 5011/2, кп 5010/2, кп 5058/1, кп 5058/3, кп 5040/2, кп 5050/2, кп 5027/1, кп 5032, кп 5031, кп 1173 у КО Крњача, кп 5031, завршава у кп 5033/1, у КО Овча.

Образложење: по реци Градашници у источној Србији.

115. Улица Дејана Медаковића – креће од кп 2842/2, иде дуж кп 2145, завршава у кп 2130/2, у КО Крњача.

Образложење: Дејан Медаковић (1922–2008), историчар уметности, академик, председник САНУ 1998–2003. Студирао је историју уметности на Филозофском факултету у Београду, где је и докторирао 1954. године. Прву монографију Београд у старим гра-вирама, објављује још као студент на пракси у Музеју града Београда (1950), докторску дисертацију Графика српских штампаних књига XV–XVIII века објављује 1958. године. Следе монографије: Сликари XVIII–XX века. Ликови и дела, Путеви српског барока, монографија Урош Предић, Српска уметност у XIX веку... Посебан допринос историји српске културе представљају његове монографије Срби у Бечу и Срби у Загребу. Своје успомене, Ефемерис, Дејан Медаковић објављује у пет књига, од 1990. до 1994. године.

116. Улица Чедомира Симића – креће од кп 2842/2, иде преко кп 550/1, у КО Крњача.

Образложење: Чедомир Симић (Чумић крај Крагујевца, 28. јун 1896. – 5. јануар 1969) био је српски научник, лекар, професор и декан Ветеринарског факултета у Београду, редовни члан Српске академије наука и уметности. Гимназију је завршио у Крагујевцу и Нишу, матурирао је током Првог светског рата у Солуну. Уписао је 1919. Медицински факултет у Риму, докторирао у Стразбуру 1924. Завршио је специјализацију из тропске медицине у Паризу 1925. године. Свој стручни и научни рад посвећује паразитологији и социјалној медицини. Постаје редовни професор факултета ветеринарске медицине у Београду 1937, а постаје члан САНУ 1948. године. Бавио се маларијом, као и многим другим болестима. Посебно су га занимали паразити као преносиоци болести са животиња на људе. Награде и признања: Албанска споменица, Легија части 1932., Орден Светог Саве 5. реда, Орден Светог Саве 4. реда 1930., Седмојулска награда 1954, Награда АВНОЈ 1967., Орден рада са златним венцем

117. Улица Младена Миловановића – креће од кп 2842/2, иде дуж кп 2110, у КО Крњача.

Образложење: Младен Миловановић (1760–1823) био је Војвода из Првог српског устанка, Карађорђевог сарадник, члан Правитељствујућег совјета.

118. Улица ташмајданска – креће од кп 1881/2, иде преко кп 1881/1, завршава у кп 1881/3, у КО Крњача.

Образложење: по делу Београда – Ташмајдан.

119. Улица Јанка Катића – креће од кп 2842/2, иде преко кп 2042, кп 2047/11, кп 2047/2, завршава у кп 2047/6, у КО Крњача.

Образложење: Јанко Катић је рођен у Рогачи испод Космаја, 70–их година 18. века. Обављао је дужност кнеза Туриске кнежевине. У устанку је учествовао од првих дана и био је један од најхрабријих војвода. Мемоаристи кажу да је био један од највећих јунака свога времена и да је био веома речит и паметан, један од ретких писмених устаника и војвода. Истицао се као преговарач (перфектно је говорио турски језик) и био је један од најбољих говорника. Погинуо је уочи Мишарске битке, недалеко од Шапца, у селу Крњић, данас општина Владимирци. Из његове породице потиче и још неколико устаничких првака.

120. Улица Стојана Чупића – креће из кп 2205/1, иде дуж кп 2243, завршава код кп 2246, у КО Крњача.

Образложење: Стојан Чупић (1765–1815) био је један од најзначајнијих војвода Првог српског устанка, познат и под именом Змај од Ноћаја. Истакао се у бојевима на Мишару и на Салашу.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

121. Улица Андреја Витрука – креће од кп 579/1, иде преко кп 568/1, у КО Крњача.

Образложење: Андреј Никифорович Витрук (1902–1946) био је совјетски генерал–мајор ваздухопловства, херој Совјетског савеза и Народни херој Југославије.

122. Улица Војина Дајовића – креће од кп 5631, иде преко кп 565/1, у КО Крњача.

Образложење: Војин Дајовић (Никшић, 1914–Београд, 1993), био је академик, математичар, доктор наука, шеф Катедре за математику Природно–математичког факултета у Београду и носилац пројекта за оснивање Математичке гимназије у Београду. Веома значајна област деловања је његова активност у Друштву математичара Србије и Савезу друштава математичара, физичара и астронома Југославије. Био је један од иницијатора оснивања Друштва математичара и физичара Србије, које је основано у јануару 1948. године, а он је у њему био покретач и носилац бројних и разноврсних активности. За ванредног члана Црногорске академије наука и умјетности изабран је 1981. године, а за редовног члана 1989. године. Под његовим непосредним руководством одбрањено је 13 магистарских и 10 докторских дисертација. Иницирао је формирање Научне секције Друштва математичара Србије и одржавање интернационалних симпозијума из комплексне анализе и њених примена. Својим активностима значајно је допринео да се у Београду формира и афирмише велики број истраживача у области теорије функција, тако да се данас може говорити о београдској школи теорије функција. Превео је са немачког значајно двотомно дело (уџбеник) Р. Коуранта Курс диференцијалног и интегралног рачуна И, Научна књига, Београд 1951, Умро је у Београду 5. јула 1993. године.

123. Улица хероја одбране Београда – креће од кп 5631, иде границом између кп 560 и кп 561 у КО Крњача.

Образложење: У част свим херојима који су бранили Београд.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

124. Улица Јулије Витгенс – креће од кп 556/1, иде дуж кп 1631/1, завршава код кп 566, у КО Крњача.

Образложење: Јулија Витгенс била је бечка сликарка која је боравила у Србији 1861. године. Насликала је заседање Преображенске народне скупштине у Крагујевцу, као и неколико сцена и панорама Београда. Витгенсова је од српског Министарства унутрашњих дела тражила материјалну помоћ ради објављивања својих радова, али је одбијена. Њена панорама Београда је 1864. године издата у Бечу. Јулија Витгенс се сматра првом ликовном уметницом чија је тема Београд.

125. Улица Александра Диме – креће од кп 2837, иде дуж кп 1701, завршава код кп 2831/1, у КО Крњача.

Образложење: Александар Дима (1802–1870) био је француски књижевник. Један је од зачетника такозваног романа – фељтона. Најпознатији је по романима „Три мускетара“ и „Гроф Монте Кристо“.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда.

126. Улица Балзакова – креће од кп 886/1 (новопредложена Улица Уроша Маровића), иде дуж кп 888, завршава у кп 1590/2, у КО Вишњица.

Образложење: Оноре де Балзак (1799–1850) био је један од најзнаменитијих француских романописаца. Оноре

де Балзак је син малограђанских родитеља. Отац, Бернар Франсоа, рођен у Тарну, региону јужне Француске, био је чувен по својој оригиналности. Мајка му је Парижанка, из породице која је држала трговину гајтана и чоје. Имала је осамнаест година када се удала за супруга који је имао педесет. Свом презимену је додао племићко де 1830. године. Од тада се потписивао као Оноре де Балзак. Био је председник Друштва књижевника. Два пута се кандидовао за Француску академију. Први пут (1839) је повукао кандидатуру у корист Виктора Игоа, а другом приликом (1849) је добио само два гласа.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда.

127. Улица Сартрова – иде преко кп 356/1, у КО Крњача.

Образложење: Жан Пол Сартр (1905–1980) је био француски филозоф, романсијер, есејист и драмски писац. После гимназије уписао је престижну Високу школу норми (1924), у којој је срео своју будућу сапутницу Симон де Бовоар, касније утемељивачицу феминизма и феминистичке филозофије. По завршетку студија радио је једно време у Авру као професор филозофије, а затим је отишао у Берлин, где је проучавао Хусерла и Хајдегера. Када се врагио у Авр објавио је (1936) филозофске есеје Трансценденција „Ега“ и „Имагинација“, затим (1939) „Скица“ теорије емоција, којима у Француску доноси немачку феноменологију и егзистенцијализам. После путовања у Италију (1936) понудио „Галимару“ роман „Меланхолија“. Познати издавач га је одбио. Ово дело постаће 1938. „Мучнина“. Од тада па све до краја живота Сартр ће наступати на три фронта: филозофском, књижевном и политичком. Његова најзначајнија филозофска дела су „Биће и ништавило“ (1943), тротомни „Путеви слободе“ (1945–1949; „Зрело доба“, „Одлагање и Убијене душе“) и „Критика дијалектичког ума“ (1960). Сартрови позоришни комади „Иза затворених врата“ (1945), „Прљаве руке“ (1948) и „Ђаво и Господ Бог“ (1951) стекли су светску славу. Сем „Мучнине“ од прозних дела на гласу је његова збирка приповетака „Зид“ (1939) и аутобиографска проза „Речи“ (1964). Најбољи есеји су му „Бодлер“ (1947), „Свети Жене“, глумца и мученика (о песнику „Жану Жену“, 1952), а последње Сартрово дело је монументална студија о Флоберу „Породични идиот“ (1971). „За свој рад који је, богат у идејама и пун духа слободе и трагања за истином, извршио широк утицај на наше време“, Жан–Пол Сартр је 1964. године добио Нобелову награду за књижевност, коју је одбио да прими, уз образложење да је увек одбијао званичне почасте, и да не жели да се равна са институцијама.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда.

128. Улица Албера Камија – креће из кп 579/2, иде дуж кп 593, у КО Крњача.

Образложење: Албер Ками (1913–1960) био је француски писац, филозоф и новинар. Као есејист, критичар и уредник листа „Борба“, који је 1940. покренуо у Паризу, Ками је био истакнута личност у француском покрету отпора против нацизма. Најзначајнији романи су Странац (1942), Куга (1947) и Пад (1956). Добитник је Нобелове награде за књижевност 1957. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

129. Улица палилулска – креће из кп 586/4, иде преко кп 586/1, кп 586/5, кп 591, кп, завршава код кп 579/2, у КО Крњача.

Образложење: по називу општине Палилула.

130. Улица Бранислава Петронијевића – иде преко кп 351/1, у КО Крњача.

Образложење: Бранислав Петронијевић (1875–1954) био је српски филозоф и академик. Године 1903. постављен је за редовног професора Велике школе. Проглашен је за најважнију личност ваљевског краја свих времена.

131. Улица Западноморавска – креће из кп 1655/4, преко кп 1653, завршава у кп 1484/1, у КО Крњача.

Образложење: по реци Западна Морава.

132. Улица Михаила Вујића – креће од кп 1008/8, иде преко кп 932, кп 934, завршава у кп 963, у КО Вишњица.

Образложење: Михаило Вујић (1853–1913) завршио је филозофију на Великој школи, а затим студирао филозофију и економију у Немачкој, где је и докторирао филозофију 1879. године. Убрзо по повратку са студија у Србију приступа Радикалној странци, и то њеном умереном крилу. Од 1879. до 1887. године предавао је економију на Великој школи, као трећи велики професор, после Косте Цукића и Чедомиља Мијатовића. Први пут постаје министар финансија у либерално-радикалној влади Јована Ристића средином 1887. године, а крајем исте године прелази у радикалну владу Саве Грујића, која пада априла 1888. године. Потом је министар финансија у владама Саве Грујића (1889–1891), Николе Пашића (1891), Лазара Докића (1893), Саве Грујића (1893–1894) и Ђорђа Симића (1896–1897). Остао је запамћен по томе што је као министар финансија преузео у државне руке монополе дувана и соли и експлоатацију железница, који су до тада били у рукама страних друштава. Донекле је средио државне финансије, доводећи буџет из великих дефицита у равнотежу 1891. године. Покушао је да изведе конверзију свих спољних зајмова Србије како би смањио терет њихове отплате, али није успео. Када се, по својој женидби са Драгом Машин, краљ Александар приближио радикалима 1900. године, Вујић је постао посланик у Паризу. Већ фебруара 1901. Вујић је министар иностраних послова у влади Алексе Јовановића, а ускоро затим (20. марта 1901) саставља сопствени владу, у којој задржава портфељ министра иностраних послова. Ова је влада била коалициона напредњачко-радикалска, тзв. фузионашка, а по краљевој жељи да се радикали умере уз помоћ двору наклоњених напредњака. Помирљивост Вујића и других умерених радикала према двору изазвала је расцеп у Радикалној странци, из које се издвајају млађи и борбенији елементи и формирају Самосталну радикалну странку. Вујић ипак није довољно попуслив, према процени краља Александра, и Вујићева влада пада 7. новембра 1902. године. Следећих година Вујић је посланик у Бечу (1903), Берлину (1906) и Риму (1909). Изабран је за редовног члана Српске краљевске академије 5. фебруара 1901.

133. Улица Милоја Васића – креће из кп 934 (раскрсница са новопредложеном Улицом Михаила Вујића) иде преко кп 960, кп 959, завршава у кп 952/2, у КО Вишњица.

Образложење: Милоје Васић (1869–1956) био је српски археолог, професор на Београдском универзитету и члан САНУ. Од 1896. до 1899. године је студирао археологију у Берлину и Минхену. Дипломирао је код професора Фуртвенглера. Исте године се вратио у Србију где је предавао у Великој школи и на Филозофском факултету од 1899. до 1941. године, а потом, по завршетку Другог светског рата опет од 1947. до 1955. године. Археолошка истраживања у Винчи је започео 1908. године. Нека своја археолошка истраживања је радио уз спонзорства Руског царског археолошког института у Цариграду и Енглеза сер Чарлса Хајда. У периоду од 1932. до 1936. године је објавио резултате својих обимних истраживања у монографији „Преисториска Винча” у четири тома. За живота је објавио преко 200 на-

учних радова и сматра се оцем модерне српске археологије. У младости се бавио ликовном критиком. Сматра се једним од најистакнутијих српских представника хуманистичких наука. На основу ископавања праисторијског локалитета у Винчи дошао је до закључка да подунавска култура потиче из Средоземља (Егејска култура) и предње Азије, а не из нордијских земаља. Дописни члан САНУ постао је 18. марта 1948, а редовни 27. маја 1952. Милоје Васић је убројан у 100 најзнаменитијих Срба у истоименој књизи из 1993. године. Дана 20. априла 2007. у Великом Градишту, родном месту познатог професора, постављена је спомен биста, испред Великоградиштанске гимназије.

134. Улица Зоре Дремпетић – креће од кп 1008/8, иде преко кп 927, кп 937, завршава у кп 938, у КО Вишњица.

Образложење: Зора Дремпетић (1927–2013) била је српска певачица народне музике и глумица са статусом истакнутог уметника. По завршетку гимназије, најпре наступа у београдском Народом позоришту, нарочито у позоришним комадима са певањем, „Коштани” и „Зони Замфировој”. Убрзо полаже аудицију Радио Београда, 1952. године, где убрзо стиче статус певача прве А класе. Тонски записи њених вокалних интерпретација враћанских песама трајно се чувају у радио Београду. Већ седамдесетих година, Зора Дремпетић се повлачи са сцене, учествујући само повремено у одабраним ТВ емисијама београдског студија.

135. Улица Јована Карамате – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом Михаила Вујића), преко кп 959, кп 958, завршава у кп 957, у КО Вишњица.

Образложење: Јован Карамата (1902–1967) био је један од највећих српских математичара 20. века. У знак сећања откривена је спомен плоча у бронзи у Његошевој улици у Земуну. Факултет је завршио у Београду 1925. године, а само три месеца касније исте године је докторирао код Михаила Петровића. Био је универзитетски професор у Београду од 1930. до 1950. године са краћим прекидом током рата. Прешао је 1950. године, по позиву, на Женевски универзитет где је остао до смрти. Творац је школе теорије реалних функција. Аутор је теорије правилно променљивих функција, која је значајна у савременој теорији вероватноће. Написао је и низ радова који и данас, после неколико деценија од њиховог објављивања служе као полазишта у математичким истраживањима. Дописни члан Српске краљевске академије постао је 1939, а редовни члан Српске академије наука и уметности 1948. године. У знак сећања на Јована Карамату откривена је спомен-плоча у бронзи у Његошевој 18 у Земуну, 23. априла 2008. Овај догађај био је у организацији САНУ, на откривању плоче су говорили академик Зоран Максимовић, секретар Одељења за физику, математику и гео-науке САНУ и проф. др Миодраг Матељевић, декан Математичког факултета.

136. Улица Недељка Кошанина – креће од кп 1008/8, иде дуж кп 2110, завршава код кп 972/2, у КО Вишњица.

Образложење: Недељко Кошанин (1874–1934) био је научник биолог, универзитетски професор и академик Српске краљевске академије. Био је управник Ботаничког завода и Ботаничке баште „Јевремовац”.

137. Улица колубарских ратника – креће од кп 1008/8, иде преко кп 2007, завршава у кп 2006, у КО Вишњица.

Образложење: У знак сећања на све ратнике који су часно бранили Краљевину Србију у Колубарској битци. Колубарска битка или Суворовска битка је најзначајнија битка између војске Краљевине Србије и Аустроугарске у Првом светском рату. Вођена је у новембру и децембру 1914. године на фронту од преко 200 км.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

138. Улица Јована Томића – креће од кп 2110 (раскрсница са новопредложеном Улицом Недељка Кошанина), иде преко кп 2013, кп 2015/104, завршава у кп 2015/112, у КО Вишњица.

Образложење: Јован Томић (1869–1932) био је српски историчар. Гимназију је завршио у Крагујевцу, филолошко–историјски одсек на Великој школи 1890. Био је средњошколски професор у Крушевцу, Крагујевцу, Алексинцу и Београду, а у периоду 1903–27, управник Народне библиотеке у Београду. За дописног члана САН-а изабран је 30. јануара 1903, а 3. фебруара 1906. постао је редовни члан. Томић је ударио основе критичке историографије турског периода српске историје (XV–XIX века). Новим архивским документима осветлио је многе мрачне моменте из прошлости. То га је довело у сукоба са стариим романтичарским схватањима о прошлости српског народа, нарочито о историји Црне Горе. Објавио је 60 књига и брошура, преко 40 чланака и расправа, велики број критика, реферата и полемика. Бавио се и објављивањем архивске грађе.

139. Улица Емира Драгуља – креће од кп 2241/8, иде преко кп 2211/3, кп 2211/1, завршава у кп 2211/2, у КО Вишњица.

Образложење: Емир Драгуљ (сликар–графичар и професор Факултета ликовних уметности у Београду) је један од најзначајнијих досанскохерцеговачких графичара. Рођен је 2. фебруара 1939. године у Мравињу код Горажда, преминуо је 2002. у Београду, где је и сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу. Гимназију је завршио у Сарајеву, а потом студије сликарства на Академији ликовних уметности у Београду 1963. године. Након редовног студија сликарства, специјализирао је и графику у Бриселу, на L'Ecole Nationale Supérieure des Arts Visuelles „La Cambre” 1966/67. По окончању студија наставио је живјети у Београду где је радио као професор на Факултету ликовних уметности на Одсеку за графику. За свога живота Емир Драгуљ је показао изузетно богату стваралачку активност, имао је око 40 самосталних изложби и преко 100 колективних и добитник је многобројних награда у земљи и иностранству.

140. Улица Мирка Милојковића – креће од кп 2241/9, иде преко кп 2161/6, кп 2161/7, кп 2161/8, кп 2161/14, кп 2165/4, кп 2165/8, кп 2166/2, кп 977/9, завршава у кп 977/10, у КО Вишњица.

Образложење: Мирко Милојковић био је књижевник и новинар, уредник „Политике” и председник Удружења новинара Србије.

141. Улица грделичка – креће од кп 1020/2 (раскрсница са новопредложеном Улицом Старопланинска), иде преко кп 1171/2, завршава у кп 1170/2, у КО Вишњица.

Образложење: по Грделичкој клисури.

142. Улица црвених дудова – креће од кп 2313/1, иде граничном линијом између кп 2292 и кп 2293, у КО Вишњица.

Образложење: по врсти биљке.

143. Улица баточинска – креће од кп 2241/6, иде преко кп 1007/8, кп 1007/1, кп 1159/2, кп 1158/1 и кп 1158/2, у КО Вишњица.

Образложење: по граду Баточина.

144. Улица нововарошка – креће од кп 1007/1, иде дуж 1164/8, завршава код кп 1164/1, у КО Вишњица.

Образложење: по граду Нова Варош.

145. Улица дивљих кестена – креће од кп 13551/7, иде преко кп 10144/5, кп 10186/2, кп 10186/3, кп 1045/1, кп 1049/2, кп 1049/3, кп 1052/1, кп 1053, кп 1059/2, кп 1060/1, кп 10135, завршава у кп 10134/1, у КО Вишњица.

Образложење: по врсти биљке.

146. Улица рајских птица – креће из кп 871/1 (раскрсница са Улицом 4 Флавијеве легије), иде преко кп 1/6, дуж кп

4, дуж 869, дуж кп 432/1, преко кп 1/5, дуж кп 4, завршава код кп 5/1, у КО Вишњица.

Образложење: по птицама.

147. Улица лучанска – креће из кп 10132, иде преко кп 10145, завршава у кп 10146/2, у КО Вишњица.

Образложење: по општини Лучани.

148. Улица дунавских аласа – креће од новопредложене Улице Градашничка, преко кп 1173 у КО Крњача.

Образложење: по аласима са Дунава.

149. Улица невена – креће из кп 13551/1 (новопредложена Улица Ђоке Богдановића), иде преко кп 10147/2, завршава у кп 10147/1, у КО Вишњица.

Образложење: по цвету невен.

150. Улица ждралова – креће од кп 874/1, иде дуж кп 879, преко кп 778/1 и кп 778/2, завршава код 778/8, у КО Вишњица.

Образложење: по птици ждрал.

151. Улица Петра Крстића – креће од кп 886/1 (раскрсница са новопредложеном Улицом Уроша Маровића), иде дуж кп 1581, завршава код кп 1553, у КО Вишњица.

Образложење: Петар Крстић (1899–1991) дипломирао је на Техничком факултету у Београду. Био је редовни професор на предмету архитектонске конструкције. Браћа Крстић (Петар, Београд, 24. децембар 1899 – Београд, 1991; Бранко, Београд, 15. децембар 1902 – Београд, 1978), били су српски архитекти. Припадали су тзв. „српском националном стилу”. Браћа Крстић су били и професори на Архитектонском факултету Београдског универзитета. Петар Крстић је дипломирао на Техничком факултету у Београду 1924. Био је редовни професор на предмету Архитектонске конструкције, а Бранко, дипломирао 1927. на истом факултету, доцент на предмету Архитектонско цртање у периоду од 1949 до 1959. године. Петар Крстић је написао један од најважнијих уџбеника на том факултету: „Архитектонске конструкције” (у два тома), а Бранко Крстић уџбеник „Архитектонско цртање”.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе града Београда.

152. Улица Андре Ђорђевића – почиње и завршава у кп 1949, у КО Вишњица.

Образложење: Андра Ђорђевић (1854–1914) био је српски правник и политичар и професор Велике школе у Београду. Био је министар правде и министар просвете.

153. Улица Петра Удавкића – почиње и завршава у кп 2180, у КО Вишњица.

Образложење: Петар Удавкић (1850–1910) био је вајар и сликар. Сматра се зачетником академске скулпторске уметности у новијој српској историји.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Завод за заштиту споменика културе града Београда и Библиотека града Београда.

154. Улица Љубомира Јовановића – почиње и завршава у кп 2179, у КО Вишњица.

Образложење: Љубомир Јовановић (1865–1928) био је српски историчар и политичар, академик САНУ, министар просвете и министар унутрашњих дела. Рођен је 1865. године у Котору. После учествовања у Кривошијском устанку (1881–1882) прешао је са Данилом Живаљевићем и другим омладинцима у Србију, где су касније били међу оснивачима часописа „Коло”. Првих осам редовних професора Београдског универзитета, 1905. године: Јован Жујовић, Сима Лозанић, Јован Цвијић, Михаило Петровић Алас, Андра Стевановић, Драгољуб Павловић, Милић Радовановић и Љубомир Јовановић. Приликом оснивања Српске књижевне задруге 1892. године изабран је за секретара, Стојан

Новаковић за председника, а Јован Јовановић Змај за потпредседника. За дописног члана Српске краљевске академије изабран је 1890, а за редовног 1900. године. У периоду 1901–1903 био је управник Народне библиотеке Србије. Приликом оснивања Универзитета у Београду 1905. године био је међу првих осам редовних професора који су бирали цео остали наставни кадар. Заједно са професором Љубомиром Ковачевићем написао је „Историју српског народа” (у две књиге, 1893. и 1894) за период до 1020. године.

155. Улица Јована Туромана – почиње у кп 1965, иде преко кп 1950, завршава у кп 1966, на граничној линији са кп 1943, у КО Вишњица.

Образложење: Јован Туроман (1840–1915) био је члан академије САНУ, био је професор новосадске гимназије и Велике школе у Београду.

156. Улица Рода – креће из кп 10410 (раскрсница са новоредовеном Улицом Селене Дукић), завршава у кп 10408, у КО Вишњица.

Образложење: врста птице.

157. Улица коријандера – креће из кп 10401/5, иде преко кп 10153/1, завршава у кп 10153/4, у КО Вишњица.

Образложење: по биљци коријандер.

158. Улица Милорада Димитријевића – креће од кп 6120/2, иде преко кп 10459, дуж кп 13549/1, завршава код кп 10405/3, у КО Вишњица.

Образложење: Милорад Димитријевић (1924–2008) био је професор Архитектонског факултета на групи предмета статичко-конструктивне групе, конзерватор. Бавио се изучавањем старих историјских конструкција, испитивао њихове поремећаје и анализирао могућности санације (Хиландар, Раваница, Грачаница, манастир Фенек). Најдуже се бавио Београдском тврђавом, извршио осигурање и санацију темеља Небојшине куле. Доприонео је консолидацији зграда као што су кафана „3”, Музеј Вука и Доситеја, Манаскова кућа, Конак кнеза Милоша. Учествовао је у пројекту премештања Теразијске чесме као и измештању Трајанове табле изван домаћаја Ђердапског језера.

159. Улица дивљих јабука – креће од кп 13551/1, иде преко кп 10147/1, завршава у кп 10402, у КО Вишњица.

Образложење: по воћу.

160. Улица шафранова – креће од кп 10147/4, иде преко кп 10148/2, кп 10149/3, кп 10149/2, кп 10150/3, кп 10401/5, кп 10400/6, завршава у кп 10399/4, у КО Вишњица.

Образложење: по цвету шафран.

161. Улица врбска – креће од кп 13551/3, иде преко кп 10151, у КО Вишњица.

Образложење: по дрвету врби.

162. Улица планинских борова – креће од кп 13551/3, иде преко кп 10154, у КО Вишњица.

Образложење: по дрвету.

163. Улица бадема – креће од кп 13551/3, иде преко кп 10155/1, у КО Вишњица.

Образложење: по биљци бадем.

164. Улица Ђоке Богдановића – креће од кп 10130/6, иде дуж кп 13551/1, дуж 13551/8, дуж кп 13551/3, кп 13551/4, завршава у кп 10170/1, у КО Вишњица.

Образложење: Ђока Богдановић (1860–1914) био је власник биоскопа и филмски продуцент. Власник хотела „Касина” у коме је 1911. године отворио сталан биоскоп. Почетком 1913. године поднео је захтев за подизање „фабрике за израду кинематографских филмова”.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Архив југословенске кинотеке.

165. Улица Бранка Крстића – креће од кп 2241/9, иде граничном линијом између кп 2197/2 и кп 2195/2, у КО Вишњица.

Образложење: Бранко Крстић (1902–1970) био је редован професор на Архитектонском факултету у Београду.

Црква Светог Марка на Ташмајдану грађена је према плановима архитектата Петра и Бранка Крстића. Браћа Крстић (Петар, Београд, 24. децембар 1899 – Београд, 1991; Бранко, Београд, 15. децембар 1902 – Београд, 1978), били су српски архитекти. Припадали су тзв. „српском националном стилу”. Браћа Крстић су били и професори на Архитектонском факултету Београдског универзитета. Петар Крстић је дипломирао на Техничком факултету у Београду 1924. Био је редовни професор на предмету Архитектонске конструкције, а Бранко, дипломирао 1927. на истом факултету, доцент на предмету Архитектонско цртање у периоду од 1949–1959. године. Петар Крстић је написао један од најважнијих уџбеника на том факултету: „Архитектонске конструкције” (у два тома), а Бранко Крстић уџбеник „Архитектонско цртање”.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе Града Београда.

166. Улица Уроша Маровића – креће од кп 886/11, иде преко кп 886/9, кп 886/3, кп 886/10, кп 886/25, кп 886/1, завршава код кп 1588, у КО Вишњица.

Образложење: Урош Маровић (1946–2014) био је српски и југословенски ватерполиста. Био је председник ватерполо савеза Србије и Црне Горе, а потом и председник ватерполо савеза Србије. Добитник је златне медаље на Олимпијским играма играма у Мексику 1968, бронзане медаље на Европском првенству у Барселони 1070, бронзане медаље на Европском првенству у Бечу 1974. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

167. Улица брезе – креће од кп 888, преко кп 1589/1, завршава у кп 1589/2, у КО Вишњица.

Образложење: по врсти дрвета бреза.

168. Улица чајетинска – креће од кп 1404 (Улица Корнатска), иде преко кп 1186/1, кп 10131/2, завршава у кп 10131/1, у КО Вишњица.

Образложење: по општини у Србији.

169. Улица пашњачка – креће од кп 1351/3, иде преко кп 10138, кп 10139/1, кп 1050/3, завршава у кп 1050/1, код раскрснице са новопредложеном Улицом Дивљих кестена, у КО Вишњица.

Образложење: по пашњацима.

170. Улица старопланинска – креће од кп 1404 (раскрсница са Улицом корнатском), иде преко кп 1019/4, кп 1020/2, кп 1021/2, завршава у 1021/1, у КО Вишњица.

Образложење: по планини Стара планина.

171. Улица ктиторска – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом Рајских птица, иде преко кп 1/6, сече кп 4, завршава у кп 1/1, у КО Вишњица.

Образложење: по ктиторству.

172. Улица четинарска – креће из кп 869 (раскрсница са новопредложеном Улицом Рајских птица), иде преко кп 1/5, завршава у кп 4, у КО Вишњица.

Образложење: по четинарима.

173. Улица рујанска – креће од раскрснице са новопредложеном Улицом старопланинска, иде преко кп 1020/2, кп 1020/3, кп 1020/7, кп 1020/8, кп 1020/1, завршава у кп 1020/5, у КО Вишњица.

Образложење: по планини у Србији.

174. Улица Енрика Јосифа – улица креће и завршава се у кп 10410, у КО Вишњица.

Образложење: Енерико Јосиф (1924–2003) пре Другог светског рата, био је активан омладински члан ционистичке организације Хашомер хацаир. Неколико дана пре бом-

бардовања Београда 1941. године пребегао са породицом у Сарајево. Због организовања омладинских демонстрација против Мусолинија, осуђен на смрт, после чега се илегално пребацио на Корчулу. Дипломирао је 1954. године на Музичкој академији. Као редовни професор предавао је на Катедри за композицију од 1976. године до пензионисања 1989. године. Његов стваралачки опус обухвата оркестарска, камерна, солистичка, вокално–инструментална, музичко–сценска и дела за клавир. Добитник је Седмојулске награде, Октобарске награде Града Београда итд.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Јеврејска општина Београд.

175. Улица Петра Павловића – почиње у кп 1965, иде преко кп 1950, завршава у кп 1952, у КО Вишњица.

Образложење: Петар Павловић (1864–1938) био је геолог, управник Музеја српске земље, данашњег Природњачког музеја. Рођен је 28. јуна/10. јула 1864. године у Пожаревцу, од мајке Јелене (1832–1913), ћерке војводе Николе Милићевића и оца Стојка (1823–1906), коњичког официра. Породица је имала десеторо деце, али само шесторо је доживело пунолетство. Петар је имао три брата и две сестре. Најстарији је био Павле, који је постао биолог и професор у Другој београдској гимназији, затим млађи Иван, који је био официр и наставио официрску каријеру и најмлађи Милан је такође био биолог и професор у Другој београдској гимназији. Најстарија сестра је била Јелица (1859–1937) и млађа Катарина (1872–1952), која је постала наставник у Вишој женској школи и професор у Учитељској школи у Београду.

176. Улица грабовска – креће од кп 5170/1, иде дуж кп 4835 и 4836, завршава код кп 5173, у КО Овча.

Образложење: по дрвету граб.

177. Улица Милана Курепе – креће од кп 5173, иде дуж кп 4751, завршава код кп 5174/1 (Улица Црквиште) у КО Овча.

Образложење: Милан Курепа (Бачка Паланка, 11. мај 1933 – Београд, 16. октобар 2000) је био српски атомски физичар, професор универзитета и дописни члан САНУ. Био је редовни професор Природно–математичког факултета у Београду од 1981. године, затим Физичког факултета. За дописног члана САНУ изабран је 1994. године.

178. Улица атлантска – иде од Уздинске улице, преко кп 307/11, завршава код 252/2, на врху Улице љевошке, у КО Крњача.

Образложење: по Атлантском океану.

179. Улица Франца Кафке – креће из кп 370/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска 7), иде преко кп 592/1, завршава у кп 592/2, у КО Крњача.

Образложење: Франц Кафка (1883–1924) био је књижевник. један је од најзначајнијих чешких писаца јеврејског порекла, којег критика данас сматра једним од највећих аутора XX века. Кафка је говорио и своја дела писао на немачком језику. Добро је знао и чешки језик. Стил писанја, Кафка је припадао авангарди, правцу из средње фазе модернизма, али је својим деловањем увелико утицао на бројне стилове касног модернизма, укључујући и егзистенцијализам. Његова најзначајнија дела, приповетка „Преображај”, те романи „Процес” и „Дворац” препуни су тематике која представља архетипове алијенације, психофизичке бруталности, сукоба на релацији родитељи–деца, ликова на застрашујућим путовањима и мистичних трансформација. Кафка је рођен у јеврејској породици средње класе у Прагу, тада у Аустро–угарској монархији, која је говорила немачки језик, а школовао се за правника. Током његовог живота, само је мали број Кафкиних дела изашао из штампе: збирке кратких прича „Разматрање” и „Сеоски лекар”, те неке индивидуалне

приповетке („Преображај”) издаване у часописима. Иако је збирку „Уметник гладовања” припремио за штампу, она није одшампана до након његове смрти. Кафкина недовршена дела, укључујући и романи „Процес”, „Дворац” и „Америка”, нису штампана до након његове смрти, а већину их је издао његов пријатељ Макс Брод, игнорирајући тако Кафкину жељу да му се дела униште након смрти. Албер Ками и Жан Пол Сартр предводе листу писаца на које је утицало Кафкино дело, а термин „Кафкијанска атмосфера” ушао је у теорију књижевности како би се описале надреалне ситуације као у Кафкиним делима.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

180. Улица Богдана Несторовића – креће из 2854/4 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 7), иде преко кп 2854/4, кп 366/6, преко кп 367/4, завршава у кп 367/1, у КО Крњача.

Образложење: Богдан Несторовић (1901–1971), професор Архитектонског факултета, председник Друштва архитектата Србије, добитник Седмојулске награде за животно дело. Године 1927, заједно са Александром Дероком, добија прву награду за пројекат Храма Светог Саве чија је изградња започета пред Други светски рат. По његовим пројектима саграђене су: 1931. зграда Занатског дома (данас Радио Београд) и 1939. Зграда „Призад” (данас ТАНЈУГ) као и бројни објекти различите намене, како у Београду тако и широм некадашње Југославије.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

181. Улица Агате Кристи – креће од кп 345/3 (раскрсница са Улицом Сутјеска улица 8), иде преко кп 344/1, кп 364/8, завршава у кп 364/7, у КО Крњача.

Образложење: Агата Кристи (1890–1976) била је британска књижевница, ауторка бројних криминалистичких романа. Као најпознатијег светског писца мистерија, називају је и „краљицом злочина”. Током своје књижевне каријере, која је трајала више од пола века, написала је 79 књига (од чега 66 криминалистичких романа) и више збирки кратких прича и других дела, која су продата до сада у више од две милијарде примерака широм света и преведена на више од 50 језика. Према Гинисовој књизи рекорда, најпродаванији је аутор свих времена. Забележено је да су једино Библија и Шекспирова дела доживела већу продају од романа Агате Кристи. Њена драма „Мишоловка” је премијерно изведена у Лондону 25. новембра 1952. године; ово дело је до сада најдуже непрестано игран комад у историји позоришта које је имало више од 25.000 извођења. Проглашена је 2013. године за најбољег писца детективских прича, а њен роман „Убиство” Роџера Акројда за најбољи крими роман свих времена

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

182. Улица Анке Стојиљковић – креће од кп 1677/2, иде преко кп 1677/1, завршава у кп 1030/1, у КО Крњача.

Образложење: Анка Стојиљковић (средина 19. века) била је бабица из Београда, хуманиста и добротвор. Као трговачка кћи, у оно време је завршила једину школу за школовање девојчица, Вишу женску школу у Београду и била оспособљена за учитељицу основних школа. Као питомица Општине београдске, у Загребу је завршила бабички курс, након чега се вратила у Београд да врши свој тежак и врло хуман посао са највећом савесношћу и ретким пожртвовањем. Стекавши велико поверење и поштовање београдских породица које су њену помоћ, у потребним тренуцима, најрадије тражиле и примале, била је добро материјално награђивана. Промисљајући да је „од београдских госпођа стекла, па нека и њима остане”, своје имање оставила је „Београдском женском друштву”, са жељом да се из његовог прихода плаћа становање у том Дому за сиромашне чиновничке самохране жене.

Члан 3.

У насељеном месту Борча (матични број насеља: 704865), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица Миломира Младеновића – креће од кп 10969, иде преко кп 10547, у КО Борча.

Образложење: Управа противпожарне полиције – Био је запослен у Ватрогасно-спасилачкој бригади Београд од 1967. године на пословима командира Ватрогасно-спасилачког вода. У свом дугогодишњем раду обављао је послове командира Ватрогасно-спасилачког одељења и ватрогасно-спасилачког вода у ватрогасно-спасилачком батаљону „Звезда“. Током радног ангажовања важио је за пожртвованог и одговорног радника и праведног старешину које је своје знање неседично млађим колегама. Руководио је сложеним интервенцијама гашења пожара, спасавања и евакуације лица и имовине на територији града Београда, као и интервенције техничког карактера. Преминуо је услед повреда задобијених на интервенцији гашења пожара 9. фебруара 1999. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

2. Улица Фридриха Попса – креће од кп 10971 (раскрсница са постојећом Улицом Живојина Павловића), иде границом између кп 2417/3 и кп 2416, до кп 4330/1 (раскрсница са Путем за Овчу), у КО Борча.

Образложење: Фридрих Попс (1874–1948) завршио је студије права на Универзитету у Београду. После је радио краће време у суду, отворио је Адвокатску канцеларију 1901. године. Као резервни официр учествовао је у Првом светском рату, за ратне заслуге одликован је Златном медаљом за храброст. На челу Јеврејске ашкенске општине налазио се од 1910. године до 1941. године. Био је један од оснивача Савеза јеврејских општина, његов први потпредседник и председник Извршног одбора са седиштем у Београду. Заслужан је за прихватање, збрињавање и пружање помоћи јеврејским издеглицама из Немачке пред Други свети рат. После бомбардовања кренуо до Неретве са породицом, вратио се у Београд и био ухапшен и спроведен у логор у Грацу.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Јеврејска општина Београда.

3. Улица Илије Станојевића – креће од кп 10971 (раскрсница са постојећом Улицом Живојина Павловића), иде преко кп 2420/1, у којој и завршава, у КО Борча.

Образложење: Илија Станојевић (1859–1930) био је глумац, први редитељ и писац. Целу своју уметничку каријеру, остварио је у Српском народном позоришту у Београду. У младости је популарност стекао у операма.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео је Архив југословенске кинотеке.

4. Улица браће Цветковић – креће од кп 4330/1 (раскрсница са Путем за Овчу), иде преко кп 2433, у којој и завршава, у КО Борча.

Образложење: Ђока Цветковић, Крста Цветковић, Драгутин Цветковић били су угоститељи из Београда. У својој гостионици „Коларац“ отворили су биоскоп крајем 1910. године који је радио и после Првог светског рата.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео је Архив југословенске кинотеке.

5. Улица Ђорђа Обрадовића Ђурчије – креће од кп 10975, иде дуж кп 10718, у којој и завршава, у КО Борча.

Образложење: Ђорђе Обрадовић Ђурчија (?–1804) био је један од вођа у Првом српском устанку. Једно време је био Ђурчија у Крупњу, а затим је постао хајдук и био чувен у Подрињу као харамбаша.

6. Улица Лојде Махека – креће од кп 10975, дуж кп 10715, у којој и завршава, у КО Борча. Образложење: По позиву Данила Стојановића у Београд је 1913. године дошао млади Чех Алојз Лојда Махек. Имао је само 18 година, а био је већ и у Чешкој познат као даровит фудбалер, прво у Храдец Кралове, клубу из места где је рођен, затим у плезенском клубу „Чешки лав“. Махек је игром, елегантним покретима и трчањем врло прецизним додавањем лопте, поигравањем и шутевима на гол из сваке позиције изазивао сензацију. Без претеривања се може рећи да је био узор младих фудбалера, који су његову игру пратили с дивљењем, па су га они талентованији и копирали. Поред тога што је играч, био је истакнут и као тренер екипе. Спортски новинар Србислав Тодоровић сматра да је Махек једино одговорно лице за постављање темеља модерног фудбала у Србији. Био је одговоран за увођење чешке фудбалске школе у Србији, која је у то време била најнапреднија. Махек је био у саставу првог тима СК „Велика Србија“ на првој утакмици овог тима против БСК-а у септембру 1913. године, што је био тренер „Велике Србије“, преузео је улогу тренера још једног београдског клуба, СК „Српски мач“, који је те године постао незванични шампион Србије. Исте године играо је са „Великом Србијом“ за „Олимпијски куп Србије“. Финале је одиграно између „Велике Србије“ и „Шумадије“, а „Велика Србија“ је победила са 3 : 1, а Махек је постигао два од три гола за свој тим. Махекова је велика заслуга што је његов клуб, Југославија, достигла висок чак међународни ниво, такође, што је београдски фудбал квалитетно брзо напредовао.

7. Улица Стевана Бошковића – креће и завршава у кп 4336/2, у КО Борча.

Образложење: Стеван Бошковић (1868–1957) био је академик, геодетски генерал. Био је личност која се може сматрати оснивачем Војно-географског института. Период којим је он руководио Војно-геодетском службом, обележен је фундаменталним радовима у области графичког, топографског премера и картографске делатности, који су крунисани израдом Генералштабне карте Краљевине Србије.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране РС.

8. Улица Чедомиља Мијатовића – креће од кп 4349 (Улица Миргородска), иде између кп 2535/1 и кп 2535/2, у КО Борча.

Образложење: Чедомиљ Мијатовић (1842–1932) био је српски економиста, књижевник, историчар, политичар и дипломата, један од најзначајнијих либерала. Чедомиљ је рођен 17. октобра 1842. године у Београду. Отац Милан, родом из Јаска у Срему, био је професор земљописа и историје у Крагујевцу и Првој београдској гимназији Београду, до смрти 1853. године. Мајка Кристина – Рахела из Великог Бечкерека је била шпанског порекла. Завршио је Лицеј 1862. и затим провео три године на студијама у Минхену, Лајпцигу, Цириху и Бечу. Тада се оженио Енглескињом Елодијом Лотон. Од 1865. до 1869. је предавао политичку економију (прво као суплент, па од 1866. године редовни професор) на Великој школи. Потом се запослио у државној управи, на места виших чиновника: био је секретар београдског трговачког суда, члан Уставног одбора 1869. (залагао се за опште право гласа и дводомни парламент) и начелник у Министарству финансија. Био је близак Јовану Ристићу и либералима. Први пут је постао министар финансија 1873. године, други пут 1875. године, а у међувремену био је секретар младог кнеза Милана, за кога се тада јако везао. Из либералне странке прешао је тзв. младоконзервативцима, после којег га је влада, у којој је Јован Ристић био председник, пензионисала 1880. године. У српско–турском рату 1876–1877. био је интендант Ибарске војске и одликован.

Златно Мијатовићево време су 1880–те године. Са пријатељима је основао Напредну странку којој је кнез Милан поверио формирање владе октобра 1880. године у којој је Мијатовић изабран за министра финансија и иностраних дела. Програм владе је била модернизација Србије у сваком погледу, уз одбацивање целог политичког наслеђа и изградњу либерално–демократских институција по западном узору. Мијатовић је у те три године поставио темеље модернизације тадашње Србије тиме што је организовао следеће важне послове: склапање трговинских уговора, изградња првих железница, помоћ кнезу Милану код склапања српско–аустријске конвенције, увођење нових посредних прера, узимање зајмова у иностранству и оснивање Народне банке.

9. Улица пепељевачка – креће из кп 4330/1 (Пут за Овчу), иде преко кп 2557/2, завршава код кп 2557/3, у КО Борча.

Образложење: По насељу Пепељевац код Лајковца.

10. Улица косовског венца – креће од кп 4330/1 (Пут за Овчу), иде дуж кп 2571/3, у КО Борча.

Образложење: По географском појму.

11. Улица Петра Гојниковића – креће од кп 4330/1 (Пут за Овчу), иде дуж кп 2571/2, завршава код кп 2580/9, у КО Борча.

Образложење: Петар Гојниковић био је кнез Србије од 892. до 918. године. Био је један од најзначајнијих припадника српске династије Властимировића.

12. Улица српских кнезова – креће од кп 4349 (Улица Миргородска), иде преко кп 2580/4, кп 2572/4, завршава у кп 2572/3, у КО Борча.

Образложење: по српским кнезовима.

13. Улица Часлава Клоникировића – креће од кп 4349 (Улица Миргородска), иде дуж кп 2610/1, у КО Борча.

Образложење: Часлав Клоникировић (896–960) српски владар, владао Србијом током друге половине 10. века. Он је последњи познати владар из династије Властимировића, која је довела Србе на Балканско полуострво.

14. Улица Душана Симовића – креће од кп 4349, иде дуж кп 2615/1, завршава код кп 4344, у КО Борча.

Образложење: Душан Симовић (1882–1962) био је армијски генерал војске Краљевине Југославије, начелник Главног генералштаба а после државног удара постао је председник Министарског савета Краљевине Југославије. Носилац је више одликовања.

15. Улица Николе Узуновића – креће од кп 4349, дуж кп 2617/1, завршава код кп 4344, у КО Борча.

Образложење: Никола Узуновић (1873–1954) био је српски политичар, у два наврата био је председник Владе Краљевине Југославије, као и председник Општине Ниш, судија, председник Првостепеног суда и начелник Округа. Био је и одборник Нишке општине као и Народни посланик као кандидат Радикалне странке.

16. Улица Сава Михаиловића – креће од кп 4349, дуж кп 2618/1, завршава код кп 4344, у КО Борча.

Образложење: Саво Михаиловић (?–1928) био је први чувар гробља на Зејтинлику. Био задужен за ексумацију српских војника и премештање на подручје будућег војног гробља. Био је солунски добровољац, Србин из Грбља код Боке Которске. Саво је сакупио своје мртве другове и саборце, а потом их је чувао до своје смрти 1928. године. После смрти и сам се придружио својим саборцима, сахрањен је на Зејтинлику.

17. Улица 63. падобранске бригаде – креће од кп 4349, дуж кп 2630, завршава код кп 4344, у КО Борча.

Образложење: Историјат чувене 63. падобранске бригаде сеже до 1944. када је у Барију формиран Први падобран-

ски батаљон који је расформиран већ средином јула 1945. године. У послератном периоду било је много „експериментисања” у организацији оваквих трупа, јер разни падобрански батаљони и бригаде су у веома кратком периоду оснивани, распуштани или премештани. Тада је преовладавао став да ЈНА нису потребне веће падобранске јединице, јер како се констатовало у условима употребе нуклеарног оружја, модерног ПВО-а и масовних оклопних снага у евентуалном рату и ваздушни десанти на бојишту нису имали много изгледа за успех. После поновног формирања децембра 1967. године, 63. падобранска бригада постаје „легендарна”, јер је била и остала ударна песница наше војске. Припадници елитне 63. падобранске бригаде поштују се широм света, а после НАТО бомбардовања наше земље нишке „црвене беретке” добиле су Орден народног хероја.

18. Улица Макса Калмића – креће од кп 4349 (улица Миргородска), иде преко кп 2641/1, завршава код кп 2640, у КО Борча.

Образложење: Макс Калмић (1905–1941) био је редитељ. Дипломирао је права у Паризу. За време студија се заинтересовао за филм, па је радио у неким француским филмским предузећима као асистент режије.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Архив југословенске кинотеке.

19. Улица Милосава Ресавца – креће од кп 4349 (улица Миргородска), иде дуж кп 2642/1, у КО Борча.

Образложење: Милосав Ресавец (1780–1854) био је ресавски војвода, учесник Првог и Другог српског устанка. Звање војводе стекао је након учествовања у бици на Чегру.

20. Улица Драгутина Матића – креће од кп 4349 (улица Миргородска), иде дуж кп 2645/1, завршава код кп 2646, у КО Борча.

Образложење: Драгутин Матић (1888–1970) био је српски извиђач, познат као „око соколово”, најчувенији ратни извиђач у историји српске војске. Учествовао је у Првом и Другом Балканском рату и Првом светском рату. Због изузетне храбрости током Церске и Колубарске битке поверен му је задатак извиђача српске војске. Приказан је на чувеној фотографији, а 1998. године је у Гаџином Хану му је откривен споменик уз највише војне почасте.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

21. Улица Срђана Милића – креће од кп 4345 (Улица Попова бара нова 3), иде дуж кп 2750/1, у КО Борча.

Образложење: Срђан Милић био је потпоручник, (16. фебруара 1974. – 4. априла 1999), ВП 8365 Косовска Митровица, страдао у борбеним дејствима.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

22. Улица козарачка – креће од кп 4344, преко кп 2756/8, завршава код кп 2764, у КО Борча.

Образложење: По Козари.

23. Улица Лазара Чокића – креће од кп 2757 (Улица Попова бара нова 4), иде дуж кп 2760, завршава код кп 2757, у КО Борча.

Образложење: Лазар Чокић и Јаков Шарчевић – Остали последњи на опслужу топа 23.11.1914. године, не желећи да се повуку и самостално су одбранили своје село Ковачевац на Космају. Зауставивши напредовање непријатеља и натеравши читаву аустријску јединицу да се повуче ка Сави и Дунаву. Чокић је одликован Карађорђевоом звездом.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

24. Улица сјезове доје – креће од кп 4345 (Улица Попова бара нова 3), иде преко кп 2766/2, у КО Борча.

Образложење: По роману Бранка Ћопића.

25. Улица Рихтерова – креће од кп 4345 (Улица Попова бара нова 3), иде преко кп 2791, у КО Борча.

Образложење: Чарлс Рихтер био је амерички сеизмолог и физичар, познат по томе што је направио Рихтерову скалу, која одређује јачину земљотреса у хипо центру.

26. Улица Раке Левајца – креће од кп 4330 (Пут за Овчу), иде границом између кп 2787/1 и кп 2786/1, у КО Борча.

Образложење: Рака Левајца (1777–1833) био је српски војвода који је ратовао у Првом и Другом српском устанку. Био је учесник Остружничке Скупштине и Карађорђевог делегације на преговорима у Земуну 1804. године.

27. Улица Косте Костића – креће од кп 4330 (Пут за Овчу), иде дуж кп 4349, преко кп 2595/1, у КО Борча.

Образложење: Коста Костић (1875–1915) био је историчар и пионир српске историјске географије, професор реалке у Београду и комесар војне болнице.

28. Улица Николе Дреновца – креће од кп 2793/3 (Улица Луке Зоре), иде дуж кп 2800/1, у КО Борча.

Образложење: Никола Дреновац, свештеник, књижевник и преводилац, рођен је у Руми 17. децембра 1907. године, од оца Василија Дреновца, румског ђурчије и мајке Јелене, рођене Петровић. Основну школу и нижу гимназију завршио је у Руми, а Богословију у Сремским Карловцима 1929. године. Био је свештеник до 1938. године када је емигрирао у САД где је уређивао српски лист у Питтсбургу све до повратка у домовину 1947. Због активног учешћа у напредном покрету Срба у САД, искључен је из цркве. По завршетку Другог светског рата радио је као уредник „Слободне речи“, „Просвете“ и Литерарне редакције Радио Београда, на ком положају је 1964. године и пензионисан. Књижевним радом бавио се од 1924. сарађујући у „Књижевном југу“ и „Стожеру“ у којима су објављивали српски авангардисти. Са првим песмама јавио се још као ђак Реалне гимназије у Руми, а прве песме је објавио као ђак Карловачке богословије у београдском „Венцу“, загребачкој „Младости“ и суботичком „Књижевном северу“. Сарађивао је са бројним часописима и листовима. Поред писања за одрасле „с великим интересовањем је пратио дечји живот и писао за децу с пуно љубави и поштовања“. Умро је 12. јуна 1996. године у Београду.

29. Улица Бранивоја Ђорђевића – креће од кп 10975, иде дуж кп 10747, завршава код кп 10791, у КО Борча.

Образложење: Бранивој Ђорђевић (гумац и професор ФДУ), Шабац, 21. јануар 1924 – Београд, 19. мај 1991, био је српски лектор, сценариста и гумац.

30. Улица Лазара Бранковића – креће од кп 10975, иде дуж кп 10771, у КО Борча.

Образложење: Лазар Бранковић (1421–1458) био је српски деспот и владар од 1456–1458. године, син Ђурђа Бранковића. Носио је титули деспота још од своје женидбе са Јеленом Палеолог. Лазар Бранковић преузео је власт после смрти Ђурђа Бранковића.

31. Улица Столета Јанковића – креће од кп 10975, иде дуж кп 10774, у КО Борча.

Образложење: Стоиљко Столе Јанковић (Београд, 6. април 1925 – Београд, 19. април 1987) је био југословенски и српски редитељ и сценариста. Добитник је Седмојулске награде 1979. године.

32. Улица нареднице Бјелајац – креће од кп 4330/1 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 1944, у КО Борча.

Образложење: Српска хероина, болничарка и наредник српске војске у Балканским и Првом светском рату. У борбама је рањена 12 пута и одликована 12 пута. Због исказане храбрости у борбама добила је и прво одликовање медаљу Милош Обилић. Одликована је и Карађорђевог звездом са мачевима после пробоја Солунског фронта и ослобађања Битоља.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Библиотека града Београда и Војска Србије и Министарство одбране.

33. Улица Саше Пантелића – креће од кп 4330/1 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 1942/3, кп 1942/2, кп 1942/1, у КО Борча.

Образложење: Саша Пантелић био је резервни војник, 13. јануара 1966 – Нови Београд – 13. октобра 1991. Вуковар. Страдао је у рејону Митнице одбивши да се преда непријатељу.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

34. Улица Михаила Ристића – креће од кп 4330/1 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 1938/2, кп 1938/3, кп 1938/1, у КО Борча.

Образложење: Михаило Ристић (1854–1916) познат и као Уча и Џервинац, био је српски официр и завереник у Мајском преврату. Шеф Горског штаба Источног Повардарја за време акције у старој Србији и Македонији.

35. Улица Горана Трифуновића – креће између кп 1885 и кп 1922, иде дуж кп 4341, преко кп 10892, до кп 10974, у КО Борча.

Образложење: Горан Трифуновић био је водник прве класе. Обављао је дужност командира одељења у воду ВП (специјалне намене). Погинуо је 6. маја 1999. године, погођен је из снајпера у жестоком окршају са албанским терористима у рејону карауле Кошаре, а сахрањен је у селу Превешт код Рековца.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

36. Улица Милице Продановић – креће од кп 10977, иде преко кп 10871, завршава код кп 10976, у КО Борча.

Образложење: Милица Продановић (1894–1992), библиотекар и друштвенно–политички радник. Након увођења Шестојануарске диктатуре 1929. године, када је њен супруг, Бора Продановић, као члан КП Југославије протеран из Загреба, дотадашња упосленица Свеучилишне књижнице у Загребу се са породицом враћа у Београд, а од јануара 1931. године почиње да ради у Универзитетској библиотеци у Београду. Свега неколико дана након ослобођења Београда, иако привремено пензионисана у доба окупације, враћа се у службу и од тада је, до пензионисања, 1961. године, на челу Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“. Од оснивања је била члан Друштва југословенских библиотекара, један од оснивача Друштва Библиотекара Србије и до 1956. године његов председник, а потом и доживотни почасни председник. Учествује и у организовању Савеза библиотекара Југославије, први председник у периоду од 1949–1953, а од 1953. до 1962. потпредседник. Покретач је стручног часописа Библиотекар, и до 1960. године његов уредник. Добитница је награде Милорад Панић – Суреп, и специјалне повеље Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“. Након Миличине смрти, њена породица је Народној библиотеци Србије предала породичну библиотеку Продановића, која је садржала 3.776 публикација. Ова обимна породична библиотека садржи књиге Милице и Боре Продановић, његовог оца Јаше Продановића, као и њихове ћерке Борјане. Пошто највише публикација припада Милици и Борјани, овај библиотекарски легат носи назив Легат Милице и Борјане Продановић.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

37. Улица Слађана Стојадиновића – креће од кп 4341 (раскрсница са Давидовачком), иде преко кп 1902/7, дуж кп 10974, завршава поред кп 10888, у КО Борча.

Образложење: Душко Дамњановић и Слађан Стојадиновић и Драган Крајић – Страдали су у борбеним дејствима

у рејону Вуковара 20.11.1991. године на путу ка Митници када је борбено возило у коме су се налазили наишло на мину. Њихов задатак био је извлачење тенка и борбеног возила пешадије у који су налазили у Митници.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

38. Улица мохачка – креће од кп 4341 (раскрсница са Давидовачком), иде дуж кп 1863/17, завршава код кп 1863/18, у КО Борча.

Образложење: По граду Мохачу у Мађарској у којем су се одиграле две значајне битке под називом „Мохачке битке”.

39. Улица Предрага Игњатовића – креће од кп 10979 (раскрсница са новопредложеном Улицом Милоја Вујанца), иде дуж границе између кп 10906 и кп 10907, завршава код кп 10977, у КО Борча.

Образложење: Предраг Игњатовић био је војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

40. Улица Предрага Кривокуће – креће од кп 10979 (раскрсница са новопредложеном Улицом Милоја Вујанца), иде дуж кп 10917, завршава код кп 10977, у КО Борча.

Образложење: Предраг Кривокућа био је припадник Гардијске бригаде страдао у борбеним дејствима. Иако је био рањен, напустио је боловање и није хтео да чека да му ране зарасту. Није прихватио ни да остане у позадини јединице док с ене опорави већ је инсистирао да се придружи првим борбеним редовима. Страдао је при извршењу борбеног задатка.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

41. Улица Бранимира Крњајића – креће од кп 10979 (раскрсница са новопредложеном Улицом Милоја Вујанца), иде дуж кп 10919, завршава код кп 10977, у КО Борча.

Образложење: Бранимир Крњајић био је војник гардијске бригаде. Страдао је у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

42. Улица Милана Симовића – креће од кп 10979 (раскрсница са новопредложеном Улицом Милоја Вујанца), иде дуж границе између кп 10920 и кп 10921, завршава код кп 10977, у КО Борча.

Образложење: Милан Симовић (Шип, код Пала, 12. јул 1909 – Иловача, код Горажда, 21. јануар 1942), учесник Народноослободилачке борбе и народни херој Југославије. После окупације Краљевине Југославије и формирања усташке Независне Државе Хрватске, Милан је напустио службу и вратио се у родно место, где је активно учествовао у припремама оружаног устанка. Био је изабран за командира прве устаничке чете формиране у његовом крају, а која је касније ушла у састав Романијског партизанског одреда, под командом Славише Вајнера „Ниче романијског”. Прву акцију, Милан је са својом четом извео у селу Довлићима, где је најпре разоружао стражу, која је чувала пругу, а затим разрушио железничку пругу.

43. Улица Милоја Вујанца – креће од кп 10973, иде дуж кп 1847/1, завршава у кп 1847/8, у КО Борча.

Образложење: Милоје Вујанца био је потпоручник, 8. маја 1968. – 7. новембра 1999. године. ВП 9754 Петриња, страдао је у борбеним дејствима.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

44. Улица Стефана Стратимировића – креће од кп 1842 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића), иде дуж кп 10979, завршава код кп 1842, у КО Борча.

Образложење: Био је српски православни митрополит Карловачки од 1790–1836. године. Уредио је и употпунио митрополијску библиотеку, завео је ред и дисциплину у цркви и међу свештенством.

45. Улица Вукомана Арачића – креће од кп 10973, иде дуж кп 10928, у КО Борча.

Образложење: Вукоман Арачић био је српски генерал. Од 1890 до 1903. године био је командант дунавске дивизијске области, од марта 1895. године командант 9. пешадијског пука и начелник оперативног одељења Главног генералштаба и командант Шумадијске дивизијске области. Од априла 1902. године био је командант Тимочке дивизијске области и почасни ађутант краља Александра Обреновића.

46. Улица Љубивоја Барјактаревића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10451, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Љубивоје Барјактаревић (1866–1944) био је дивизијски генерал у Војсци Краљевине Југославије. Од 1887–1901. године био је водник и командир ескадрона. Учествовао је у свим ратовима од 1885–1918. године. Одликован је сребрном медаљом за храброст и споменицом за рат 1885–1886. године.

47. Улица Драгомира Кранчевића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп, завршава код кп 10466 (раскрсница са са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Драгомир Крањчевић (1847–1929) био је један од првих српских виртуоза на виолини кога су слушали Беч, немачки градови и Пешта. Касније постаје концертни мајстор Пештанске опере.

48. Улица Прве српске добровољачке дивизије – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10831, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Прва српска добровољачка дивизија формирана је у Одеси 1916. године, састављена махом од Срба из Војводине, Босне и Хрватске, као и мањег броја других народа, бивших поданика Хабзбуршке монархије. Да би се олакшао притисак централних сила на Солунски фронт, Русија и Румунија су у лето 1916. године напале бугарске и турске трупе код Добруце, а раме уз раме са њима била Прва српска добровољачка дивизија. Бројно стање у августу 1916. године је било око 16.000 људи. Јединица је упућена на добруцки фронт, а у септембру је ступила у прву борбу, разбивши Турке и Бугаре наносећи им велике губитке. имала је око 800 погинулих и 7.000 рањених.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране.

49. Улица Душана Стефановића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10836, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Душан Стефановић (1870–1951) био је српски генерал и министар војни Краљевине Србије на почетку Првог светског рата.

50. Улица Милоша Васића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде границом између кп 10845 и кп 10846, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Милош Васић (1859–1935) био је генерал српске војске и дивизијски генерал југословенске војске.

Идејни је творац Закона о устројству Војске Краљевине Србије из 1901. године којим је уведен нови чин бојног војводе. Такође је остао упамћен као конструктор ручне бомбе четвртастог облика која је по њему названа „Васићка“.

51. Улица Божидара Терзића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10847, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Божидар Терзић (1867–1939) био је српски генерал и министар војни Краљевине Србије на почетку Првог светског рата. У Војсци Краљевине Југославије био је армијски генерал и командант армијских области

52. Улица Миљка Танасијевића – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10850, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Миљко Танасијевић (1888–1969) био је најодликованији официр у резерви. За заслуге у Првом светском рату одликован Карађорђевог звездом са мачевима, два ордена Светог Саве, два ордена Белог орла са мачевима, орденом Југословенске круне, Француским ратним крстом са палмом, златном и сребрном медаљом за храброст. По завршетку рата био је учитељ и школски управитељ.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране и одбор групе грађана „Миљко Танасијевић“.

54. Улица Добруцког фронта – креће од кп 10937/1 (раскрсница са Улицом Михаила Петровића), иде дуж кп 10455, завршава код кп 10973 (раскрсница са новопредложеном Улицом генерала Стевана Хаџића).

Образложење: Добруца је историјско-географски регион који деле Румунија и Бугарска, са излазом на Црно море. Добручки фронт је формиран у лето 1916. године између руских, румунских и српских добровољачких јединица са једне и бугарских и турских са друге стране. Циљ је био да се растерети Солунски фронт.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и министарство одбране.

55. Улица Зорана Милановића – креће од кп 4354 (раскрсница са Улицом Поповом Бара Нова 14), дуж кп 3026/2, завршава код кп 4353 (Пут за Овчу), у КО Борча.

Образложење: Зоран Милановић био је капетан прве класе. Са својом јединицом пошао је у Вуковарску операцију по наређењу претпостављене команде, 16. октобра 1991. године. Тешко је рањен при покушају да из дејства непријатељске ватре извуче рањеног војника. Са још два официра организовао је трочлану групу за извлачење. Нико од припадника бригаде није успео да одреди положај снајперисте, који га је ранио и потпоручника Никитовића.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднело и Војска Србије и Министарство одбране.

56. Улица Михајла Поповића – креће од кп 4354, иде преко кп 3018/2, кп 3018/1, у КО Борча.

Образложење: Михајло Поповић (1908–1990) био је филмски сниматељ и редитељ. Завршио је трговачку академију. У филму „Кроз буру и огањ“ тумачио је епизодну улогу аустроугарског војника и заинтересовао се рад на филму.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Архив Југословенске кинотеке.

57. Улица Јакова Игњатовића – креће од кп 4353 (Пут за Овчу), иде преко кп 3019/1, завршава код кп 3016/1, у КО Борча.

Образложење: Јаков Игњатовић (1822–1889) био је српски романописац и прозни писац из 19. века. Када је народна странка Светозара Милетића повела заједничку политич-

ку борбу са Мађарима против Беча, активно је учествовао у тој борби и два пута је биран за посланика. Био је поборник Српско–мађарског споразума.

58. Улица Виктора Кина – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде преко кп 3011/1, завршава код кп 3009, у КО Борча

Образложење: Швајцарски лекар и хуманиста немачког порекла Виктор Кин (1887–1919), који је мање познат јавности је такође током Балканских ратова и Првог светског рата лечио је наше рањенике. Његова повезаност са Србијом почела је пријатељством са принчевима Александром и Ђорђем Карађорђевић. Као хирург и специјалиста за заразне болести спасио је животе многих српских војника током Балканских ратова, а за време Првог светског рата је са супругом која је била болничарка и још десет швајцарских лекара које је повео са собом прешао скоро сва српска ратишта. Са српским рањеницима је ишао и до Албаније.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Амбасада Републике Србије у Швајцарској.

59. Улица Петра Костића – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде преко кп 3001, завршава код кп 3005, у КО Борча.

Образложење: Петар Костић (Призрен, 12. јун 1852 – Скопље, 12. јул 1934) био је српски књижевник, сенатор и ректор. Основао је Српску гимназију у Солуну и био њен директор од 1894. до 1897. године. У Призренску богословију вратио се 1897. Убрзо је дошао у сукоб са рашко–призренским митрополитом Дионисијем, па су га преместили 1898. у Скопље. Затим је, по потреби службе, радио у Митрополији у Скопљу и вршио низ важних поверљивих националних послова за време Турске. Био је незадовољан прешањем у Скопље, па му је 1901. одобрен повратак у Призрен, где је од 1901. до 1920. био секретар Рашко–призренске митрополије. Пензионисан је као професор Призренске богословије 1922. године. Један је од најистакнутијих српских првака у Старој Србији. Учесник је Прве српске конференције (1908) Срба у Османском царству и један од оснивача Српске демократске лиге. Током 1909. био је председник скупштине Срба у Османском царству. Током Првог светског рата интерниран је 1916. у Бугарску, а окупатори су уништили његову библиотеку и архиву. Објавио је четири књиге и на десетине радова у периодици, углавном из историје културе Призрена и Старе Србије. Записивао је српске народне обичаје и обреде у Старој Србији. Писао је и о народном, просветном и црквеном животу Срба у Призрену. Спасио је многе српске драгоцености, којима је запуштањем претила сигурна пропаст.

60. Улица Жоржа Скригина – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде преко кп 2834/1, дуж кп 2835/1, завршава у кп 2839/2, у КО Борча.

Образложење: Георгије–Жорж Владимирович Скригин (Одеса, 4. август 1910 – Београд, Србија, 30. октобар 1997), филмски режисер, сценариста и фотограф–уметник. Године 1941. је отишао у партизане, где је био члан Казашишта народног ослобођења при Врховном штабу НОВ и ПОЈ. После завршетка рата, доселио се у Београд, а од 1947. до 1967. бавио се професионално филмом, најпре као сниматељ и сценариста документарних филмова, затим као редитељ играних. Аутор је 22 филма, од чега осам играних. Био је и генерални директор Савеза филмских радника Југославије. До почетка Другог светског рата, добио је многобројне награде за фотографије (Њујорк, Сан Франциско, Лондон, Буенос Ајрес, Торино и др). У послератном раздобљу се мало бавио изложбеном фотографијом. Награду АВНОЈ-а добио је за укупан уметнички рад, фотографски; награду Фото-савеза Југославије за животно дело; Пулску арену за животно

дело, и др. Први је носилац звања Мајстор фотографије у Србији (1951). Носилац је Партизанске споменице 1941. и других југословенских одликовања. Године 1968. објавио је илустровану монографију са уметничким фотографијама из Народноослободилачке борбе под називом „Рат и позорница“. Фотографије је самостално излагао у Загребу, Будимпешти (1939) и Торину (1940), а после рата у Београду (1951, 1983, 1995), и Паризу (1986).

61. Улица Марије Трандафил – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде границом између кп 2925 и кп 2926, у КО Борча.

Образложење: Марија Трандафил (1816–1883) била је новосадска велепоседница и позната српска добротворка. Одликована је орденом Црвеног крста, подигла је зграду за сиротиште у којој се данас налази седиште Матице српске.

62. Улица жупска – креће од кп 4352 (Улица Равничарска), иде дуж кп 2840, завршава код кп 2839/6 (Улица Попова Бара Нова 2), у КО Борча.

Образложење: Жупа је словенска реч која означава неку административна област, обично неку скупину села, „везану неком долином, пределом, ограниченим брдима“. Као и село и жупа је реч старијег словенског порекла. У Србији, пример оваквих административних области су жупе у околини Призрена: Средачка Жупа, Сиринићка Жупа, Гора, Опоље и Призренски Подгор. У средњем веку су жупан и Велики жупан биле владарске титуле у рангу кнеза. Мађарска, Хрватска и многе друге државе су подељена на жупаније. У Србији би тај термин, данас, највише одговарао речи Срез.

63. Улица Николе Милићевића Луњевице – креће од кп 4352 (Улица Равничарска), иде дуж кп 2842/2, завршава код кп 2843/2 (Улица Попова Бара нова 2), у КО Борча.

Образложење: Никола Милићевић Луњевица (1776–1842) помагао је устанике у зачецима српске револуције, како у Првом тако и у Другом српском устанку. Вршио је дужност председника окружног суда Рудничког. Био је познат као судија који је много праштао. Обновио је манастир Вујен.

64. Улица Младена Србиновића – креће од кп 4352 (Улица Равничарска), иде дуж кп 2916, завршава код кп 4391, у КО Борча.

Образложење: Младен Србиновић (Сушица код Гостивара, 29. новембар 1925 – Београд, 12. мај 2009) је био српски сликар, академик САНУ и професор Универзитета у Београду. Први пут је излагао 1948. на Изложби радова студената Академије ликовних уметности, а самостално 1952. године у Графичком колективу. Поред многих самосталних и групних изложби у земљи и иностранству, представљао је југословенску уметност на бројним изложбама. Био је члан Графичког колектива и групе Самостални (од 1952), и један од оснивача и чланова Децембарске групе (1955). Издао је две графичке мапе (1953. и 1955.), инспирисане стиховима Лорке. Упоредо са сликарством и графиком од 1960. почео је да ради мозаике и предлошке за таписерије које су реализоване и излагане. Изабран је 1981. године за дописног, а 1988. за редовног члана Српске академије науке и уметности, а 1997. године је изабран и за члана Македонске академије наука и уметности. Добитник је многих југословенских и међународних награда. Октобарска награда Београда 1958; Премија за графику – Загреб 1960; Награда за сликарство на Меморијалу Надежде Петровић у Чачку 1960; Награда за сликарство на међународном бијеналу у Сао Паолу, 1961; 2. награда за сликарство на бијеналу у Александрији, Октобарска награда Београда, 1974, Седмојулска награда, 1984.

65. Улица Влаха-Бате Орлића – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде границом између кп 2945 и кп 2944/2, кп 2944/3, кп 2944/4, кп 2944/5, 2944/1, у КО Борча.

Образложење: Влахо Орлић (1934–2010) био је српски и југословенски ватерпололо играч. Утемељивач је југословен-

ске школе ватерпола. Био је ватерполо играч и тренер и „Црвеној звезди“, и „Партизану“. Са Партизаном је освојио шест титула првака Европе. Водио је и ватерполо клуб „Бечеј“.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

66. Улица Данила Владисављевића – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара нова 1), иде преко кп 2952/1, кп 2952/2, кп 2952/3, кп 2952/4, кп 2952/5, кп 2952/6, кп 2952/7, кп 2952/8, кп 2952/9, кп 2952/10, кп 2952/11, завршава у кп 2952/12, у КО Борча.

Образложење: Данило Владисављевић (1871–1923) архитекта; Студирао је у Минхену и дипломирао у Ахену (1895). Запослен у бироу Милоша Савчића, потом у Министарству војном. Владисављевић се бавио индустријском архитектуром (Београдска кланица), објектима пројектованим за потребе војске (Инжењеријска касарна у Нишу, Комплекс Војне болнице у Београду), пословним и пословно-стамбеним објектима (палата Врачарске задруге, Официрске задруге са С. Јовановићем и В. Поповићем, палата Прометне банке, Извозне банке, хотели „Сплендид“ и „Косово“ у Београду). У складу са различитим садржајима примењивао је и различите стилске одлике: сведени историцизам у обликовању индустријских објеката, романтизам у обликовању објеката намењених војсци и сецесијске иновације у обликовању пословних и јавних објеката. У све три групе објеката постигао је врхунске резултате и остварио дела антологичке вредности. Београдска кланица је један од значајних индустријских комплекса у Србији пре Првог светског рата, Инжењеријска касарна у Нишу и Војна болница у Београду убрајају се у најбоље примере војних објеката, док се зграда Прометне банке у Кнез Михаиловој улици у Београду може сматрати репрезентативним делом београдске верзије сецесије.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Завод за заштиту споменика културе града Београда.

67. Улица Миховила Капетанића – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде преко кп 2956, у КО Борча.

Образложење: Миховил Капетанић (1922–2012) био је почасни члан светске (ИТТФ) и европске (ЕТТУ) стонотенске федерације. Почасни је председник медитеранске и балканске уније. Некадашњи председник ЕТТУ, потпредседник ИТТФ и председник Стонотенског савеза Југославије. Носилац је трофеја Југословенског олимпијског комитета за посебан допринос развоју спорта и олимпијзма.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Олимпијски комитет Србије.

71. Улица Велибора Стојановића – креће од кп 4330 (Пут за Овчу), иде дуж кп 2603/3, завршава код кп 2603/6, у КО Борча.

Образложење: Велибор Стојановић ПУ за град Београд, дежурна служба – почео је да ради у МУП–у 1994. године, на радом месту милиционера у дежурној служби. Изгубио је живот 5. јула 1998. године на територији АП КиМ, вршећи своју дужност. За време рада у МУП–у РС, био је омиљен међу колегама, јер је увек био спреман да несребично помогне, био је изузетно храбар, пожртвован и самопрекоран, а на веома храбар начин је изгубио живот и колегама остао у најлепшем сећању.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

72. Улица Мирослава Клашње – креће од кп 4330 (Пут за Овчу), иде дуж кп 2599/1, завршава код кп 2606/5, у КО Борча.

Образложење: Мирослав Клашња ПУ за град Београд, Управа саобраћајне полиције – засновао радни однос у МУП

7. јуна 1993. године, на радном месту саобраћајни милиционер. Изгубио је живот вршећи своју дужност 09.08.1998. године, на простору АП Косова и Метохије. Све постављене послове и задатке извршао крајње професионално, пожртвовано и законито, док је млађим колегама несебично преносио стечено знање и правилно их усмеравао у раду и поступању.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

73. Улица Зорана Анчића – креће од кп 4353 (Улица Попова бара нова 1), иде границом између кп 2831 и кп 2832, границом између кп 2836 и кп 2837, у КО Борча.

Образложење: ПУ за град Београд, ОУП Палилула – почео је да ради у МУП-у 1995. године. Убијен је 16.08.1998. године, на простору АП КиМ, приликом вршења службеног задатка. За време радног века у садашњем ПС–ПИ Палилула, колеге са којима је радио имају само речи хвале за њега. Увек је био пожртвован, спреман да помогне колегама и грађанима, одан послу.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

74. Улица Владимира Станимировића – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова 1), иде преко кп 2830, кп 2838/1, завршава код кп 2838/1, у КО Борча.

Образложење: Владимир Станимировић (1881–1956), песник, преводилац, учесник Првог светског рата и аутор Крфског епитафа.

75. Улица Јосифа Миловука – креће од кп 4353 (Улица Попова Бара Нова1), иде дуж кп 2933, у КО Борча.

Образложење: Јосиф Миловук (1787–1850) био је трговац, издавач књига, идејни творац и један од оснивача Матице српске. Рођен је у селу Трипиња у Срему, од оца Илије и мајке Пелагије, која је преминула када је Јосиф имао девет година. Још као младић истицао се са јаким смислом за културни и просветни напредак српског народа. Основну школу похађао је у родном селу, а након завршетка школовања 1814. године сели се у Пешту, где почиње да се бави трговином. Након доласка у Пешту почео је да се бави трговином платна, а затим почиње са прикупљањем књиге, успоставља контакт са српским писцима и отвара књижару. Књиге је издавао о свом трошку, а затим их продавао. Због слабе продаје књига у то време, издавао је огласе где је обавештавао народ о штампању књига, цену, дужину и кратке садржаје књига. Године 1821. сакупио је претплатнике за Вукове Народне песме. Оженио се за Макарену Божитовац, 1822. године, са којим је имао троје деце – Милана, Душана и Даницу. Свadbени кум им је био трговац Георгије Станковић, а стари сват Андрија Јовановић. Тек након женидбе постао је грађанин Пеште, иако је у њој живео од 1814. године. Био је савременик и пријатељ Вука Стефановића Караџића, Саве Мркаља, Јована Стерије Поповића и Јоакима Вујића.

76. Улица Миодрага Мике Ђорђевића – креће од кп 4352 (Улица Равничарска), иде дуж кп 2935/1, завршава код кп 2833, у КО Борча.

Образложење: Миодраг Мика Ђорђевић (1896–?) био је филмски сниматељ и редитељ. Завршио је трговачку академију, био фото-аматер. 1924. године купује филмску камеру. 1928. године се професионално бавио радом на филму, један од првих филмова био је „Беље” снимљен 1929. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Архив југословенске кинотеке.

77. Улица Михаила Михаиловића – креће од кп 4352 (Улица Равничарска), иде дуж кп 2931/1, завршава код кп 2932, у КО Борча.

Образложење: Михаило Михаиловић (1893–1942) звани Мика Африка био је филмски сниматељ и редитељ. Рад на

филму отпочео је на Крфу и на Солунском фронту као члан филмске секције српске војске.

78. Улица бизертска – креће од кп 4354, иде преко кп 3006, у КО Борча.

Образложење: Бизерта је град на северу Туниса. После повлачења српске војске кроз Албаније 1915/1916. године, поједини континенти су упућени у Бизерту, која је била француска база у Северној Африци. Срби су у Бизерту долазили у више наврата, а одатле су српски војници превозени на Солунски фронт. Посебан део искуства српских војника у Бизерти био је однос француских војника, као и грађана према њима, обележен предусретљивошћу.

79. Улица Ђорђа Роша – креће од кп 10937/1 (Улица Михаила Петровића), иде преко кп 10134, завршава у кп 10949, у КО Борча.

Образложење: Ђорђе Рош (1896–1977) био је натурализован Немац рођен у Београду, херој Првог светског рата, обновитељ Грачанице и спасилац Хиландара. Упркос светогорским правилима, иако није био монах, сахрањен је на Хиландарском гробљу у знак захвалности од стране српских монаха. Био је добровољац у Другом балканском рату, а потом командир жандармеријске чете у одбрани Београда 1915. године, под командом мајора Драгутина Гавриловића. Тешко рањен у борбама на Дунавском кеју пао је у заробљеништво, одакле је размењен 1917. године. По завршетку Другог светског рата емигрирао је у Немачку, где је прикупио и сачувао оригиналну заставу из Првог српског устанка, униформу и сабљу Александра Карађорђевића, десетак слика Паје Јовановића и стотине других српских експоната. Формирао је комитет за обнову Хиландара и финансирао изградњу Хиландарске библиотеке.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

80. Улица ћелијска – креће од кп 10937/1 (Улица Михаила Петровића), дуж кп 10951, завршава код кп 10973, у КО Борча.

Образложење: Место код Лајковца и Манастир Ђелије

81. Улица Александра Бајина – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде дуж кп 916/3, завршава код кп 4386, у КО Борча.

Образложење: Александар Бајин био је војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

82. Улица Душка Дамњановића – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде дуж кп 915/11 и кп 915/8, завршава у кп 915/12, у КО Борча.

Образложење: Душко Дамњановић и Слађан Стојадиновић и Драган Крајић – Страдали су у борбеним дејствима у рејону Вуковара 20. новембра 1991. године на путу ка Митници када је борбено возило у коме су се налазили наишло на мину. Њихов задатак био је извлачење тенка и борбеног возила пешадије у који су налазили у Митници.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

83. Улица Јованке Стојковић – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде дуж кп 915/2, у КО Борча.

Образложење: Јованка Стојковић (1852–1892) била је прва српска професионална пијанисткиња. Била је учени-

ца чувеног пијанисте Франца Листа који је Јованку назвао „најбољим пијанистом 19. века”. Ниједна њена композиција није сачувана.

84. Улица Миливоја Стојановића Брке – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде дуж кп 915/15 и кп 915/9, у КО Борча.

Образложење: Пуковник Миливоје Стојановић Брка (1873–1914) био је учесник Балканских ратова, командант другог Гвозденог пука током Церске и Колубарске битке. Престолонаследник Александар Први лично га је одликовао Карађорђевој звезди са мачевима који је претходно скинуо са својих груди. По њему је Станислав Бинички компоновао Марш на Дрину. Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

85. Улица Војислава Бумбаширевића – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде преко кп 914/12, кп 914/11, кп 914/10, завршава у кп 914/9, у КО Борча.

Образложење: Војислав Бумбаширевић (1874–?) био је официр Војске Краљевине Србије за време Балканских и Првог светског рата, пуковник Војске Краљевине Југославије и носилац Ордена Карађорђевој звезди са мачевима.

86. Улица Стевана Туцовића – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде преко кп 892/4, кп 892/1, кп 892/10, кп 892/9, кп 892/8, кп 892/2, кп 892/3, завршава у кп 892/13, код кп 4310 (Улица Кикиндска), у КО Борча.

Образложење: Стеван Туцовић (1882–1933) био је један од браће Туцовића, официр Војске Краљевине Србије и Краљевине Југославије, учесник Балканских и Првог светског рата и носилац два ордена Карађорђевој звезди са мачевима.

87. Улица Јована Смиљанића – креће од кп 4311 (Улица Митра Трифуновића – Уче), иде преко кп 888/2, у КО Борча.

Образложење: Јован Смиљанић (1889–?) био је чиновник и учесник Балканских и Првог светског рата и носилац два Ордена Карађорђевој звезди са мачевима. Управник града Београда (1865–1866)

88. Улица Мирка Милисављевића – креће од кп 4310 (Кикиндска улица), иде преко кп 1489, у КО Борча.

Образложење: Мирко Милисављевић (1909–1988) био је српски и југословенски генерал. Учесник Српско–бугарског рата, Балканских ратова и Првог светског рата. Током Солунског процеса био је председник Великог војног суда.

89. Улица Александра Николића – креће од кп 4310 (Улица Кикиндска), преко кп 1503, у КО Борча.

Образложење: Александар Николић (Сарајево, 28. октобар 1924 – Београд, 12. март 2000) је био познати југословенски и српски кошаркаш и тренер. Због заслуга за развој кошарке у бившој Југославији, Николић се често назива „Отац југословенске кошарке”. Играчку каријеру, Николић је провео у „Партизану” (1945–1946), „Црвеној звезди” (1947–1949), „Железничару” из Чачка (1949–1950) и БСК–у Београд (1950–1951). Са Црвеном звездом је освајао Првенство Југославије 1947, 1948. и 1949. Одиграо је 10 утакмица за репрезентацију Југославије. Након завршетка играчке каријере, Николић је 1951. постао селектор репрезентације Југославије и на том месту је остао до 1965. Под Николићевим вођством, Југославија је освојила сребрне медаље на Европским првенствима 1961. и 1965, као и бронзу 1963. На Светском првенству 1963. освојено је сребро. Такође је био први тренер клубова ОКК „Београд”, „Партизана” и италијанске Петрарке из Падове. 1966. је изабран за најбољег европског тренера. 1969. Николић је постао тренер Игниса из Варезеа. У периоду од четири године (1969–1973), „Игнис” је освојио три национална првенства, три европске титуле, три италијанска купа и два интернационална купа

(светска првенства за клубове). Тим „Варезеа” из 1970. и 1973. је победио у сва четири такмичења у којима је играо, што пре ником није успело. Тим „Игниса” из сезоне 1972/73 је често проглашаван најбољим тимом у историји италијанске и европске кошарке. Након тога враћа се у домаћу кошарку као први тренер Црвене звезде. Са „Звездом” успева да освоји Куп победника Купова, што је тада био први Европски трофеј и највећи успех Југословенске клупске кошарке. У лето 1991. године на позив Драгана Кићановића вратио се у „Партизан” и преузео улогу саветника новог тренера клуба из Хумске Жељка Обрадовића који је тада тек почињао своју тренерску каријеру. Као плод те сарадње у сезони 1991/92. Партизан је освојио триплу круну, првенство и куп Југославије али и најважнији трофеј који је неки клуб из Србије освојио – куп европских шампиона историјским тријумфом на финалном турниру у Истанбулу. Након 11 година одсуства из репрезентације Југославије, Николић се вратио 1976. и предводио репрезентација на Европском првенству 1977. и Светском првенству 1978. На оба првенства је освојено злато. ФИБА му је 1995. доделила Орден части. У Алкобандасу предграђу Мадрида, Шпанија, 1. марта 2007. године, отворена је Кућа славних Међународне кошаркашке федерације. У првој групи чланова куће, заједно са још пет кошаркашких тренера који су задужили светски кошаркашки спорт налази се и име Александра Николића.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео и Завод за заштиту споменика културе града Београда.

90. Улица Далибора Радуловића – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде границом између кп 3449 и кп 3447, у КО Борча.

Образложење: Далибор Радуловић био је разводник, војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 28. априла 1999. године на касарну „Дедиње”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

91. Улица Стевана Живковића – креће од кп 4362 (Пут за Црвенку), иде преко кп 3715/3, завршава код кп 3708, у КО Борча.

Образложење: Стеван Живковић био је Карађорђев устаник и трговац из Земуна који је набављао оружје за Србе. Члан делегације која је послата Султану Селиму у Цариград. Лукавством је убедио султана да га пусти да се врати у Србију, успео је да надмудри Турке и упозори устанике на долазак Хафис–паше са 45.000 Турака пред бој на Иванковцу.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

92. Улица Срђана Кошанина – креће од кп 4362 (Пут за Црвенку), иде преко кп 3571/3, кп 3571/6, кп 3571/4, кп 3571/8, кп 3571/7, завршава у кп 3571/9, у КО Борча.

Образложење: Срђан Кошанин био је капетан прве класе, ВП, постхумно унапређен у мајора. Након ратовања у БиХ одлази на КиМ где је страдао у борбеним дејствима на Караули Кошаре у борби са шиштарским терористима.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

93. Улица Драгана Маршићевића – креће од кп 4362 (Пут за Црвенку), иде преко кп 3575/11, завршава у кп 3576/1, у КО Борча.

Образложење: Драган Маршићевић (1927–1984), секретар Спортског савеза Југославије, један од оснивача Уни-

верзитетског савеза за физичку културу Југославије, Рагби лиге Југославије 1953. и истраживач ИНДОК центра.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

94. Улица Војина Пејчиновића – креће од кп 4362 (Пут за Црвенку), иде преко кп 3577/1, у КО Борча.

Образложење: Војин Пејчиновић био је војник Гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20.05.1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

95. Улица Војислава Бакића – креће из кп 4363/1 (Пут за Црвенку), преко кп 3620/1, у КО Борча.

Образложење: Војин Бакић (1847–1929) био је српски педагог, професор и директор Учитељске школе у Крагујевцу, редован професор и два пута ректор Велике школе у Београду. Један је од најзначајнијих српских педагога.

96. Улица Милана Ерцегана – креће од кп 4213/1 (Улица Вучевска), иде преко кп 4214/1, завршава код кп 4374/1, у КО Борча.

Образложење: Милан Ерцеган (1916–2011) југословенски и српски рвач. Био је генерални секретар ФИЛА, као и доживотни почасни председник ове организације. Шеф мисије Југословенског олимпијског комитета на бројним Олимпијским играма. Имао је бројна достигнућа у овој области: увођење редовних омладинских светских и континенталних првенстава у такмичарски календар ФИЛА, увођење женског рвања као сталне дисциплине, носилац трофеја Југословенског олимпијског комитета за посебан допринос развоју спорта и олимпијзма.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Олимпијски комитет Србије.

97. Улица Луке Лазаревића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), иде преко кп 4193, завршава у кп 4185, у КО Борча.

Образложење: Лука Лазаревић (1774–1852) био је српски јунак, војвода и великан Првог српског устанка и православног свештеник.

98. Улица Слободана Стојковића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), иде преко кп 4191, у КО Борча.

Образложење: Слободан Стојковић 24. фебруара 1972. – 27. јуна 1991. из Матарушке бање, на одлуке војног рока у Врхници. Први страдали војник у Словенији.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

99. Улица Димитрија Парезана – креће од кп 1448/33, дуж кп 1448/135, завршава код кп 1448/17, у КО Борча.

Образложење: Димитрије Парезан (?–1813) био је један од вођа у Првом српском устанку. Међу првима се придружио Карађорђу у борби против Турака. Погинуо је у бици на Мозгову 1813. године.

100. Улица Оливера Минића – креће од кп 4357/1, дуж кп 1448/158, у КО Борча.

Образложење: Оливер Минић (1915–1979) био је српски архитекта, урбаниста, професор Архитектонског факултета у Београду. Каријеру је започео у Урбанистичком заводу Београд, био је уредник „Архитектура Урбанизам”, престижног гласила југословенских архитеката. Значајно поље Минићевог деловања било је афирмација струке кроз теоријске и критичке радове из области архитектуре и урбанизма. Легат Оливера Минића смештен је у Библиотеци „Вук Караџић” у Пријепљу.

101. Улица Милице Крстић – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде дуж кп 1305/1, завршава у кп 1452, у КО Борча.

Образложење: Милица Крстић (1887–1964) архитекта, Пореклом је из породице Чолак Антић. Ауторка је неколико

монументалних објеката који и данас красе центар Београда, као што су зграда Команде Жандармерије у Улици Светог Саве бр.14, Друге женске гимназија, данас Електротехничка школа Никола Тесла, у улици краљице Наталије 31 и Прве (мушке) гимназије у Улици цара Душана 65. Својим радом и личним примером разбила предрасуде о женама у архитектури. Као аутор чија су дела обележила архитектонско–урбанистичку слику Београда и као упорни гласноговорник своје струке, Милица Крстић сматра се једном од најзначајнијих жена архитекте прве половине 20. века, која је својим деловањем оставила јасан траг у развоју новије српске архитектуре. На предлог тадашњег Министра грађевина, 1928. године додељен јој је Орден Светог Саве V реда. Године 1935, поново на предлог Министарства, додељен јој је Орден Светог Саве IV реда. Године 1939. добила је Југословенску круну.

102. Улица Вукана Дешића – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде преко кп 1290/2, границом између кп 1290/1 и кп 1291/1, завршава код кп 4323 (Улица Карловачке Митрополије), у КО Борча.

Образложење: Вукан Дешић (Азања, 6. март 1900 – Београд, 23. август 1975) био је машински инжењер, професор и декан Машинског факултета у Београду. У Југословенској железници радио је 25 година, био њен генерални директор и помоћник министра саобраћаја ДФ Југославије. Од 1950. је ванредни, а затим редовни професор на Машинском факултету у Београду. Био је продекан и декан Машинског факултета и проректор Техничке велике школе у Београду. Увео је и развио наставу из области рада на Машинском факултету. Теорију и праксу организације рада разрађивао је применом оригиналне „комплексне аналитичке методе”, за оцену нивоа организације у предузећима. Умро је у Београду 23. августа 1975. године. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

103. Улица Славише Миљковића – креће од кп 4319 (Дичинска улица), дуж кп 1292/16, завршава код кп 4323 (Улица Карловачке Митрополије), у КО Борча.

Образложење: Славиша Миљковић био је војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње” и КБЦ „Драгише Мишовића”.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

104. Улица Јелене Драгаш – креће из кп 4378 (Улица Коцељевачка), иде преко кп 4049 и кп 4048, у КО Борча.

Образложење: Јелена Драгаш, рођена Дејановић (1372–1450) или Августа Хелена Палеолог, била је српска принцеза из породице Драгаш и супруга византијског цара Манојла Другог Палеолога и мајка последњих византијских царева Јована Седмог и Константина Деветог. Након смрти супруга Манојла Другог замонашила се под именом Ипомонија.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

105. Улица Радомира Станића – креће од кп 4355 (Улица Народног Фронта), иде дуж кп 3131, у КО Борча.

Образложење: Радомир Станић (1996, Београд), историчар уметности. Директор Републичког завода за заштиту споменика културе – Београд, истакнути пјединац који је битно унапредио практична и теоријска становишта заштите непокретних културних добара. Главни допринос дао у проучавању српске уметности и културе из времена турске владавине. Носилац Вукове награде и Ордена Светог Саве I. реда као и других награда струковних удружења као што је Друштво конзерватора Србије.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Републички завод за заштиту споменика културе.

106. Улица Славољуба Стефановића – креће од кп 4356 (Улица Лужничка), дуж кп 3224, завршава код кп 3236, у КО Борча.

Образложење: Славољуб Стефановић Раваси (Чачак, 29. јун 1927 – Београд, 2. фебруар 1996) је био српски телевизијски и позоришни редитељ. За Телевизију Скопље режирао је драме: „Лудиот и калуђерица“ (1968) и „Нешто темно и тешко“ (1968).

Догодило се да је Славољуб Стефановић Раваси своју последњу позоришну режију имао у приштинском Народном позоришту 21. октобра 1994. године; режирао је „Покојника“ Бранислава Нушића. Након тога, био је ангажован у Телевизији Приштина на обуци младих редитеља.

107. Улица Вере Дравић – креће од кп 2839/6 (Улица Попова Бара Нова 2), дуж кп 2796/1, у КО Борча.

Образложење: Вера Дравић (1909–1930), студенткиња Правног факултета Универзитета у Београду, ћерка Јована Дравића, одборника Београдске општине. Као најбољи студент добија две године за редом награде за своје радове „О појму нехата“ и „Финансије Београдске општине“. Награде су додељивали познати београдски трговци и индустријалци Лука Ђеловић и Милан Вапа. Постхумно је у Београдским општинским новинама, и као посебна публикација, објављена њена драгоцену студија: Комуналне финансије – Студије о финансирању Београдске општине од 1882–1928. године, јединствено дело своје врсте и до дана данашњег.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

108. Улица Милана Пироћанца – креће од кп 4362 (Пут за Црвенку), иде преко кп 3568/3, завршава у кп 3568/2, у КО Борча.

Образложење: Милан Пироћанац (1837–1897) био је српски правник и политичар. Радио у Министарству спољних послова, судија касационог суда, министар иностраних дела и председник владе Србије до 1883. године. Његова влада започела је широк програм модернизације Србије и на политичком и на економском плану. Био је шеф Српске напредне странке од 1880–1886. године.

109. Улица Драгослава Стојановића Сипа – креће из кп 4363/1 (Пут за Црвенку), преко кп 3610/1, у КО Борча.

Образложење: Драгослав Стојановић Сип (1920–1976) био је сликар и графичар, председник УЛУПУДС, ректор Универзитета уметности у Београду Академију у Београду завршио 1949.г. у класи проф. Мила Милуновића и Михајла Петрова. Био је главни уредник часописа „Лик“, сарадник „Борбе“ (52–58), а од 1962. године професор на Академији за примењене уметности у Београду. Бавио се примењеном уметношћу, индустријским обликовањем, као и ликовном публицистиком и есејстиком.

110. Улица Станише Стошића – креће из кп 4363/1 (Пут за Црвенку), преко кп 3623/1, у КО Борча.

Образложење: Станиша Стошић (26. јул 1945 – 8. април 2008) је био певач српске народне музике познат по интерпретацијама песама врањанског мелоса. Његова најпознатија песма је „Лела Врањанка“. Станиша је први пут запевао 1963. године у Радију Београду, чији је остао дугогодишњи сарадник. Каријеру је градио широм република бивше Југославије и свету.

Године 1966. Станиша је победио на фестивалу „Златиборски нарцис“ са песмом „Стојанке, бела Врањанке“. Легендарну песму „Лела Врањанка“, Станиша је снимео 1972. године. Године 2007. Станиша је добио посебно доживотно признање Министарства културе Србије.

111. Улица Драгана Крајића – креће из кп 4363/1 (Пут за Црвенку), преко кп 3612/4 и кп 3612/1, у КО Борча.

Образложење: Душко Дамњановић и Слаћан Стојадиновић и Драган Крајић – Страдали су у борбеним дејствима у

рејону Вуковара 20. новембра 1991. године на путу ка Митници када је борбено возило у коме су се налазили наишло на мину. Њихов задатак био је извлачење тенка и борбеног возила пешадије у који су налазили у Митници.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

112. Улица Стевана Каћанског – креће од кп 4378, иде преко кп 3941, завршава код кп 4377 (новопредложена улица Петра Стојановића), у КО Борча.

Образложење: Стеван Каћански (1829–1890) био је национално–политички радник, револуционар, професор гимназије и најпопуларнији српски патриотски песник у другој половини 19. века.

113. Улица Лазара Докића – иде дуж кп 1058 у КО Ковилово, преко кп 4269, у КО Борча.

Образложење: Лазар Докић (1845–1893) био је српски лекар и политичар. Председник владе 1893. године, био је професор анатомије, физиологије, зоологије на Великој школи у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Студирао је медицину у Бечу и Прагу. Радио је као окружни лекар у Ужицу петнаест година, а у рату са Турском 1877/88. био је војни лекар Шумадијског корпуса. Постављен је за професора анатомије, физиологије и зоологије на Великој школи у Београду 1878. године. Постаје васпитач осмогодишњег престолонаследника Александра Обреновића 1883. године. Члан је Радикалне странке и припада њеном умеренијем крилу. 1888. постаје члан Државног савета, а затим и његов председник. Када малолетни Александар решава пат позицију између либерала и радикала после избора фебруара 1893. године државним ударом, Лазар Докић постаје председник владе 1. априла. Настаје краткотрајна идеја између радикала и Александра, а Докић умире 1. децембра од гангрене плућа изазване претераним пушењем. Писао је радове из опште биологије и зоологије и о животињским врстама у Србији. Његови синови су армијски генерал Ђуро Л. Докић (Ужице 21. децембар 1873 – Београд, 17. јун 1946) и коњички бригадни генерал Иван Л. Докић (Београд, 5. март 1882 – Теслић, 8. август 1938).

114. Улица Горана Бережана – креће од Улице Рит, преко кп 4269, кп 4259, завршава у кп 4301, у КО Борча.

Образложење: Горан Бережан био је војник гардијске бригаде. Страдао у ваздухопловном нападу снага НАТО-а на Београд 20. маја 1999. године на касарну „Дедиње“ и КБЦ „Драгише Мишовића“.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

115. Улица Петра Стојановића – креће од кп 4376 (Улица Борчанских жртава 1914), преко кп 4377, завршава код кп 3914, у КО Борча.

Образложење: Петар Стојановић (1877–1957) био је српски виолиниста и композитор оперета, балета и оркестарске музике. Рођен у Будимпешти где се и школовао, 1925. године прелази у Београд где постаје професор виолине и директор МШ „Станковић“.

116. Улица др Крсте Драгомировића – иде дуж кп 1057, преко кп 720, у КО Ковилово.

Образложење: Крста Драгомировић (1874–1928) рођен у Пожаревцу, био је српски војни лекар, хирург, санитарски пуковник, учесник балканских ратова и првог светског рата. У балканске ратове отишао са чином мајора а са фронта се вратио као потпуковник. 1915. године унапређен у чин пуковника. 1924. године основао је медико–хируршки санаториум Овчар са две хируршке сале и првим рендген апаратом у граду.

117. Улица Владимира Станојевића – креће од кп 10974 (раскрсница са новопредложеном Улицом Слађана Стојадиновића), иде дуж кп 10977, завршава код кп 1876, у КО Борча.

Образложење: Владимира Станојевић (1886–1978) завршио је као војни стипендиста медицину у Петрограду. Био је на разним дужностима у српском санитету током ратова 1912–1918. године. После Другог светског рата предавао је историју медицине у санитетској војној школи у Београду, био је и хонорарни наставник историје медицине на Медицинском факултету у Сарајеву.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели и Војска Србије и Министарство одбране Републике Србије.

118. Улица др Саве Петровића – креће од кп 4309/1 (Зрењанински пут), иде дуж кп 4735, завршава код кп 5830, у КО Борча.

Образложење: Сава Петровић (1839–1889) био је српски лекар, санитетски пуковник и дописни члан Српске краљевске академије. Написао је књигу лековито биље у Србији и у околини Ниша је открио биљку Наталијина рамунда.

119. Улица Небојше Стојановића Чарлија – креће од кп 5829/1 (Улица ЈНА), иде дуж кп 4719, завршава код кп 5828 (Улица косовопољска), у КО Борча.

Образложење: Небојша Стојановић је погинуо 1991. године на подручју Хрватске и био је први страдали војник са територије општине Палилула у грађанском рату на просторима бивше Југославије. Био је десетар на одслужењу редовног војног рока. Одрастао је у Борчи.

120. Улица колубарских јунака – креће од кп 4309 (Зрењанински пут), иде преко кп 4580, завршава између кп 4410 и кп 4411/3, у КО Борча.

Образложење: По јунацима са Колубаре.

122. Улица Лазе Поповића – креће од кп 4344, преко кп 2756/7, завршава код кп 2764, у КО Борча.

Образложење: Лазар Лаза Поповић (1839–1892), глумац, редитељ и управник путујућег позоришта, остао је упамћен и као главни и готово једини редитељ београдског Народног позоришта у његовој првој сезони. Највеће заслуге му се приписују за васпитавање генерације младих талената који су почињали у његовом путујућем позоришту и касније заузимали највиднија места на српским позорницама. Са својом дружином проводио је пропаганду позоришта на широком јужнословенском подручју и подстицао оснивање многобројних аматерских и професионалних театара. Свој врло наглашени патриотизам Лаза је испољио борећи се на барикадама током бомбардовања Београда 1862. године, а такође и као добровољац у Српско–турском рату 1876–1877.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

123. Улица Пауља Матејића – креће од кп 4353 (Пут за Овчу), преко кп 3030, у КО Борча.

Образложење: Павле Пауљ Матејић (1770–1816) био је устанички заповедник у Првом српском устанку. Родом је из Мелнице код Петровца на Млави. Био је војвода Млавске кнежине Пожаревачке нахије од 1811. године. Његов син Будимир Матејић оженио се кћерком кнеза Момира, а сестром војводе Иве Момировића. Предводио устанике из млавског краја у Првом српском устанку у многим значајним биткама: на Чегру, при опсади Ниша и другим. У боју на Иванковцу решени да се бране по сваку цену устаници су се ушанчили на цариградском друму на Пиљу код Јагодине где се налазио Карађорђе са око 5.000 бораца. Други одбрамбени положај се налазио у селу Иванковац код Ђуприје источно од Мораве, где је био пут за Београд преко

Пожаревца. Ту су били Миленко Стојковић и Петар Добрић са Пожаревљанима, Стеван Синђелић са Ресавцима, Илија Стошић са Хомољцима, Миљасав Ђорђевић са Црноречанима и Пауљ Матејић са борцима из Млаве. Било је укупно око 2.500 бораца на положају.

124. Улица Емила Хајека – креће од кп 4354, иде преко кп 3013/1, кп 3013/2, кп 3013/3, кп 3013/4, кп 3013/5, кп 3013/6, завршава у кп 3013/1, у КО Борча.

Образложење: Емил Хајек (чеш. Emil Hájek, Храдец Кралове 3. март 1886. – Београд 17. март 1974.) био је пијаниста и клавирски педагог чешког порекла. Од 1928. у Београду је професор а убрзо (од 1929.) и директор Музичке школе „Станковић” коју је подигао на ниво конзерваторијума. Од 1937. до 1963. је био редовни професор и шеф клавирског одсека на Музичкој академији у Београду (која је настала из музичке школе и обухватала и високо образовање). Био је и први председник Српског удружења музичких уметника. Својом личношћу је обележио раздобље у којем је деловао. Члан шопеновог института у Варшави и добитник Седмојулске награде за животното дело 1961. године. Његова улога од пресудног је значења у постављању темеља модерној београдској клавирској школи.

125. Улица Душана Урошевића – креће од кп 4348 (Улица Атови Нова 13), иде преко кп 2543/7, кп 2543/6, кп 2543/2, кп 2543/5, између кп 2543/4 и кп 2542/1, завршава код кп 2543/1, у КО Борча.

Образложење: Душан Урошевић – Јединица за специјалне операције, резервни састав – Изгубио је живот 31. маја 1998. године на територији АП КиМ, вршећи своју дужност. Приликом обављања задатака увек је исказивао храброст и патриотизам, изражен снажан осећај припадности јединици и МУП–у, као и свестран и одговоран однос према дужностима. Постхумно је одликован Орденом југословенске заставе првог реда.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

126. Улица Аде Кале – креће од кп 2525/2, завршава код кп 2525/1, у КО Борча.

Образложење: По острву потопљеном хидроелектраном Ђердап. На том месту су вођене битке Првог српског устанка.

127. Улица Аристотелова – креће од кп 4347, иде преко кп 2517, у КО Борча.

Образложење: Аристотел био је грчки филозоф и научник, Платонов ученик и један од најутицајнијих личности у европској мисли.

128. Улица Ивана Табаковића – креће од кп 4348 (раскрсница са улицом Атови Нова 13), иде између кп 2486 и кп 2487/1, завршава код кп 4347 (раскрсница са Антиохијском), у КО Борча.

Образложење: Иван Табаковић (Арад, Угарска, Аустроугарска, 10. децембар 1898 – Београд, СФРЈ, 27. јун 1977) био је српски сликар. Иван Табаковић је био професор Академије примењених уметности у Београду и члан Српске академије наука и уметности. Његови студенти са Академије ликовних уметности у Београду су покретачи и чланови чувене Задарске групе, од којих су многи наставили свој рад у Паризу. Добио је „гран при” за сликарство на међународној изложби у Паризу 1937. године, и златну медаљу на међународној изложби керамике у Прагу 1962. године.

129. Улица Велимира Валожича – креће од кп 10744, иде дуж кп 10975, завршава код кп 10776, у КО.

Образложење: Велимир Валожич (Чех, рођен као Laurenz Wallauch, 1814–1887). По доласку у Београд, у мају 1850, постаје деловодитељ у књижари Милоша Поповића, брата Ђуре Даничића. Већ следеће године се жени Српкињом Персидом Лазаревић из Панчева, прелази у правосла-

вље и мења своје чешко име. У српско поданство је као Велмир Валожих примљен 1854. године. Књижару Милоша Поповића, „ниже Варош-капије у Господарској улици...” Валожих преузима 1853. године. Добивши извесне повластице од државе, успева да прошири посао трговања књигом и на 17 места у Србији (Ужице, Уб, Крушевац, Пожега...). Постаје и повереник за продају књига Матице српске у Србији. У Валожихевој књижари се могло купити готово све што је на српском језику штампано. Пословао је са целом Србијом и многим европским градовима (Будимпешта, Беч, Праг, Берлин, Нирнберг, Милано, Париз).

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

130. Улица Ангела Шурева – иде преко кп 10884, у КО Борча.

Образложење: Ангел Шурев (1932 – Београд, 2004) био је познати српски диригент. Од 1957. до 1960. године дириговао је у Македонији, после чега се враћа у Београд и Опери Народног позоришта. Био је диригент Симфонијског оркестра и хора Дома ЈНА од 1966. до 1974. године, затим Београдске филхармоније, чији је био и директор од 1978. до 1982, да би се потом вратио Опери, где је остао стални гост диригент до последњих дана. Шурев је завршио специјализацију на „Санта Тећилији” у Риму, три године је био стални диригент у Римској опери. Добитник је бројних признања, а Балет Народног позоришта годинама није могао да се замисли без његове диригентске палице. Балетски уметници називали су га „играјућим диригентом”.

131. Улица Драгиње Ружић – креће од кп 10979 (раскрсница са новопредложеном улицом Милоја Вујанца), иде дуж кп 10908, у КО Борча.

Образложење: Драгиња Ружић (1834–1905) глумица, чланица ансамбла Српског народног позоришта у Новом Саду. Сматра се првом српском професионалном глумицом. Била је супруга глумца Српског народног позоришта Димитрија-Мите Ружића. Одликована је за свој рад Сребрним ловоровим венцем, који је додељивало Друштво за Српско народно позориште на прослави годишњице њиховог уметничког рада. Драгињин венац данас је део збирке од 13 оваквих венаца, коју поседује Позоришни музеј Војводине. Црногорски књаз Никола Петровић Његош послао јој је сребрни ловоров венац. У сезони 1872/73. глумила у Народном позоришту у Београду.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

132. Улица Марка Нешића – креће од кп 4319 (Дичинска улица), дуж кп 1293/7, завршава код кп 4323 (Улица Карловачке Митрополије), у КО Борча.

Образложење: Марко Нешић (1873–1938) био је један од највећих српских композитора с краја 19. века. Био је бербер, есперантиста и тамбураш. Написао је преко 200 композиција. Издао је књигу „Школа за тамбуру”, сам је писао, компоновао и штампао своја дела.

133. Улица Небојше Јевтића – креће од кп 4323 (Улица Карловачке Митрополије), дуж кп 1297/1, у КО Борча.

Образложење: ПУ за град Београд, ОУП Обреновац – Примљен у МУП 1991. године. Убијен је 28.09.1998. године на територији АП КиМ, вршећи своју дужност. Био је оличење храброг човека, пожртвованости, колегијалности, поштења и знања полицијског посла. Кос свих полицајаца ОУП-а Обреновац уживао је углед и поштовање. За време проведено на раду обављао је послове полицајаца уз показивање интересовања и самоиницијативности у раду, увек је био професионалан у односу према старешинама и грађанима.

Иницијативу је поднело и Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

134. Улица кравичка – креће од кп 4323 (Улица Карловачке Митрополије), иде преко кп 1299/1, завршава код кп 1304/1 (Улица Тихомира Огњанова), у КО Борча.

Образложење: По географском локалитету.

135. Улица Саше Јовановића – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде преко кп 1317, у КО Борча.

Образложење: Саша Јовановић – Јединица за специјалне операције – у моменту погибје је био припадник МУП-а преко осамнаест године. Смртно је страдао 14.06.1998. године, на територији АП КиМ, вршећи своју службену дужност. Приликом вршења својих задатака увек је исказивао велику личну храброст, патриотизам и савестан однос према послу. Увек је имао добар однос са колегама, био дисциплинован и одговоран. Постхумно је одликован Орденом југословенске заставе првог реда.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднело Министарство унутрашњих послова Републике Србије.

136. Улица дукљанска – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде границом између кп 1322 и кп 1321/1, завршава у кп 4317/3, у КО Борча.

Образложење: По географском појму – Дукља.

137. Улица Војислава Гарашанина – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде преко кп 1327, у КО Борча

Образложење: Поручник Војислав М. Гарашанин, родио се у Паризу, где је завршио основну школу и гимназију, да би се у Београду 1910. године уписао у Војну академију. У Првом светском рату рањен је у обе руке, али наставио је да командује својом четом на Иверку, где је погинуо 1914. године.

138. Улица Светозара Боторића – креће од кп 4319 (Дичинска улица), иде границом између кп 1331/1 и кп 1331/2, завршава у кп 4317/3, у КО Борча.

Образложење: Светозар Боторић (1857–1916) био је угоститељ, трговац, власник биоскопа и филмски продуцент. Власник хотела „Париз” у Београду, у коме почетком 20. века често гостују путујући кинематографи. У једној од сала тог хотела отвара крајем 1908. године први стални биоскоп у Србији „Кинематографско позориште у хотелу Париз”.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Архив Југословенске кинотеке.

139. Улица Марка Марковића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), иде преко кп 4192/3, завршава код кп 4187, у КО Борча.

Образложење: Марко Марковић (Лесковац, 26. јул 1935 – Београд, 23. децембар 2011) је био познати српски спортски новинар. Највећи део каријере провео је у Радио–телевизији Београд (1961–1995). Током радног века преносио је велики број фудбалских утакмица и извештавао са 40 шампионата Европе и света и Олимпијских игара. Учествовао је у покретању емисија Спортски преглед, Спортска субота, а био је аутор више радио и ТВ емисија о спорту, великог броја интервјуа и шест монографија. Од 1971. до 1994. године био је аутор и водитељ кулне спортске ТВ емисије „Индирикт”, која се није бавила искључиво актуелним догађајима већ занимљивим спортским темама обрађеним на посебан начин. Припремали су је најпознатији спортски новинари, учествовали истакнути стручњаци, асови, актери великих спортских догађаја. Марковић је био и одговорни уредник Спортског програма ТВ Београд, одговорни уредник Спортског програма РТС-а, као и председник Удружења спортских новинара СРЈ.

140. Улица Павла Цукића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), преко кп 4204/4, завршава на граници с насељеним местом Београд–део, у КО Борча.

Образложење: Павле Цукић био је српски војвода из времена Првог и Другог српског устанка. Павле Цукић је родом

из Крчмара, лепеничка кнежина крагујевачке нахије. Цукић је 1812. одлуком Правитељствујућег совјета, смењен са положаја војводе, због злоупотреба у вршењу дужности. Пошто се одметнуо за њим и за Петром Николајевићем Молером расписана је државна потерница са смртном пресудом. Пошто се предао добио је опроштај, али је дошао у неспоразум са новопостављеним војводом на истој кнежини Милошем Сарановцем. Након неспоразума и буне против кнеза Милоша, војвода Павле Цукић убијен је у Рогачи код Сопота, где је и сахрањен. Надгробни споменик војводи Павлу Цукићу 1987. године је утврђен за споменик културе (СК 229, ЦР 808), док је у потпуности обновљен 2006. Војвода Павле Цукић два пута се женио. Односно имао је две жене, једну која је била у емиграцији у Срему и другу у Србији. Касније су обе живе у његовој кући заједно и после његове смрти. Из првог брака је имао кћерку Персиду, чији је унук Радоје Домановић, књижевник. Павле Цукић није имао синове од својих законитих жена. Војвода Павле Цукић имао је ванбрачног сина кога је усинио Петра Лазаревића Цукића, који је са Аном, кћерком војводе Петра Николајевића Молера имао сина Косту Цукића, министра финансија. Друга жена, удовица војводе Павла Цукића, у другом браку са капетаном Стеваном Пироћанцем добила је сина Милана Пироћанца, државника, председника 31. Владе Србије.

141. Улица Стевана Мишковића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), преко кп 4204/1, завршава у кп 4204/2, у КО Борча.

Образложење: Стеван Мишковић био је филмски сниматељ и редитељ. После Првог светског рата завршио филмску политехнику у Минхену, неко време је радио за предузећа УФА и ПАТХЕ. Основао у Београду 1927. године сопствено предузеће „Освит филм“.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднео Архив југословенске кинотеке.

142. Улица Николе Христића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), преко кп 4195/1, у КО Борча.

Образложење: Никола Христић (1818–1911) био је српски политичар, министар унутрашњих послова и председник владе. Запослио се 1840. године у државној служби, као чиновник у правосудној па у полицијској служби. 1856. године постао је управник вароши Београда. По замисли кнеза Михаила Обреновића заузео је полицијски режим и гушио либералну опозицију, искоренио је хајдучију и чврсто контролисао општине.

143. Улица Ђорђа Ценића – креће од кп 4382 (Улица Вучевска), преко кп 4194/1, завршава између кп 4178 и кп 4179, у КО Борча.

Образложење: Ђорђе Ценић (1825–1903) био је српски правник, политичар, професор Правног факултета на Великој школи, председник Државног и Министарског савета Кнежевине Србије и више пута министар правде. Од његових писаних дела најважније је Објашњење казнителног закона за Књажевство Србију из 1866. Сматра се да је овим делом ударен темељ српској теорији кривичног права и оно је дуго служило као основа за праксу кривичног правосуђа у Србији. Био је строг али праведан, вредан и тачан што је захтевао и од својих запослених, без самохвалисања, предан служби и отаџбини. Због својих заслуга и врлина добитник је највиших државних одликовања: Таковски крст I реда са лентама, Краљевски орден Белог Орла I реда са лентама, Орден Милоша Великог I реда са лентама. Правном факултету Велике школе покљонио је своју правничку библиотеку са око 300 стручних дела.

144. Улица Солунског фронта – креће из кп 3909, преко кп 3917, у КО Борча.

Образложење: Солунски фронт у Првом светском рату је настао као покушај савезника да помогну Краљевини Ср-

бији у јесен 1915. против здруженог напада Немачког царства, Аустроугарске и Краљевине Бугарске. Експедиција је дошла прекасно и у недовољном броју да спречи пад Србије, а експедиција је била отежана унутрашњом политичком кризом у Грчкој (Национална шизма).

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

145. Улица Борка Никитовића – креће од кп 4355 (Улица Народног Фронта), иде преко кп 3235/1, кп 3235/9, кп 3235/10, кп 3235/6, кп 3235/7, 3235/8, завршава у кп 3235/11, у КО Борча.

Образложење: потпоручник Борко Никитовић – Са својом јединицом пошао је у Вуковарску операцију по наређењу претпостављене команде, 16. октобра 1991. године. Док је потпоручник Никитовић обилазио положај својих војника, војник из састава бригаде је тешко рањен снајперском ватром. Запомагао је и дозивао потпоручника Никитовића да му помогне. Овај храбри, млади старешина, свестан опасности сопствени живот прешао је преко брисаног простора и покушао да извуче рањеног саборца из смртоносне замке. Никитовић је том приликом тешко рањен снајперским хицем. Пао је непобеђен, часно и храбро, спасавајући други људски живот.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

146. Улица Ранка Алимпића – креће од кп 4355 (Улица Народног фронта), иде преко кп 3239/2, завршава у кп 3239/1, у КО Борча.

Образложење: Ранко Алимпић (1826–1882) био је генерал српске војске, министар грађевине и командант Дринске дивизије и Дринског корпуса. Од 1846 до 1852 године студирао је војне науке у Берлину и Потсдаму. Био је професор 1852–1859. године, па начелник 1859–1860. артиљеријске школе у Београду.

147. Улица Саше Стајића – креће од кп 4356 (улица Лујничка) дуж кп 3202 и завршава у кп 3202.

Образложење: Саша Стајић био је војник на одслужењу војног рока који је погинуо током дејства НАТО снага у Даниловграду 1999. године као прва жртва НАТО агресије. Рођен у Београду.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

148. Улица Ђуре Перовића – креће од кп 10505, иде дуж кп 10507, кп 10523, завршава код 10522, у КО Борча.

Образложење: Ђура Перовић био је учесник Балканских ратова и Великог рата. Као један од најхрабријих војника пребачен је авионом иза непријатељских линија непосредно пред пробој Солунског фронта ради прибављања информација о кретању непријатеља и њихових планова – сазнао о намерама бугарске војске и извештавао српску команду.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

149. Улица пуковника Ђорђа Дуњића – креће од кп 10968, иде дуж кп 10960, завршава код кп 10525, у КО Борча.

Образложење: Командант 20. пешадијског пука, учесник Балканских ратова, Великог рата и Априлског рата. Два пута рањаван на Церу и код Пирота. Носилац Бројних одликовања.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

150. Улица Глигора Соколовића – креће од кп 10960, иде дуж кп 10515, завршава код кп 10523, у КО Борча.

Образложење: Глигор Соколовић (1870–1910) био је српски војвода и бранилац српског народа у окупираним земљама. Погинуо од стране Турака након младотурске револуције са циљем да се обезглави српски народ на територији Македоније.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

151. Улица Петра Мариновића – креће од кп 10968, дуж кп 10969, до кп 10958, у КО Борча.

Образложење: Петар Мариновић (1898–1919) био је најмлађи „ас“ француског ваздухопловства, одликован ордемом витеза Легије части, војном медаљом и Ратним крстом са 14 палми.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

152. Улица генерала Стевана Хаџића – креће од кп 4330/1 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 10973, завршава код кп 10965, у КО Борча

Образложење: Генерал Стеван Хаџић (1868–1931) – био је генерал српске војске и армијски генерал југословенске војске. У Првом светском рату командује Шумадијском дивизијом првог позива у Церској бици. Године 1916. одлази у Русију ради формирања Прве српске добровољачке дивизије, коју до марта 1917. године води из победе у победу.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Војска Србије и Министарство одбране.

153. Улица Јована Радонића – креће од кп 10895, дуж кп 4341, завршава између кп 1885 и кп 1922 (раскрсница са Улицом Давидовичком), у КО Борча

Образложење: Јован Радонић (1873–1956), српски историчар, академик. Изучавао је националну српску историју и смештао је у шири европски контекст. Његово капитално дело о овој тематици је Западна Европа и балкански народи према Турцима у првој половини XV века (1902). Ширио је круг свог интересовања са проучавања улоге Византије, на проучавање улоге држава које су у појединим историјским раздобљима имале велики политички утицај на дешавања у Србији. Другу осоденост његовог историографског рада представља покушај пластичног приказивања појединих личности и смештање њиховог деловања у шири историјски контекст.

Иницијативу су поред грађана градске општине Палилула поднели Библиотека Града Београда и Завод за заштиту споменика културе града Београда.

154. Улица јунака са Крфа – креће од кп 4352 (Улица равничарска), иде дуж кп 2929/1, у КО Борча.

Образложење: У част српским јунацима који су се искрцали на Крф 1915. године, где су масовно умирали од тифуса, глади и исцрпљености.

155. Улица паланачка – креће од кп 4376 (Улица борчанских жртава 1914), преко кп 3921 и кп 3934, завршава код кп 4378, у КО Борча.

Образложење: По паланци.

156. Улица Теодора Андрејевића – креће од кп 4376 (Улица Борчанских жртава 1914), преко кп 3922, завршава код кп 4377 (раскрсница са новопредложеном Улицом Петра Стојановића), у КО Борча

Образложење: Теодор Андрејевић (1852–1931) био је српски музичар, музички педагог, композитор, диригент и оснивач прве Музичке школе у Београду. Био је виртоуз на фаготу и виолини, и члан оркестра Јохана Штрауса Млађег.

157. Улица Илије Антоновића – креће из кп 4378 (Улица Коцељевачка), иде преко кп 4056, кп 4055, завршава у кп 4380, у КО Борча.

Образложење: Илија Антоновић (1843–1921), гвожђарски трговац, добротвор. Након завршене Трговачке школе, ступио је у радњу најпре свог брата, па у службу Анастаса Захо. Године 1875. је отпочео самостално да ради отворивши гвожђарску радњу, коју је након великог труда подигао на угледну висину, створивши за себе угледно трговачко име. Своме народу оставио је све своје, дугим и часним ра-

дом и примереним трудом. стечено имање. Осим завештања дела новца Београдској варошкој болници, Београдској општини, Саборној цркви у Београду, Београдском певачком друштву и другим удружењима, највећу вредност завештао је Београдском универзитету ради школовања сиромашних студената.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

158. Улица Петра Арачића – креће од кп 5845 (Улица Деветог маја), иде преко кп 5779/2, у КО Борча.

Образложење: Петар Арачић (1885–1958) био је југословенски дивизијски генерал. Носилац највиших југословенских и српских и иностраних одликовања.

159. Улица Савке Панић – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде дуж кп 3539, у КО Борча.

Образложење: Савка Панић (1844–1921), велики добротвор, председник друштва „Кнегиње Љубице“, дугогодишња управна чланица Друштва за помагање сироте и напуштене деце и редовна чланица свих хуманитарних друштава. За своје велике заслуге у овом послу награђена је орденом Светог Саве. Тестаментом својим завештала је земљиште на Зеленом Венцу Српском лекарском друштву. Донирала је Друштво за подизање Дома старица, Материнско удружење, Друштво Кнегиње Љубице за српску сирочад са Косова, Друштво за заштиту и помагање сироте деце.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела и Библиотека града Београда.

160. Улица Милана Ристића – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде дуж кп 3546/1, у КО Борча.

Образложење: Милан Ристић (1908–1982) припадао је такозваној „прашкој групи“ композитора – поред њега, чинили су је још и Миховил Логар, Драгутин Чолић, Љубица Марић, Војислав Вучковић и Станојло Рајичић – која је у музички живот српске престонице ушла почетком тридесетих година 20. века, да би након Другог светског рата, њени представници одиграли водеће улоге у српској музици. Ристићу међу њима припада посебно место, будући да се током школовања у Паризу и пре доласка у Праг, упознао са стремљењима европске савремене музике. Ристић је прве клавирске лекције добио у Београду, од Брезовшека. У Париз је отишао 1927. године (са школским другом, пијесцем Оскаром Давичом) започињући студије композиције (1927–1929) код Ј. Пјерсона. По повратку у Београд, наставио је школовање са Милојем Милојевићем, а потом и са Јосипом Славенским у Музичкој школи у Београду. Након очеве смрти, две године је издржавао породицу свирањем у београдском цез саставу Џоли дојс (Jollu Vous). Године 1929. Ристић је уништио партитуру свог првог дела – Четири импресионистичка комада – од кога је, међутим, ипак сачувана друга клавирска минијатура, Инвокација. У току студија у класи Алојза Хабе на Државном конзерваторијуму у Прагу, Ристић прихвата идеје о „атематизму“, сталном развоју тематског материјала без понављања и прихвата линеарно мишљење, као значајну карактеристику која ће се манифестовати и у његовом даљем раду. Рана Ристићева дела (Синфонијета, једноставачни Виолински концерт, клавирски прелиди...) писана су у духу међуратног модернизма, у појединим случајевима ослањајући се на Хабино учење о четвртстепеној музици (Свита за четири тромбона, Септет). Вратио се у Београд након окупације Чехословачке, 1939. године. Након повратка, почео је да ради у Радио Београду, за који ће у будућности везати значајан део својих активности, прекидајући јавно иступање током окупације. Након рата се враћа у Радио, где је на позицији заменика главног уредника музичког сектора остао до 1963. године, када је постао музички саветник дирекције Радио–телевизије Бео-

град. Изабран је за дописног члана САНУ 1961. године, а за редовног 1974. године. Био је председник Удружења композитора Србије од 1960. до 1962. године. Одликован је Орденом рада са црвеном

161. Улица Бранка Пивничког – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде дуж кп 3550, у КО Борча.

Образложење: Бранко Пивнички – оперски певач, бас (Србобран, 11. октобар 1917 – Београд, 15. јануар 1983). Певање је студирао у Срадњој музичкој школи у Београду у класи М. Јовановића, а потом на Музичкој академији у Бгду, на којој је, у класи Н. Цвејића, и дипломирао 1947. Од 1936. па све до пензионисања, 1971, био је ангажован у Опери НП Бгд, у којој је од 1959. до 1963. био и вршилац дужности директора. Културан и музикалан певач, здравог и сонорног гласа, тумачио је низ значајних улога басовског репертоара, као што су: „Фигаро” („Фигарова жанидба”), „Дон Пасквале” у истоименој опери, „Рамфис” („Аида”), „Гремин” („Евгеније Оњегин”), „Кецал” („Продана невеста”), „Пимен” („Борис Годунов”), „Игуман Стефан” („Херцигоња”), „Горски вијенац”) и друге. Веома је интензивна и његова концертна делатност, која обухвата обимни репертоар од преткласичара до савремених аутора. На његовим концертним програмима истакнуто место заузимају домаћи композитори, од којих су му неки и посвећивали своја дела (С. Рајичић, Н. Херцигоња, Б. Симић, Д. Радић, В. Перичић и др.). У току две деценије, као доцент Музичке академије у Београду, бавио се педагошким радом: предавао је соло–певање, глуму и методику соло–певања. Гостовао је, самостално или у саставу Опере НП, у многим градовима у нашој земљи и иностранству и снимао на магнетофонске траке и грамофонске плоче. Истакао са и као активан друштвено–политички радник. Својим радом везан је и за оперска извођења у Новом Саду године 1941. је, као стални гост НПДб, певао улогу Пандолфа на премијери и неколико реприза Перголезијеве Служавке господарице. Као стални гост СНП, 1948. у првој послератној поставци Риголета тумачио је на премијери и у низу реприза обе басовске улоге – Спарафучила и Монтерона. Гостовао је у СНП и као Сам у Балу под маскама.

162. Улица Новице Петковића – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде границом између кп 3443/1 и кп 3442, завршава код кп 4358, у КО Борча.

Образложење: Новица Петковић (Доња Гуштерица, Липљан, 18. јануар 1941 – Београд, 7. август 2008.) био је српски књижевник, поетски стручњак, књижевни теоретичар, књижевни критичар, есејиста, преводилац, универзитетски професор и члан Академије наука и умјетности Републике Српске. Награда Ђорђе Јовановић зша есејистику, Награда Вукове задужбине за животно дјело, Награда Милан Богдановић за књижевни критику, Награда Јован Максимовић за најбољи превод, Награда Младен Лесковац за рад из историје књижевности, коју додјељује Матица српска из Новог Сада, Награда листа „Младост” за есеј.

163. Улица Драгише Недовића – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде границом између кп 3445 и кп 3446, у КО Борча.

Образложење: Драгиша Недовић (1916–1966) био је српски композитор, музичар и песник (текстописац). У Врњачкој Бањи се сваке године почев од 2006. године одржава Фестивал народне музике назван по њему.

164. Улица Луја Адамовића – креће од кп 4360 (Пут за Црвенку 5 део), иде дуж кп 3441/2, у КО Борча.

Образложење: Лујо Адамовић (1864–1935) био је српски ботаничар. Студирао је медицину у Бечу и природне науке у Београду и Берлину. Радио је као професор у средњој школи у више места у Србији. Увео је многе појмове у са-

времену гео–ботаничку науку. Његова дела су штампана у многим научним часописима.

165. Улица Живка Славнића – креће од кп 4330/01 (Пут за Овчу), иде преко кп 4353, завршава код кп 3022/3, у КО Борча.

Образложење: Живко Славнић (1910–1975) био је један од најеминентнијих ботаничара 20. века у бившој Југославији. У ужој групи је био утемељитељ катедре за биологију Филозофског факултета, која прераста у одсек за биологију ПМФ-а Универзитета у Сарајеву.

Члан 4.

У насељеном месту Овча (матични број насеља: 704903), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица Милета Лојковића – креће од кп 5151/1 (раскрсница са Овчанским путем), иде преко кп 5070/1, дуж кп 3674/13, преко кп 3685/4, кп 3685/3, кп 3685/2, дуж кп 3676/1, до кп 3677/1, све у КО Овча.

Образложење: Миле Лојковић био је чувени кафеџија и бием. Његову су кафану на железничкој станици у Овчи педесетих година посетили најпознатији југословенски руководиоци. Омиљен међу Београђанима, а највише међу својим сељанима.

2. Улица Боре Љубеновића – креће од кп 5151/5 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 3613/14, преко кп 3613/1, дуж кп 3606/2, у КО Овча.

Образложење: Бора Љубеновић био је дугогодишњи председник Месне заједнице Овча. За време његовог мандата урађен је пут Борча–Овча, пут ка железничкој станици, уведени телефони, био је дугогодишњи одборник у Општини Палилула.

3. Улица Жике Стаменковића – креће од кп 3606/2 (раскрсница са предложеном улицом др. 2), иде дуж кп 3611/1, преко кп 5101/7, кп 3554, кп 5077, дуж кп 3553/1, завршава у кп 3420/1 (раскрсница са новопреложеном Улицом Едварда Рајана), у КО Овча.

Образложење: Жика Стаменковић био је наставник и добротвор. Школске 1963/64 године долази у ОШ „Васа Пелагић” Овча/Котеж, ту ради као учитељ разредне наставе. Упоредо ради у Црвеном крсту бавећи се хуманитарним радом док није погинуо 1999. године. Организовао је за многу децу лошег материјалног стања, за децу без родитељског старања, за избеглице, социјално угрожене породице, бесплатна летовања и зимовања широм старе Југославије. Заплага се да се обезбде оброци, гардероба, кров над главом, а највише им је пружао своју љубав и подршку у сваком смислу те речи.

4. Улица Едварда Рајана – иде дуж кп 3420 (од раскрснице са новопреложеном Улицом Клошкином до раскрснице са Овчанским путем) у КО Овча.

Образложење: Едвард В. Рајан (1883–1923), амерички лекар, добровољац америчког Црвеног крста. У Београд је дошао септембра 1914. године заједно са још неколико лекара и дванаест медицинских сестара. Мисија је била смештена у згради Главне војне болнице. Др Рајан је на јарбол изнад зграде поставио америчку заставу, зграда је ноћу била непрестано осветљена и ту су уточиште нашли бројни угрожени становници Београда, не само рањеници већ и цивили, жене са децом. Обилазио је аутомобилом разрушени град, одвозио рањенике у болницу где их је касније оперисао. Заједно са својим сарадницима обавио је преко 8.000 операција. Наступао је као амерички конзул и узимао у заштиту цивилино становништво од аустријског терора. Спречио је вешање неколико младића осуђених на смрт. И сам оболео од пегавог тифуса примио је француско одликовање Витеза Легије части у болесничкој соби, 1915. године. Тек

неколико година од његове смрти постхумно му је додељен орден Белог орла.

Иницијативу је поред грађана градске општине Палилула поднела Библиотека града Београда.

5. Улица Клошкина – креће из кп 5077, иде дуж кп 3576/1, до кп 5105/1 (раскрсница са Улицом Станка Пауновића), у КО Овча.

Образложење: Клошкин је био један од шест револуционара и оснивача насеља Овча.

6. Улица Живојина Тричковића – креће из кп 5146/1 (раскрсница са Улицом М. Еминескуа), иде дуж кп 3420/1, у КО Овча.

Образложење: Живојин Тричковић био је први Србин настањен у Овчи, радио на изградњи железничке пруге Београд–Панчево. После Другог светског рата заслужан за даље досељавање српског становништва у Овчи.

7. Улица Трајана Томића – креће из кп 5147/1 (раскрсница са Улицом Нушићевом), иде преко кп 895/1, дуж кп 5111, до кп 877, у КО Овча.

Образложење: Трајан Томић био је први учитељ румунског језика у Овчи. Један од оснивача КУД-а Стеауа и ФК Блаж.

8. Улица Трајана Дехељана Глуме – креће из кп 5147/1 (раскрсница са Улицом Нушићевом), иде дуж кп 5109/2, кп 5109/1, завршава код кп 1042, у КО Овча.

Образложење: Трајан Дехељан Глума био је оснивач и руководиолац КУД-а Стеауа, добитник ордена рада са сребрним зрацима –Јосип Броз Тито. Више од 100 награда и диплома у култури.

9. Улица Драже Марјановића – иде преко кп 895/1 (од раскрснице са новопредложеном Улицом Трајана Томића до раскрснице са новопредложеном Улицом Драгана Кнежевића), у КО Овча.

Образложење: Дража Марјановић посебно се залагао за организовање већег броја људи на изградњи пута Борча – Овча.

10. Улица Драгана Кнежевића – иде преко кп 895/1, до кп 5109/1 (раскрсница са предложеном улицом бр. 8), у КО Овча.

Образложење: Драган Кнежевић био је борац НОБ-а у Овчи. Посветио се откривању дање у Овчи.

11. Улица Јона Онча – креће из кп 5109/1, иде преко кп 895/1, у КО Овча.

Образложење: Јон Онч био је присталица краља Петра. Цео свој живот посветио је развоју просвете и културе овчанских и војвођанских Румуна, као и добросуседских односа новоприселих становника Овче, Срба и Румуна староседелца.

12. Улица Хенрија Коанда – пружа се преко кп 1189/1 (од раскрснице с новопредложеном Улицом Хорчином до раскрснице с новопредложеном Улицом Мирче Елијаде), у КО Овча.

Образложење: Хенри Коанд био је румунски проналазач пионир у области аеродинамике, градитељ првог авиона на млазни погон на свету.

13. Улица Николае Паулескуа – пружа се преко кп 1184/1 (од раскрснице с новопредложеном Улицом Хорчином), у КО Овча.

Образложење: Николае Паулеску био је познат у свету захваљујући откривању основног лека против дијабетеса.

14. Улица Мирче Елијаде – креће од кп 5072 (раскрсница с Улицом Нушићевом), преко кп 1189/1, завршава код кп 1189/8 (раскрсница с новопредложеном Улицом Романа Гиге), у КО Овча.

Образложење: Мирча Елијаде (1907–1986) био је амерички културни историчар румунског порекла и румунски књижевник. Један од најважнијих светских стручњака у области компаративне анализе религије.

15. Улица Романа Гиге – креће из кп 1189/13 (раскрсница са новопредложеном улицом Хорчином), иде дуж кп 1047/2, завршава код кп 1175 у КО Овча.

Образложење: Роман Гига био је оснивач фолклора и народних игара села.

16. Улица горанска – креће из кп 5154/1, иде дуж кп 3544/1, завршава код кп 5077, у КО Овча.

Образложење: По горанској етничкој заједници.

17. Улица сигетска – креће од кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде преко кп 3470/1, кп 3469/2, кп 3469/1, кп 3460, завршава код кп 3420/2, у КО Овча.

Образложење: По мађарском граду Сигет.

18. Улица вишњина – креће из кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде дуж кп 3466/2, завршава код кп 3420/2, у КО Овча.

Образложење: По биљци вишњи коју грађани Овче сматрају својим заштитним знаком.

19. Улица Кришанова – креће из кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде преко кп 3462, кп 3463, завршава у кп 3464/1, у КО Овча.

Образложење: По Кришану једном од шест вођа револуције из Трансилваније и оснивачу насеља Овча.

20. Улица Никорина – креће од кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде преко кп 3461, кп 3460, кп 3420/2, кп 5076, 3890/10, завршава у кп 5152/1 (раскрсница са новопредложеном улицом Едуарда Базовића), у КО Овча.

Образложење: По знаменитом становнику Овче и једном од шест револуционара.

21. Улица Брађанова – креће од кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде дуж кп 3455, у КО Овча.

Образложење: Један од оснивача насеља Овча и један од шест револуционара.

22. Улица Ардељанова – креће од кп 5153 (раскрсница са новопредложеном улицом Трајана Димитријевића Блажа), иде преко кп 3450, у КО Овча.

Образложење: Један од оснивача насеља Овча и један од шест револуционара.

23. Улица Едуарда Базовића – креће од 5146/1 (раскрсница са Улицом М. Еминескуа), иде преко кп 5152/1, кп 3890/10, завршава код кп 3890/8, у КО Овча.

Образложење: Едуард Базовић је од 1948. године радио као просветни радник у разним установама (занатска школа Београд, школа Бесни Фок, Падинска Скела). Од 1956. године живи и ради у Овчи као наставник. Био је угледан грађанин и омиљен наставник кога су сви волели. Држао је часове ван наставе свим припадницима села Овче и никада никоме није наплаћивао ни динара.

24. Улица Александра Витановића – креће од кп 5151/2 (раскрсница са Овчанским путем), дуж кп 5153, завршава код кп 3489, у КО Овча.

Образложење: Александар Витановић са непуних 18 година рат затиче у Београду где је радио у печалби као зидар. Повлачећи се ка родном селу, са двојицом другова, уништавају немачки тенк и једва спашавају главе. Крајем 1941. године бива ухапшен и одведен у Бугарску у заробљеништво. Успева да побегне крајем 1943. године и наставља борбу до ослобођења. Након Другог светског рата међу првим српским житељима, насељава се са породицом у Овчи и тим чином утиче на доста других фамилија да учине исто.

25. Улица Ежена Јонеска – креће из кп 5151/3 (раскрсница са Овчанским путем), иде дуж кп 5107/1 и кп 3612/1, завршава код кп 3611/1 (новопредложена улица Жике Стаменковића), у КО Овча.

Образложење: Ежен Јонеско (1909–1994) био је румунски и француски драмски писац, један од утемељивача правца театар апсурда.

26. Улица Хорчина – креће из кп 5147/15 (раскрсница с Улицом Нушићевом), иде преко кп 1189/1, кп 1184/1, кп 1189/1, завршава у кп 1189/13 у КО Овча.

Образложење: Хорча је био један од шест вођа револуције из Трансилваније.

27. Улица Трајана Димитријевића Блажа – креће од кп 5151/5 (раскрсница с Овчанским путем), иде преко кп 5154/2, дуж кп 5154/1, завршава код кп 3631/2, у КО Овча.

Образложење: Трајан Димитријевић Блаж био је припадник староседелачко становништва Овче. Био је јако добар фудбалер и као такав био је главни иницијатор и оснивач фудбалског клуба „Блаж” из Овче који је по њему и добио име. Његова популарност је тада проширена далеко ван села Овче.

Члан 5.

У насељеном месту Дунавац (матични број насеља: 704881), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица Оповачка – креће од кп 1562, иде дуж кп 1624, кп 1623, кп 1622, завршава у кп 1476/1, на граници са насељеним местом Опово, у КО Бесни фок.

Образложење: По општини Опово, улица се наставља у насељено место Опово

2. Улица јапанског цвета – улица иде дуж кп 1634 и кп 1562, у КО Бесни фок.

Образложење: Незванично је овај назив улице у употреби локалног становништва, назив је добила по цвету јапанске трешње.

3. Улица риболовачка – креће из кп 1623 (раскрсница са новопредложеном Улицом оповачка), иде дуж кп 1626, кп 1627, завршава код кп 1396, у КО Бесни фок.

Образложење: По каналу који се ту налази, у којем има неколико врста риба, у којем излетници пецају.

Члан 6.

У насељеном месту Сланци (матични број насеља: 704920), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица дунђерска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном Улицом Маје Димитријевић), иде граничном линијом између кп 2300 и кп 2301, преко кп 2299, у којој завршава, све у КО Сланци.

Образложење: по старом занату – дунђери.

2. Улица берберска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде преко кп 2302, завршава у кп 2314, све у КО Сланци.

Образложење: по занимању берберима.

3. Улица драгуљарска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде преко кп 2304, у којој и завршава, све у КО Сланци.

Образложење: по старом занату – драгуљари.

4. Улица лимарска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде преко кп 2289/2, кп 2289/3, кп 2289/1, завршава у кп 2284 у КО Сланци.

Образложење: по старом занату – лимарство.

5. Улица димничарска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде преко кп 2290, у којој и завршава, у КО Сланци.

Образложење: по старом занату – димничарство.

6. Улица цигларска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде преко кп 2291, у којој и завршава, у КО Сланци.

Образложење: по стмиаром занату.

7. Улица Маје Димитријевић – предствала наставак постојеће Улице Маје Димитријевић са ГО Звездара и креће од граничне линије са општином Звездара, иде дуж кп 3389, завршава код кп 2208/2 у КО Сланци.

8. Улица кожарска – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде дуж кп 3381, завршава код кп 2321 у КО Сланци.

Образложење: По старом занату – кожарство.

9. Улица клесарска – креће од кп 3377 (раскрсница са Изворском улицом), иде преко кп 1682 у КО Сланци.

Образложење: по старом занату.

10. Улица капетанска – креће од кп 3377 (раскрсница са Изворском улицом), иде граничном линијом између кп 1680 и кп 1681 у КО Сланци.

Образложење: према чину.

11. Улица власуљарска – креће од кп 3377 (раскрсница са Изворском улицом), иде преко кп 1679/1 у КО Сланци.

Образложење: према старом занату.

12. Улица прохорска – креће од кп 3377 (раскрсница са Изворском улицом), иде преко кп 1678 у КО Сланци.

Образложење: По манастиру Прохор Пчињски.

13. Улица стари Гај – креће од кп 3377 (раскрсница са Изворском улицом), иде преко кп 1678 у КО Сланци.

Образложење: по Манастиру Стари Гај.

14. Улица ћилимарска – креће од кп 3376, иде границом између кп 1674 и кп 1675, завршава код кп 1678, у КО Сланци.

Образложење: по занату – ћилимарство.

15. Улица пинтерска – креће од кп 3376, иде преко кп 1599/1 и завршава у кп 1599/2, у КО Сланци.

Образложење: по занимању.

16. Улица качарска – улица иде дуж кп 3344/5, од раскрснице са Сланачким путем (између кп 1414 и кп 1676) у КО Сланци.

Образложење: по занату.

17. Улица Увачка – креће и завршава у кп 1434, у КО Сланци.

Образложење: по реци Увац.

18. Улица ћетињска – иде преко кп 1429/4, завршава у кп 1429/3, у КО Сланци.

Образложење: по реци Ћетињи.

19. Улица Великог Дрима – иде преко кп 1422, завршава код кп 1427/3, у КО Сланци.

Образложење: по реци Дрим на југозападу Балканског полуострва.

20. Улица ресавичка – креће од кп 3374/1 (Сланачки пут), иде преко кп 1413/1, у КО Сланци.

Образложење: по реци Ресавици.

21. Улица терзија – креће од кп 3389 (раскрсница са новопредложеном улицом Маје Димитријевић), иде дуж кп 2297/3, преко кп 2298/1, кп 2316/2, завршава код границе насељеног места, у КО Сланци.

Образложење: Кројач грађанске народне одеће – народне ношње.

22. Улица нерска – креће од кп 3374 (Сланачки пут), иде преко кп 1422, кп 1427/5, кп 1429/4, кп 1431, кп 1434, кп 1440/3, 1440/5, 1440/6, завршава код кп 1440/8, у КО Сланци.

Образложење: по реци Нери.

23. Улица крзнарска – креће од границе са насељеним местом Београд – део у општини Палилула, иде преко кп 1452/3, завршава код кп 1455/5, у КО Сланци.

Образложење: по занату – крзнарство.

Члан 7.

У насељеном месту Падинска Скела (матични број насеља: 704911), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица Прелив – предложена улица представља наставак постојеће Улице прелив (матични број: 704911070511) и иде дуж кп 1719, (крак се одваја преко кп 1529 и кп 1716) дуж кп 1688/1, дуж кп 1698, дуж кп 1699 и завршава у кп 1387, у КО Бесни Фок.

2. Улица Вељка Кораћа – креће из кп 1620 (новопредложена Улица Јована Шевића), иде преко кп 1119, у КО Ковилово.

Образложење: Вељко Кораћ, рођен је октобра 1914. у Дебелом Брду, Кореница – 1991 у Београду. Био је југословенски, филозоф, марксист. Радио је као новинар у служби Министарства за социјалну политику. После Другог светског рата био је помоћник министра савезне владе и потпредседник Комитета за радио-дифузију владе ФНРЈ. Од 1950. године је био предавач Историје филозофије на Филозофском факултету у Београду, где је 1952. одбранио докторску дисертацију Наука о друштву код класика марксизма. За ванредног професора је изабран 1957. а за редовног 1963. године. Предавао је Историју филозофије (првенствено немачку класичну филозофију), као и Историју социјалних теорија на групи за социологију. Био је први уредник Југословенског часописа за филозофију и социологију (1957–1959) и часописа „Филозофија” (до 1962). Пензионисан је 1982.

3. Улица Јована Шевића – креће из кп 1620, иде преко кп 1119, кп 1620, граничном линијом између кп 1100 и 1101, завршава код кп 1093, у КО Ковилово.

Образложење: Јован Шевић (? – око 1764) био је српски официр који је половином 18. века предводио сеобу Срба у Русију. Колонисти који су дошли са Шевићем населили су се у области која ће по Шевићевом предлогу бити названа Славеносрбија.

4. Улица цветних поља – креће од кп 1625 (Улица Дејана Смиљковића), иде дуж кп 1608, кп 1628, кп 1629/1, завршава код кп 1332, у КО Ковилово.

5. Улица Петра Зечевића – креће од кп 1635, иде преко кп 1418, кп 1417, кп 1399, завршава код кп 1393, у КО Ковилово.

Образложење: Петар Зечевић постао је 1948. године директор Земаљског пољопривредног добра, оно се простирало на преко 17.000 хектара. Тежак пут изградње газдинства започео је са три инжењера, пет техничара, два ветеринара и 98 одсто неписмених радника, који су се у Рит слили махом из западне и јужне Србије. Почело се са курсевима, а касније је то прерасло у образовни центар, данашњу Пољопривредну школу ПКБ. Поред описмењене радне снаге, ПКБ је решио и да оснује сопствени агроекономски институт, што је и учињено 1961. године, када је основан Институт ПКБ „Агроекономик”, а касније „Агроинжењеринг”. Ове две организације су поред развојних програма у ПКБ–у биле и носиоци консалтинг и инжењеринг услуге које је ПКБ пружао.

6. Улица индустријска – креће од кп 1613, иде дуж кп 1417, завршава код кп 1378, у КО Ковилово.

7. Улица Живојина Јуришића – креће од кп 1417 (новопредложена улица Индустријска), иде дуж кп 1408, кп 1398, завршава код кп 1399, у КО Ковилово.

Образложење: Живојин Јуришић (1863–1921) био је ботаничар, професор гимназије и Велике школе.

8. Улица горских јасенова – креће од кп 1613, иде дуж кп 1722, кп 1711, кп 1716, завршава код кп 1715, у КО Ковилово.

Члан 8.

У насељеном месту Велико Село (матични број насеља: 704873), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица брезовичка – простире се дуж кп 3135, од кп 3260 до кп 3269/23, у КО Велико Село.

Образложење: Брезовица је насеље у Србији у општини Трстеник у Расинском округу.

Члан 9.

На основу ове одлуке надлежна служба Републичког геодетског завода Републике Србије ће ажурирати Адресни регистар.

Члан 10.

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу Града Београда”.

Скупштина Града Београда

Број 015-117/19-С, 4. марта 2019. године

Председник

Никола Никодијевић, ср.

Скупштина Града Београда на седници одржаној 4. марта 2019. године, на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС”, бр. 129/07, 83/14 – други закон, 101/16 – други закон и 47/18), члана 181. став 1. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 18/10, 65/13, 15/15 – УС, 96/15 и 47/17 – аутентично тумачење), члана 9. Уредбе о адресном регистру („Службени гласник РС”, број 63/17) и члана 31. тачке 21. Статута Града Београда („Службени лист Града Београда”, бр. 39/08, 6/10, 23/13 и 17/16 – одлука УС), уз прибављену сагласност Министарства државне управе и локалне самоуправе број: 015-05-00034/2019-24 од 21. фебруара 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ НАЗИВА УЛИЦА И ДРУГИХ ДЕЛОВА НАСЕЉЕНИХ МЕСТА НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ ЧУКАРИЦА – ЦЕНТРАЛНИ ДЕО

Члан 1.

Овом одлуком утврђују се називи улица и других делова насељених места којима није одређен назив у складу са Елборатима уличног система Републичког геодетског завода на територији градске општине Чукарица.

Члан 2.

У насељеном месту Чукарица; Централни део (матични број насеља: 70254), утврђују се следећи називи улица:

1. Улица туниска – почиње од постојеће улице Петра Мартиновића (кп 13280/16), између кп 13272/3 и кп 13280/26, пролази кроз кп 13280/107, кп 13280/17, кп 13280/59, кп 13280/55, кп 13280/57, иде дуж целе кп 13280/105 и целе кп 13276/8, и завршава се код кп 13276/9, између кп 13280/103 и кп 13276/1, а све у КО Чукарица.

Образложење: Град Тунис је поднео иницијативу Граду Београду да једна улица у Београду буде именована по Граду Тунису, у чину наставка традиционалног пријатељства ова два града. Наиме, Град Тунис је једну улицу у Тунису, именовану по Србији, односно Београду.

2. Улица Жана Сибелијуса – креће од кп 13305/6, иде дуж целе кп 13274/12, кп 13274/7, кп 13280/32, кп 13280/29, и дуж целе кп 13280/108, и завршава се код новопредложене Улице Туниске (кп 13280/55), између кп 13272/3 и кп 13280/109, а све у КО Чукарица.

Образложење: Жан Сибелијус (1865–1957) био је фински композитор, који је познат и ван граница Финске. Сибелијус је рођен у Хеменлини у Великој кнежевини Финској у породици у којој се причало шведски. Отац му је

био доктор Кристијан Густаф Сибелијус, а мајка Марија Карлота Сибелијус (девојачко презиме Борг). Према су га знали као Јанеа, током својих студентских дана почео је да користи француски облик свог имена, Жан, инспирисан визиткартом свог стрица који се бавио поморством. Још у детињству, испољио је велику љубав према музици. Често је у наступу огорчења што му мајка Марија није дозвољавала да се посвети музици, са виолином у руци одлазио у природу и тамо свирао. Једно време је студирао право, а са 14 година почео је учити певање, а студирао је теорију, композицију и виолину. У почетку су најјаче погичаје његовом стварању дале легенде из народног епа „Калевала“, но никада није уносио у своја дела народну мелодију и ритмику, већ је компоновао у њиховом духу. Током 1891. године оженио се шест година млађом Аино Јарнефелт, из породице композитора Армаса Јарнефелта и са њом је у срећном браку поживео до краја живота. Године 1897. добио је државну стипендију, која му је омогућила да се у целини посвети компоновању. Након многих путовања по Европи, створио је музичка дела, која су му била више интернационална, а по стилу класицистичка, са снажним упливом Дебисијевог музичког импресионизма и тонске рафинисаности, а исто тако и под утицајем Европске позне романтике, синтетизујући ове тековине свог времена и градећи на њима свој лични стил. Након великог броја композиција, компонованих у првом периоду, између 1888. и 1905. године (временски размак од 17 година и чак око 50 нумерисаних опуса), Сибелијус донекле смањује број дела која ствара, а у формалној и мелодијско-ритмичкој структури тежи све већој концентрацији музичког материјала и прочишћавању личног стила. Снажна уметничка личност своје земље. Финска национална музичка школа, коју су утемељили композитори као Фредерик Пајцијус, Аксел Габријел Ингелијус и Роберт Кајанус, са музичком харизмом Жана Сибелијуса, стекла је међународни углед и признање.

Иницијативу је поднела Амбасада Финске у Београду.

3. Улица Михаила Шушкаловића – почиње од постојеће Водоводске улице (кп 12785/48), сече кп 12785/68, кп 12257/1, кп 12546/1, иде делом дуж кп 12257/1, затим се враћа у кп 12546/1 и иде делом дуж исте, затим улази у кп 13985/1, где се и завршава, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Михаило Шушкаловић (1861–1931) био је српски лекар, национални револуционар и политичар из времена борбе за Македонију. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, а медицински факултет у Бечу. Као лекар радио је у Варварину, Ваљевској Каменици и Скопљу. Дирекција источних железница изабрала га је за свог лекара почетком 20. века. У Скопљу се заједно са Богданом Раденковићем и Михаилом Манчићем посветио српском национално-револуционарном раду, основавши 1905. скопски одбор српске четничке организације. Након ослобођења 1918. два пута је биран за народног посланика у скопском округу.

4. Улица Александра Ђорђевића – улица почиње од постојеће улице Шавничке (кп 3441/1), сече кп 1857/3, иде дуж кп 1858/1, и улази у кп 1848/2, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Александар Аца Ђорђевић (Суботица, 28. јул 1924 – Београд, 27. април 2005) је био један од најпознатијих српских позоришних, филмских и телевизијских редитеља. После стицања редитељског искуства у Народном позоришту у Нишу где је радио од 1952. до 1961, када прелази да ради у Телевизији Београд у сталном ангажману до 1990. године. Режирао је драме бројних аутора: Данила Киша, Александра Поповића, Гордана Мишића, Душка Радовића, Бране Црнчевића, Синише Ковачевића, Миодрага

Станисављевића и других писаца. Умро је 27. априла 2005. године у Београду. Октобарска награда, 1984. Прва награда на Холивудском ТВ фестивалу 1972. за телевизијски филм Чеп који не пропушта воду, Награда за животно дело РТВ 1978. године.

Иницијативу је поред грађана градске општине Чукарица поднео и РТС.

5. Улица Данила Николића – почиње од постојеће улице Момчила Чедића (кп 3452/11), иде дуж кп 3453/1, кп 3453/2, сече кп 3453/6, кп 3453/3, кп 2425/1, кп 2425/2, затим поново сече кп 2425/1, пролази кроз кп 3468/10, иде дуж кп 2537/10, затим улази у кп 2538/1, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Данило Николић (Сплит, 1926 – Београд, 6. фебруар 2016[1][2]) био је српски књижевник. Данило Николић је детињство и младост провео на Косову и Метохији. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Београду. Прву књигу приповедака, „Мале поруке“, објавио је 1957. године, а од књига приповедака запажене су још: „Повратак у Метохију“, „Списак грешака“ и „Проветравање владара“. Први роман објавио је 1989. године – „Власници бивше среће“, који је ушао у десет најбољих романа деценије. Објавио антологију: Последње приче писане руком, КОС, Београд, 1986. За роман „Краљица забаве“ добио је Нолитову награду, награду „Бора Станковић“ и награду „Бранко Ћопић“. Добитник је и Андрићеве награде 1998. године за књигу приповедака „Улазак у свет“. Добитник награде „Меша Селимовић“ за 2001. годину за књигу „Јесења свила“, у издању „Народне књиге“ из Београда.

6. Улица Дерванова – почиње од постојеће улице Ратка Ресановића 3.део (кп 2589/6), иде дуж целе кп 2589/1, целе кп 2589/2, сече кп 2589/4, и затим улази у кп 2589/3, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Дерван или Дрван је био кнез Беле Србије или Северне Србије у првој половини 7. века. Као кнез Срба уз реку Елду (Лабу) Дрван се у франачким писаним изворима спомиње у догађајима везаним за 631/32. годину и то је за сада најстарије поуздано име неког владара српских племена, а можда и најстарији поуздани запис о Србима уопште. Српска племена се у тадашњим историографским документима појављују као „Урди“, „Сурби“, „Sorbi“, „Zirbi“, „Zeruiani“, и предузимала су војне упаде у граничне области Саксоније и Тирингије.

7. Улица Огиста Боп – почиње од постојеће улице Ратка Ресановића на кп 2339/1, иде делом дуж исте, затим код кп 2374 скреће у кп 2338/1, где се и завршава, поред кп 2367, а све у КО Чукарица.

Образложење: Огист Боп (26. јула 1862 – 17. маја 1921), француски дипломата у Србији. Веома добро је био упућен у нашу историју. Са нашом војском прешао Албанију и до краја остао наш блиски пријатељ. Његов објављени ратни дневник нам помаже да боље сагледамо целу ствар Великог рата на нашим просторима.

8. Улица Лазе Ристовског – почиње од постојеће улице Часлава Вељића (кп 3468/9), сече кп 2562/4, кп 2562/3, иде дуж целе кп 2562/1, и завршава се код новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Лаза Ристовски (Нови Пазар, 23. јануар 1956 – Београд, 6. октобра 2007) био је југословенски и српски музичар који је најпознатији по раду у групама „Смак“ и „Бијело дугме“. Ристовски је Смаком снимио албуме: „Смак“ (1975); „Р. М. Точак“ (1976); као и синглове „Улазак у Харем“ (1975); „Сателит“ (1976); и „Људи није фер“ (1976); касније скупљене на компилацији „Улазак у Харем“ (1977). У октобру 1976, на наговор Горана Бреговића, је прешао у „Бијело дугме“, што је одјекнуло попут фудбалског тран-

фера. Са „Бијелим дугметом” је снимео албум „Ето! Баш хоћу!”. Компонувао је музику за више домаћих филмова, од којих су најпознатији: Лазар (1984), Свето место (1990), Велика фрка (1990), Мрав пешадинац (1993), Пакет аранжман (1995), Лепа села лепо горе и Нечиста крв (1996). 1994. године је у сарадњи са Сашом Локнером, клавијатуристом Бајаге и Инструктора, објавио врло запажен албум „Наос”. Такође је издао CD класичне музике „AVE MARIA”, са оперском певачицом Дубравком Зубовић. Пратио је на турнеји гитаристу Алвина Лија, бившег члана групе Тен јерс афтер.

9. Улица Ивана Аксакова – почиње од постојеће улице Часлава Вељића (кп 3468/2), иде целом својом дужином кроз кп 2563/1, уз границу са суседном кп 2564, и завршава се код новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Иван Сергејевич Аксаков (1823–1886) био је познати руски писац, публициста и један од заговорника свесловенског покрета. Бавио се друштвено–политичких радом, литературом, публицистиком и заузима посебно место у руској култури и историји. Неколико пута био је хапшен и прогањан због својих политичких ставова и напредних идеја. Одирао је велику улогу у ослобођењу Срба, Црногораца и Бугара од Отоманске империје.

10. Улица Новака Новака – почиње од постојеће улице Часлава Вељића (кп 3468/2), иде целом својом дужином кроз кп 2565, и завршава се код новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Новак Новак (1928 – 1995) био је хумориста, новинар и писац. Новинарством је почео да се бави 1948. пишући за часопис „Рад”. Био је члан Удружења новинара Југославије, након неколико година проведених у Радио Београду од 1957 налазио се на месту уредника Хумористичког програма телевизије Београд на коме ће остати до 1988. када је пензионисан. Новак Новак је свакако најпознатији по чувеној ТВ серији „Позориште у кући”.

Иницијативу је поред грађана градске општине Чукарица поднео и РТС.

11. Улица Митрофана Хиландарца – почиње од постојеће улице Часлава Вељића (кп 3468/2), иде дуж целе кп 2881, сече кп 3457/1, пролази кроз кп 2886, затим прелази у кп 2885, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Митрофан Хиландарац – крштено име Милан Мишулић – рођен је 12. октобра 1923. године у селу Ратару, у Шумадији, од оца Младена и мајке Марице, рођене Икић. Основну школу је завршио у Ратарима, а четири разреда гимназије с малом матуром у Крагујевцу. Потом је у Смедеревској Паланци похађао више разреде гимназије. У седмом разреду га је прекинуо Априлски рат 1941. године. Због свог аскетског и подвижничког живота, отац Митрофан бива у два маха Протос Свете Горе (1973–1974) и (1993–1994), као и представник Хиландара у светогорској управи.

12. Улица Чедомира Попова – улица почиње од постојеће улице Часлава Вељића (кп 3468/2), иде целом својом дужином кроз кп 2880, и завршава се код новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Чедомир Попов (Меленци, 15. март 1936 – Нови Сад, 8. јун 2012) био је српски историчар, члан Српске академије наука и уметности и почасни председник Матице српске. Осим у Матици био је активан и у другим установама науке и културе. Поред осталог био је председник Самоуправне заједнице за научни рад Војводине, а од 1985. до 1989. главни и одговорни уредник Југословенског историјског часописа. Од 1994. до 2002. био је председник новосадског Огранка и члан Председништва и Извршног одбора САНУ. Руководио је многим научним пројектима, а већ више од десет година руководилац је капиталног про-

јекта Матице српске Српски биографски речник. У Српској академији наука и уметности водио је радну групу за израду Азбучника Српске енциклопедије.

13. Улица Вујадина Бошкова – почиње од кп 2536/1, сече кп 2536/2, иде дуж кп 3457/1, и завршава се у истој, између кп 2879 и кп 2883, а све у КО Чукарица.

Образложење: Вујадин Бошков (Бегеч код Новог Сада, 16. мај 1931 – Нови Сад, 27. април 2014) бивши је српски фудбалер и фудбалски тренер. Спортски центар у Ветернику крај Новог Сада од 1996. носи његово име. Играо је у средњем реду. Као играч је одиграо 57 утакмица за југословенску репрезентацију. Највећи успех као тренер доживео је 1990. године када је освојио Куп победника купова са „Сампторијом”. Такође је 1981. са Реал Мадридом дошао до финала Лиге шампиона. Осим тога је као тренер освојио првенство Шпаније, два пута шпански куп, једном првенство Италије и два пута италијански куп, те једном првенство Југославије. Преминуо је 27. априла 2014. а сахрањен је три дана касније на гробљу у Бегечу код Новог Сада.

14. Улица Глигорија Јовановића – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде дуж целе кп 2552, затим дуж кп 2932/3, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Глигорије Горча Јовановић био је један од четворице Лесковчана који су основали прву лесковачку гајтанару. Горча се родио у Лесковцу средином 19. века у имућној породици Јањиних. По обичају свога места, пошто је „изучио чкочу” код неког од лесковачких даскала, ступио у службу Тонке Поповића као помоћник у трговачкој радњи, и са својим газдом често путовао по Бугарској и тамо продавао ужарију и другу робу, а отуда доносио гајтан и шајак и исте препродавао по разним крајевима Балкана. У време ослобођења Јужног Поморавља од Турака (1877/78) Горча је био самосталан трговац са знатнијим капиталом. Године 1884. он је учествовао у оснивању прве лесковачке фабрике гајтана, а 1895. у стварању ортаклука између чланова обеју гајтанара. Учествовао је и у оснивању прве лесковачке фабрике за израду сукна и шајака, која је почела да се подиже 1896. године. Горча је тада са једним од синова Косте Илића, Сотиром, који се пре тога школовао у Љубљани, путовао у Немачку и купио разбоје и друге машине за лесковачку штофару, која је временом постала расадник модерне текстилне индустрије Лесковчана. Године 1904. Горча и наследници покојног Антонија Поповића иступили су из лесковачке матице, откупили млин и гајтанару Мике Јанковића у Рделици и ту створили модерну фабрику вунених тканина, гајтана и плетива. Крајем 19. и почетком 20. века Глигорије је био председник лесковачке општине и народни посланик. Глигорије Јовановић умро је 1906. године.

15. Улица Војислава Лубарде – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде дуж целе кп 2555, сече кп 3458/1, иде дуж целе кп 2930, и завршава се код кп 3474/1, а све у КО Чукарица.

Образложење: Војислав Лубарда (Рогатица, 17. јун 1930 – Београд, 13. октобар 2013) био је српски књижевник, романсијер, члан Академије наука и умјетности Републике Српске и члан Сената Републике Српске. Као књижевник се прославио романом „Преображење”, који је издао 1979. Добитник је НИН–ове награде за најбољи роман 1989. године, за роман „Вазнесење”. Преминуо је у Београду 13. октобра 2013. године.

16. Улица Николе Рашића – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде целом својом дужином кроз кп 2557, уз границу са суседном кп 2897, и завршава се код новопредложене Улице Лазара Комарчића (кп 3458/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Никола Коле Рашић (Ниш, 1839 – Ниш, 6. август 1898) био је нишки четнички војвода и један од

руководилаца организације Нишког комитета (одбора) из периода Српско–турских ратова (1876–1878), а касније и политичар у време мира.

17. Улица Стефана Радослава – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде целом својом дужином кроз кп 2894, уз границу са суседном кп 2893, и завршава се код новопредложене Улице Лазара Комарчића (кп 3458/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Стефан Радослав Немањић био је краљ Срба (1227/1228–1233/1234). Он је најстарији син Стефана Првовенчаног и наследио је оца вероватно 1227. године (или 1228.), а његова владавина се окончала између краја септембра 1233. и почетка 1234.

18. Улица Еугена Савојског – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде целом својом дужином кроз кп 2892, и завршава се код новопредложене Улице Лазара Комарчића (кп 3458/1), а све у КО Чукарица.

Образложење: Еуген Савојски (нем. Eugen von Savoyen; Париз, 18. октобар 1663. – Беч, 21. април 1736.) је био кнез, аустријски војсковођа и државник. Потомак је споредне линије савојске куће. Студирао је математику и природне науке. Ступио је у аустријску војску након неуспело покушаја да буде примљен у француску армију. Истакавши се у рату против Турака код Беча, Пеште и Београда и против Француза у Пијемонту постао је генерал, а 1693. и фелдмаршал. Од 1703. до смрти био је председник Дворског ратног савета. Био је исто толико способан државник и политичар колико и војсковођа, па је имао велики утицај на вођење послова у Аустрији прве половине 18. века.

19. Улица Филипа Христића – почиње од новопредложене Улице Вујадина Бошкова (кп 3457/1), иде дуж кп 2890, сече кп 2889, кп 3458/1, иде дуж целе кп 2904, и завршава се код кп 3474/1, а све у КО Чукарица.

Образложење: Филип Христић (Београд, 15/27. март 1819 – Ментон, Француска, 29. јануар/11. фебруар 1905) је био кнежевски представник тј. председник 17. Владе Србије, министар иностраних дела, министар просвете, гувернер Народне банке, стални амбасадор Србије у Цариграду, Бечу, Берлину и Лондону, почасни члан Српске краљевске академије.

20. Улица Лазара Комарчића – почиње од постојеће Водоводске улице на кп 2951/2, иде дуж целе кп 2951/4, сече кп 2932/4, и кп 2932/1, улази у кп 2932/2 и скреће у истој, пролази кроз кп 2932/3, и кп 2930, иде дуж целе кп 3458/1, и завршава се код кп 3458/2, између кп 2898/1 и кп 2882, а све у КО Чукарица.

Образложење: Лазар Комарчић написао је 1902. први српски научно–фантастични роман „Једна угашена звезда“, који се уз драму Драгутина Илића „После милијон година“ (1889) сматра за темељ модерне српске научне фантастике. Роман Један разорени ум је 1893. наградила Српска краљевска академија, а запажена је била и збирка приповедака „Записник једног покојника“. Написао је и романе „Драгоцен а огрлица“ (1880), „Два аманета“ (1893), „Просиоци“ (1905). Ови романи имају криминалистички заплет и спадају међу прве такве врсте на српском језику. За разлику од Жила Верна и Х. Ц. Велса готово да је потпуно заборављен. Друштво љубитеља фантастике „Лазар Комарчић“ негује научну фантастику и за име свог друштва је узело име једног од првих људи који су писали научну фантастику у српским и јужнословенским крајевима.

21. Улица Петра Обрадовића – почиње од новопредложене Улице Лазара Комарчића на кп 2932/1, и иде дуж исте уз границу са кп 2932/2, затим улази у кп 2935/2, где се и завршава, а све у КО Чукарица.

Образложење: Петар Обрадовић (1902–1968) био је српски филмски и позоришни глумац.

22. Улица Ђуре Гавеле – почиње од новопредложене Улице Лазара Комарчића (кп 3458/1), иде целом својом дужином кроз кп 2910, и завршава се код кп 3474/1, а све у КО Чукарица.

Образложење: Ђуро Гавела (Босански Петровац, 17. август 1907 – Београд, 2. фебруар 1978) Филозофски факултет завршио је у Београду 1932. Од 1929. био је чиновник Министарства просвете, од 1945. уредник у издавачком предузећу Просвета а од 1949 управник Доситејева и Вукова музеја у Београду. Књижевни рад је почео поезијом, сарађујући у већем броју предатних часописа. После је прешао на критичку прозу, објавивши у „Књижевности“, „Књижевним новинама“, „Савременику“ и „Политици“ више чланака и есеја. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

23. Улица Љубише Глишића – почиње од постојеће Водоводске улице (кп 3406/3), сече кп 2531/6, кп 2531/5, иде делом дуж кп 2531/1, скреће у кп 2535/2 и иде делом дуж исте, затим иде кроз кп 2534/1, скреће код кп 2952/1, иде кроз целу кп 2952/4, и целу кп 2952/7, и завршава се код кп 2952/5, а све у КО Чукарица.

Образложење: Љубиша Глишић био је биолог,учесник Балканских ратова и Првог светског рата, професор и декан Филозофског факултета и први декан ПМФ–а у Београду, проректор Универзитета у Београду и носилац Албанске споменице.

24. Улица савска – новопредложена улица је продужетак постојеће Савске улице (матични број:791113035139), која креће од кп 7639/1 и иде делом дуж исте, уз границу са суседном кп 7640, затим пролази кроз кп 7640, враћа се у кп 7639/1, затим пролази кроз кп 3488/1, иде делом дуж кп 3483/1, пролази кроз кп 2518/1, кп 2518/3, сече кп 3406/63, и завршава се код постојеће Водоводске улице на кп 3406/3, а све у КО Велики Макиш.

25. Улица Боре Станковића Макиш – новопредложена улица је продужетак постојеће улице Боре Станковића Макиш (матични број: 791113029015), почиње у кп 1138, сече кп 7641/1, пролази кроз кп 1190/2, сече кп 1193, кп 1192, кп 1197, кп 7578/2, кп 1198/1, кп 1219/1, кп 1218/1, кп 1217/1, кп 1216/1, кп 1215/1, кп 1214, кп 1213, кп 1212, кп 1211, кп 1210, затим пролази кроз кп 1201/1, кп 7639/1, кп 2212, кп 2213/1, кп 2257/2, кп 2258, кп 2264/2, сече кп 2270, кп 7578/3, кп 2185, кп 2184, кп 2183, кп 2182, кп 2181 (све у КО Велики Макиш), затим пролази кроз кп 7552/1, кп 2276, кп 2280/1, иде делом дуж кп 2279/1, сече кп 2279/2, и завршава се код постојеће Савске улице на кп 2173/1, а све у КО Железник.

26. Улица Милоша Бајића – почиње од постојеће улице Браће Митровића на кп 2050/1, пролази кроз кп 2060/1, кп 2060/2, кп 2060/3, сече кп 2057/1, кп 2057/3, кп 2057/6, кп 2099/4, кп 2099/1, пролази кроз кп 2099/1, сече кп 2099/3, пролази кроз кп 2100/1, кп 2101/1, и улази у кп 2103/1, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Милош Бајић (1915–1995) рођен је у Ресановцима код Грахова (БиХ). Од 1922. живео је у Београду ту је завршио Гимназију и Учитељску школу. Као ђак објављивао је ликовне прилоге и карикатуре у листовима „Скамија“, „Штипавац“, „Ошишани јеж“, „Политика“, „Југарњи лист“. Од 1935. сликарство учи код Петра Добровића. 1937. завршио је прву годину Уметничке школе у Београду у класи Бете Вукановић. Почетком септембра 1941. ступио је у Ваљевски партизански одред. Октобра 1942. ухапшен је у Београду од стране специјалне полиције и интерниран у логор Бањица. Септембра 1942. са Бањице је транспортован у концентрациони логор Маутхаузен. Током заробљеништва бележио је сцене из живота инетрнираца, о чему је касније говорио: „У концентрационом логору Бањица, Маутхаузен,

Ебензе цртежом сам изазивао судбину. Цртао сам оловчицом величине малог прста и на папиру каквог се докопам. То сам радио тајно, ризикујући живот. Цртеже сам потом закопавао у земљу." Био је ожењен Даницом, њихов син је редитељ Дарко Бајић. Након ослобођења наставио је студије на Академији за ликовне уметности у Београду. Студирао је у класи Мила Милуновића, Ивана Табаковића, Недељка Гвозденовића. Дипломирао је 1949. а после специјалке код Марка Челебоновића постаје један од првих асистената на АЛУ где као професор сликарства ради до пензионисања 1979. У класи професора Бајића студирали су многи данас познати и афирмисани сликари у нашој земљи и свету. Био је члан групе Самостални (1951–1955) и Децембарске групе (1955–1960) које су се својим модерним изразом обрачунавале са владајућим соцреализмом. Прву самосталну изложбу имао је у галерији УЛУС–а у Београду 1952. (...)он је у својој генерацији први апстрактни сликар. А бити први често је исто што и бити вредност (Миодраг Б. Протић). Учествовао је у оснивању уметничке колоније у Бачкој Тополи (1953), где је настао његов први мозаик великог формата и обелиск посвећен освајању космоса. У његовом каснијем раду истичу се многобројни мозаици и фреске (композиције у простору) а посебно спомен костурница Партизанска некропола у Ресановцима (1971). 1967. по први пут излаже свој нови циклус слика великог формата Маутхаузен, инспириран аутентичним цртежима насталим у логору. Узбуђење које и сада осећамо пред опорим и мушким радовима Милоша Бајића, истинско је и трајно, као што су и ове слике трајне баш зато што су истините (Слободан Новаковић). 1975. објавио је монографију Маутхаузен 106621.

27. Улица Милоја Стојановића – почиње од постојеће улице Даринке Радовић на кп 1667/4, пролази кроз кп 1665/5, кп 1664/5, сече кп 1459/2, кп 1460/2, улази у кп 1460/1 и скреће у истој, сече кп 1461/1, пролази кроз кп 1664/1, затим скреће у кп 1464, и завршава се код кп 1463/1, а све у КО Железник.

Образложење: Милоје Стојановић био је српски официр, командант XII пука у Балканским ратовима и командант Другог гвозденог пука у Првом светском рату.

28. Улица Ђорђа Несторовића – почиње од новопредложене улице Милоја Стојановића на кп 1461/1, иде целом својом дужином кроз кп 1461/1, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Ђорђе Несторовић био је начелник Управе града Београда 1893–1894, председник Београдске општине 1914. године и Моравски бан. Ђорђе Б. Несторовић (Пожаревац, 1864 – Београд, 26. јул 1935) је био начелник Управе града Београда 1893–1894, председник Београдске општине 1914. и Моравски бан. Начелник Управе вароши Београда је постао недељу дана после Првоаприлског државног удара који је 1893. спровео Александар Обреновић, у оквиру преузимања органа власти. На челу градске управе је био током девет месеци које је обележила велика политичка нестабилност. За то кратко време су промењене чак три владе, чији су председници били Лазар Докић, Сава Грујић и Ђорђе Симић.

29. Улица Велислава Вуловића – почиње од новопредложене Улице Милоја Стојановића на кп 1464, иде делом дуж исте, пролази кроз кп 1465, кп 1481, скреће у кп 1482, пролази кроз кп 1483, кп 1484, кп 1485, скреће и улази у кп 1668/1, поново скреће, и завршава се код кп 1668/3, а све у КО Железник.

Образложење: Велислав Вуловић (Београд, 18. јануар 1865 – Београд, 16. јануар 1931) је био српски инжењер и политичар, председник Београдске општине, народни посланик, министар грађевина и министар саобраћаја. Године

1908. изабран је за председника Београдске општине. Израдио је план великих радова по Београду, где су у то време започели велики радови на уређењу Београда, нарочито на канализацији, водоводу и уведена је прва дрвена калдрма.

30. Улица Михајла Марковића – почиње од постојеће улице Илије Чалића (кп 2988/1), пролази кроз кп 2994/2, кп 2994/4, кп 3000/1, кп 3001/3, и улази у кп 12327/2, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Михајло Марковић окончао студије медицине у Бечу, као војни стипендиста. Први је предлагао да се при лечењу рана уведе јодоформни антисептички завој, па је његовим настојањем и уведен у војсци.

Иницијативу су поред грађана градске општине Чукарица поднели Војска Србије и Министарство одбране.

31. Улица Димитрија Герасимовића – почиње од постојеће улице Милорада Ђирића (кп 7584/33), пролази кроз кп 3040/1, кп 3042/1, кп 3042/9, улази у кп 3042/5 и скреће у истој, затим иде делом дуж кп 3042/7, и завршава се код кп 3042/6, а све у КО Железник.

Образложење: Димитрије Герасимовић био је (1855 – 1906) државни питомац дипломирао медицину у Бечу. Био је на бројним санитетским дужностима током своје каријере. Био је један од оних лекара који су унапредили наш санитет крајем 19. века. Објавио је стручних радова из медицине и хигијене.

Иницијативу су поред грађана градске општине Чукарица поднели Војска Србије и Министарство одбране.

32. Улица Владимира Алексића – почиње од постојеће улице Старих Ратника (кп 3106/9), пролази кроз кп 3106/1, кп 3107/1, иде дуж кп 3107/18, кп 3108/9, и завршава се код кп 3109/9, између кп 3108/8 и кп 3108/5, а све у КО Железник.

Образложење: Владимир Алексић (Банатско Ново Село, 23. јул 1872 – Београд, 24. децембар 1911) био је српски пилот и лекар. Потекао је из трговачке породице. Крајем седамдесетих 19. века породица је прешла у Панчево. Школован је у Панчеву и Новом Саду. Студије медицине је завршио у Грацу, Хабзбуршка монархија. Лекарском праксом почео је да се бави 1898. године по повратку у Панчево. Владимир Алексић је говорио неколико светских језика. Бавио се превођењем Гетеа са немачког, а писао је оригиналне песме и новеле.

33. Улица Владимира Перића – почиње од постојеће улице Бранка Радичевића (кп 7585/10), иде дуж кп 7586/23, пролази кроз кп 3084/2, кп 3083/3, кп 3083/2, кп 3082/11, кп 3082/1, кп 3082/6, сече кп 3082/8, и улази у кп 3082/4, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Владимир Перић Валтер (Пријеполје, 1919 – Сарајево, 6. април 1945), секретар Месног комитета КПЈ за Сарајево, један од организатора Народноослободилачке борбе у Сарајеву и народни херој Југославије.

34. Улица Матије Амброжића – почиње од постојеће улице Бранка Радичевића (кп 7585/8), између кп 3288/3 и кп 3166/12, сече кп 7594/3, иде дуж целе кп 7594/1, и завршава се код постојеће улице Чедо Златановића (кп 7593/7), између кп 3299/4 и кп 3157/6, а све у КО Железник.

Образложење: Матија Амброжић (24. фебруар 1889 – 15. јул 1966) је био педијатар, професор Медицинског факултета у Београду. Рођен је у Храстеницама у Аустроугарској данас Словенија, Општина Доброва – Полхов Градец 24. фебруара 1889. Медицински факултет је завршио у Бечу 1918. По завршеном студирању од 1919. до 1926. радио је у Љубљани, где је 1923. организовао Завод за социјално хигијенску заштиту деце са првом школом за дечје медицинске сестре у Словенији. Године 1926. се преселио у Београд где постаје ванредни професор на Медицинског факултета, а од 1946.

до 1960. редовни професор педијатрије на истом факултету. Управник је Дечје клинике и катедре за педијатрију Медицинског факултета од њеног оснивања. Први је у нас почео да се бави социјалном педијатријом. Саставио је пројекат првог закона за здравствену заштиту мајки и деце. Тежиште свог стручног, научног и организацијског рада посветио је превентивној медицини. Објавио је више научних и стручних радова, првенствено из социјалне педијатрије, о поремећајима у исхрани деце.

35. Улица Слободана Смиљића – почиње од новопредложене улице Матије Амброжића (кп 7594/1), пролази кроз кп 3159/7, кп 3159/6, кп 3159/5, кп 3159/1, и завршава се код кп 3159/4, а све у КО Железник.

Образложење: За време бомбардовања, 18. априла 1999. године водник Слободан Смиљић рођен у Београду и резервиста Горан Гајић такође родом из Београда, налазили су се на месту оператера осматрачког радара П-15 командене батерије 250. ракетне бригаде ПВО. На борбеном задатку у близини села Петровчић код Земуна, пре 14 година, приликом откривања и праћења непријатељских летелица у 2.25х Слободан и Горан погинули су када је противрадарска ракета погодила директно кабину радара у којој су се налазили. Одликовани су орденом за заслуге у области одбране и безбедности првог степена (Смиљић) и Медаљом за врлине у области одбране и безбедности (Гајић).

36. Улица Горана Гајића – почиње од постојеће Улице авалске (кп 7636/1), између кп 3135/2 и кп 3320/1, иде дуж кп 7595/7, кп 7595/1, кп 7595/6, кп 7595/5, сече кп 7595/4, кп 7595/8, иде делом дуж кп 7595/3, сече кп 3111/9, кп 7585/21, кп 7585/20, и завршава се код постојеће Улице Бранка Радичевића (кп 7585/8), а све у КО Железник.

Образложење: За време бомбардовања, 18. априла 1999. године водник Слободан Смиљић рођен у Београду и резервиста Горан Гајић такође родом из Београда, налазили су се на месту оператера осматрачког радара П-15 командене батерије 250. ракетне бригаде ПВО. На борбеном задатку у близини села Петровчић код Земуна, пре 14 година, приликом откривања и праћења непријатељских летелица у 2.25 часова Слободан и Горан погинули су када је противрадарска ракета погодила директно кабину радара у којој су се налазили. Одликовани су Орденом за заслуге у области одбране и безбедности првог степена (Смиљић) и Медаљом за врлине у области одбране и безбедности (Гајић).

37. Улица Јована Андрејевића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина, између кп 3156/8 и кп 3156/10, пролази кроз кп 3156/5, иде дуж кп 3156/7, и завршава се код новопредложене Улице Горана Гајића (кп 7595/1), између кп 3156/5 и 3155/1, а све у КО Железник.

Образложење: Јован Андрејевић (Нови Сад, 6. октобар 1833 – Нови Сад, 21. јул 1864) је био лекар, новинар и један од оснивача Српског народног позоришта у Новом Саду. Отац Јована Андрејевића, Григорије-Глиша, је био свештеник и парох Саборне цркве, док му је мајка Персида умрла врло рано, тако да је син није упамтио. Јован Андрејевић је од малих ногу растао у добросостојећој средини, која му је омогућила да добије одговарајуће образовање. Основну школу и првих шест разреда гимназије завршио је у Новом Саду. Међутим, пожар који је избио 1848. године уништио је Нови Сад, а и многе његове житеље материјално, па и оца Јована Андрејевића. Јован је, подучавајући своје материјално богатије другове, изучио седми и осми разред гимназије у Темишвару 1853. године. После завршене гимназије отишао је у Пешту, где је започео студије медицине, затим у Праг и најзад у Беч, где је докторирао. За време студија бавио се научним радом и дошао је до нових резултата, које је саопштио стручњацима преко Извештаја Бечке академи-

је наука под именом „Ueber den feineren Bau der Leber“. Поред научног рада, у току студирања активно је учествовао у раду Уједињене омладине српске,

38. Улица Милана Мијатовића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 3154/5), између кп 3154/1 и кп 3154/6, иде целом својом дужином кроз кп 3154/7, и завршава се код новопредложене Улице Горана Гајића (кп 7595/1), између кп 3154/8 и 3154/9, а све у КО Железник.

Образложење: Потпоручник Милан Мијатовић родом из Београда био је командир вода у 359. инжењеријском батаљону ВЈ (из састава Корпуса ПВО). Он је са својим водом на почетку агресије прикључен 250.рб ПВО ради уређења ватрених положаја ракетних дивизиона. У касним после подневним часовима од дружања грађевинске машине попор Мијатовић није могао да чује авионе који су се појавили изнад њега. Десетар Миловановић је покушао да спасе живот Мијатовића тако што је чувши авионе потрчао према њему у намери да га упозори о налету авиацијем, међутим погођена је машина у којој гине Мијатовић а десетар Миловановић гине од парчади пројектила 10–так метара од машине. На месту погибје у организацији општине Богатић и општинске организације СУБНОР–а подигнут је 2000. године споменик херојима који су палим у одбрани отаџбине. Одликовани су Медаљом за врлине у области одбране и безбедности.

39. Улица Јована Апостоловића – почиње од новопредложене Улице Горана Гајића (кп 7595/1), иде дуж целе кп 3152/6, пролази кроз кп 3152/5, кп 3152/4, и завршава се код кп 3152/1, а све у КО Железник.

Образложење: Јован Апостоловић (Будим, после 1730 – Нови Сад, 1770) био је први Србин доктор медицине. Школлованих лекара Срба није било све до 12. октобра 1757. када је Јован Апостоловић, Србин из Будима, у Халеу одбранио докторску дисертацију.

40. Улица Карла Белонија – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 3138/2), иде дуж целе кп 3138/3, кп 3137/6, кп 3137/3, и завршава се код новопредложене Улице Ђуре Гавеле (кп 7595/1), између кп 3140/1 и кп 3137/1, а све у КО Железник.

Образложење: Карло Белони (Љевице, Словачка, 1812 – Београд, 1881) је био први начелник српског војног санитета. Медицину је завршио у Пешти. У Србију је дошао 1836., где је служио као војни и варошки лекар у Чачку, Карановцу, Крагујевцу, Ћуприји, Јагодини и Београду до пензионисања 1877. Израдио је и увео основне прописе војносанитетске службе у српску војску. Његови необјављени Мемоари послужили су као документарни материјал Владану Ђорђевићу за њену Историју српског војног санитета.

41. Улица Љубомира Ђоковића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 3316/2), иде дуж целе кп 3316/1, сече кп 3315/5, пролази кроз кп 3315/2, кп 3315/1, кп 3315/3, кп 3315/4, и завршава се код новопредложене Улице Горана Гајића (кп 7595/7), а све у КО Железник.

Образложење: Љубомир Р. Ђоковић (Радаљево, Ивањица, 1897 – Београд, 1985) је био стоматолог, лекар и универзитетски професор. Основну школу завршио је у Приликама, а пет разреда гимназије у Чачку. По избијању Првог светског рата, као ђак, са оцем и стричевима прелази преко Албаније и стиже на Крф. После опоравка, упућен је на школовање у Француску где је у Бордоу завршио гимназију и уписао Филозовски факултет. По ослобођењу Србије враћа се у Београд, а 1920. године бива упућен од српско-америчког комитета у Пенсилванију (САД), где је 1924. дипломирао на Стоматолошком факултету. После завршених студија вратио се у Србију и на Медицинском факултету у Београду дипломирао 1931. године. Изванредно је говорио

француски и енглески језик. Био је једини стоматолог у комисији за оснивање Стоматолошког факултета у Београду и имао за задатак да организује целокупну наставу на стоматолошком факултету који се за предклиничку и клиничку наставу ослањао на Медицински факултет.

42. Улица Еве Хаљеџке – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 3319/2), пролази кроз кп 3319/1 уз границу са кп 3320/1, затим улази у кп 3319/6, и завршава се код новопродложене Улице Горана Гајића (кп 7595/7), а све у КО Железник.

Образложење: Ева Хаљеџка Петковић (1870 – 1947) биле је лекарка, прва гинеколошкиња на Балкану, прва управница Одељења за породиле и женске болести у Нишу, борац за права жена лекара и прва жена која је извела царски рез у Србији. Цео радни век посветила је стручном раду и унапређењу медицине, нарочито унапређењу женског здравља. Била је једна од најактивнијих чланица Српског лекарског друштва у Београду и Нишу. За своју пожртвованост и рад на пољу медицине, одликована је краљевским орденом Светог Саве петог реда (1913), Крстом милосрђа, за неговање болесних и рањених током и после рата (1914) и краљевским орденом Светог Саве четвртог реда (1915). Преминула је 1947. године.

43. Улица Димитрија Јовчића – почиње од постојеће улице Авалске (кп 7636/1), иде дуж целе кп 3503/2, улази у кп 3468, скреће код кп 3472/2, и иде дуж границе са кп 3471, пролази кроз кп 3466, и завршава се код кп 3465, а све у КО Железник.

Образложење: Димитрије Јовчић (Врање, 1889 – Београд, 1973), био је први српски дечји хирург, академик САНУ, први управник дечје хируршке клинике у Универзитетске дечје клинике у Тиршовој 10 у Београду. Када је 1924. године у Општој државној болници у Београду основано Одељење дечије хирургије, прво је вршио дужности заступника, а следеће године и шефа овог одељења, првог одељења дечије хирургије у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца. Тиме је он не само започео стварање те дисциплине у ондашњој Југославији већ и стварање прве школе дечије хирургије и ортопедије, из које ће изаћи читав низ специјалиста, каснијих носилаца те нове дисциплине, Југословенске дечије хирургије. Када су на Медицинском факултету у Београду 30–тих година 20. века увидели значај дечије хирургије, 1933. године др Јовчић је био изабран за првог приватног доцента дечије хирургије и ортопедије. При крају Другог светског рата др Јовчић је ступио у јединице НОБ–а и радио је као хирург на Сремском фронту. После рата наставио је рад на Дечијој хируршкој клиници. Медицински факултет га је 1946. изабрао за хонорарног наставника, а 1947. године, за „наставника по позиву” и потом за ванредног професора дечије хирургије и управника Клинике за дечију хирургију, прве такве клинике у Србији и Југославији. Године 1953. изабран је за редовног професора дечје хирургије и тако постао први редовни професор ове хируршке специјалности у Југославији. Поред дужности на клиници, професор Јовчић је годинама обављао и бројне обавезе на Факултету, на коме је био члан и председник разних факултетских одбора и комисија, члан Савета Медицинског факултета, председник Одбора за централну библиотеку Медицинског факултета, члан факултетског Одбора за изградњу хируршког блока, председник Комисије за полагање специјалистичког испита из дечије хирургије и члан Комисије за полагање специјалистичког испита из ортопедије и трауматологије.

44. Улица Јање Михаиловића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/6), пролази кроз кп 3475/2, иде дуж кп 3475/1, сече кп 3481/1, пролази кроз кп 3476 уз границу са кп 3481/1, иде дуж кп 3479, и дуж кп 3494, и завршава се код постојеће Авалске улице (кп 7636/1), а све у КО Железник.

Образложење: Јања Михаиловић био је истакнути српски архитекта 19. века. Био је десна рука једног од најзна-

чајнијих српских архитеката 19. века Хаџи–Николе Живковића. У оставштину вишедеценијског заједничког рада Јање Михаиловића и Хаџи–Николе Живковића убрајају се и здања Конака Кнеза Милоша у Топчидеру као и Топчидерска црква светих апостола Петра и Павла.

45. Улица Росе Шебез – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде дуж целе кп 3482/1 уз границу са кп 3523, затим улази у кп 3483, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Рођена је у Новом Селу на српском Купресу. Пошто су усташе за време Другог светског рата чиниле масовне покоље и прогоне српског становништва, на подручју јањске и купрешке висоравни остало је много сирочади. Сељанка Роса Шебез се крила у кањону Купрешке реке на којој је тада било 43 млина (воденице). Скупила је стотину преживеле сирочади и бринула се о њима годину дана. Децу је хранила брашном из млинова. Када су усташе сазнале да се заједно са децом крије, она је побегла у шуму. У шуми се крила месецима, да би на крају умрла од глади 1942. године.

46. Улица Васа Ђуковића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде дуж целе кп 3524, затим улази у кп 3525, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Васа Ђуковић (1858–1933) српски добротвор, који је рођен у Рисну у породици од осморо деце. Одлази у Америку 1877. године са 19 година. У Сан Франциску је постао бизнисмен. Био је веома успешан. Био је познат по дарежљивости. У Југославији је 1922. основао фондацију у име својих родитеља. Фондација је школовала сиромашну децу. Умро је у Денверу у 75. години. Иза себе је оставио имовину која је вредила милионе долара. У Рисну је изградио болницу са 350 кревета. Болница је била у рату оштећена, али је после реновирана. После Другог светског рата суд у Денверу је одобрио да се из фонда Васа Ђуковића исплати 300.000 долара за набавку амбулантних кола и других средстава за рисанску болницу. Од оставштине Васа Ђуковића изграђен је и дом културе срушен у земљотресу 1979. године

47. Улица Јанка Шафарика – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/15), између кп 4023/1 и кп 4022/2, иде целом својом дужином кроз кп 4023/2, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Јанко Шафарик (Кишкереш, 14. новембар 1814. – Београд, 18. јул 1876.) је био научник, лекар, нумизматичар, музеолог и библиотекар. По народности је био Словак, рођен у мађарском месту Кишкереш у пештанској жупанији. Постао је члан и један од обновитеља Друштва србске словесности у Београду. Године 1862. Јанко је подпредседник Друштва, а 1866. године се јавља као његов секретар и касир. Као управник Народне библиотеке, изабран је Шафарик напоскон 1869. године, за председника Српског ученог друштва. У стручном друштвеном часопису „Гласнику друштва србске словесности” Шафарик ће објавити много стручних чланака. Од почетка рада Југословенске академије у Загребу, од јула 1867. године, др Јанко Шафарик је њен дописни члан

48. Улица Николе Ђука – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), сече кп 3996, затим улази у кп 3995, скреће и иде дуж границе са кп 3994, и завршава се у кп 3995, а све у КО Железник.

Образложење: Никола Ђук био је један од оснивача Српског привредног друштва „Привредник”, његов велики добротвор и члан Патроната, а после Првог светског рата и потпредседник Привредника. На почетку рада „Привредника”, у периоду између 1990. и 1902. године, уступио је свој виноград у близини Загреба на коришћење „Привреднику”

као својеврсно прихватилиште, одакле је преко 2.000 пиштоца послано на обучавање на разне занате и трговину. Помагао је и при оснивању и раду Савеза српских земљорадничких задруга, Загребачке берзе, Осигуравајуће задруге „Кроација“ и многих других привредних установа у Загребу. Био је цензор Народне банке, Државне хипотекарне банке. Обављао је дужност конзула Краљевине Грчке у Загребу. Као кум и један од најближих сарадника Владимира Матијевића Ђук је значајно допринео привредном подизању и јачању српске привредне омладине у Хрватској и Славонији. За време Првог светског рата, заједно са супругом Јеленом, помагао и збринуо је велики број ратне сирочади.

49. Улица Енрика Пађија – почиње од постојеће улице Браће Лукића на кп 4058, иде делом дуж исте, улази у кп 7542/14, скреће и иде делом дуж исте, затим иде дуж целе кп 4016, скреће у кп 4015, иде делом дуж исте, и завршава се код постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), а све у КО Железник.

Образложење: Енрико Пађи био је истакнути италијански вајар 19. века. 1882. године израдио је споменик Кнезу Михаилу, који је исте године и постављен на данашњем Тргу Републике у Београду.

50. Улица Петра Пешића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), пролази целом својом дужином кроз кп 4013 уз границу са кп 4014, и завршава се код кп 7542/14, а све у КО Железник.

Образложење: Петар Пешић (Ниш, 26. септембар 1871 – Београд, 6. септембар 1944) био је генерал српске војске, сердар црногоске војске а у војсци Краљевине Југославије био је армијски генерал. Током своје војне каријере био је министар војни и начелник генералштаба војске Краљевине Југославије. Током Балканских ратова именован помоћником начелника Штаба 1. армије. Септембра 1912. године, упућен у Луцерн да направи уговор војној сарадњи са Црном Гором за рат против Турске. Маја 1913. године, упућен у Грчку да склопи војну конвенцију за рат против Бугарске а 10. септембра, послат у Атину на место војног изасланика и на том положају се задржао до 28. јула 1914. године. Након завршетка рата, у периоду од јануара до септембра, именован шефом војне мисије при југословенској делегацији на Париској мировној конференцији 1919. године.

51. Улица Данила Владисављевића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде дуж целе кп 4006, затим улази у кп 4007, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Данило Владисављевић (1871 – 1923) припада генерацији архитеката који су на прелазу 19. у 20. века, оставили значајан печат у српској архитектури. Истакнут допринос у трансформацији јавног простора у Београду, архитекта Владисављевић је пружио кроз пионирски, урбанистички подухват у виду комплекса Војне болнице на Врачару, а посебно кроз плодотворну сарадњу са инжењером Милошем Савчићем приликом изградње комплекса београдске кланице, на које ће овом приликом бити стављен посебан акценат. Потребно је споменути и да је архитекта Владисављевић са инжењером Савчићем реализовао и вишеспратне пословнице Прометну, Извозну банку и Врачарску штедионицу, а кад је реч о осталим грађевинама јавне намене још и сарадњу архитекте Владисављевића са архитектом Светозарем Јовановићем на изградњи Официрске задруге, као и самосталну реализацију хотела Спленидид и Унион. Архитекта Данило Владисављевић је својим стилским плурализмом значајно допринео репрезентативности градског језгра, које је крајем XIX и почетком 20. века све више попримало одлике великих европских центара.

Иницијативу је поред грађана градске општине Чукарица, поднео и Завод за заштиту културе Града Београда.

52. Улица Николе Танурџића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), пролази кроз кп 3986, кп 3985, кп 3984, улази у кп 3983, скреће и наставља дуж исте, и завршава се код кп 3952, а све у КО Железник.

Образложење: Никола Танурџић (Стари Бечеј, 4. април 1887 – Нови Сад, 1969) је био трговац, задужбинар и добротвор. Откако је постао имућан, он је по тадашњим хвале вредним обичајима, радо давао прилоге у добре и племените сврхе. Био је добротвор Матице српске, а помагао је и Соколску омладину, као и Новосадску трговачку омладину. Поред свих тих добротворстава, уз пријатеља Милоша Ралетића, Танурџић је најзаслужнији за подизање палате Новосадске трговачке омладине, преко пута Бановине. Његовом задужином располагало је Српско привредно друштво „Привредник“. Животно дело Николе Танурџића несумњиво је крунисано подизањем простране палате која обухвата улице Змај Јовину, Модене и Илије Огњановића. На лицитацији, 1932. године, за четири милиона динара купио је плац где је била скромна грађевина пивнице „Минхен“.

53. Улица Стане Милановић – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде целом својом дужином кроз кп 7599/1, и завршава се код постојеће Авалске улице (кп 7636/1), између кп 3574 и кп 3819/1, а све у КО Железник.

Образложење: Стана М. Милановић (Шабац, 1867–Шабац, 1891), била је велики српски добротвор. Она је, тестаментом састављеним 14. јуна 1891. године, своју покретну и непокретну имовину у Шапцу и мачванском селу Белотићу, завештала „на више васпитање и школовање женског подмлатка“. Убрзо по састављању тестаamenta, 19. августа 1891. године, умрла је у својој 25. години.

54. Улица Ђорђа Симића – почиње од новопредложене Улице Стане Милановић (7599/1), иде целом својом дужином кроз кп 3829, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Ђорђе С. Симић (Београд, 28. фебруар 1843 – Земун, 11. октобар 1921) је био српски политичар и дипломата, два пута председник владе Краљевине Србије. Био је син Стојана Симића, политичара и пословног човека уставобранитељске епохе. По завршеном школовању у Београду, студирао је државне науке у Берлину, Хајделбергу и Паризу. Запослио се као чиновник и Министарству иностраних дела Србије и био шеф његовог политичког одељења од 1867. до 1882. године. Од 1882. до 1884. био је генерални конзул у Софији, од 1887. до 1890. посланик у Санкт Петербургу и од 1890. до 1894. посланик у Бечу. Један је од оснивача Првеног крста и његов дугогодишњи председник.

55. Улица Стевана Смедеревца – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде целом својом дужином кроз кп 3933, и завршава се код кп 3932, а све у КО Железник.

Образложење: Стеван Смедеревац (Баваниште, 16. фебруар 1882 – Панчево, новембар 1957) био је лекар. Стеван Смедеревац је медицину завршио у Будимпешти 1905. године и од те године креће да ради на пољу медицине. Ишао је у два наврата у Швајцарску због специјализације, на пољу туберкулозе. У Панчево долази 1912. године и ту остаје да ради као лекар за стално, пре свега због супруге која је била из Панчева. Био је велики хуманитарцац, лечио је бесплатно најсиромашније грађане, у току балканских ратова, лечио је рањенике и војнике и за то је одликован орденом Светог Саве.

56. Улица Димитрија Сабова – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/2), иде дуж целе кп 3917, кп 3913/2, и целе кп 3913/1, и завршава се код кп 7542/14, а све у КО Железник.

Образложење: Димитрије Анастасијевић Сабов (Негуш 1724. или 1726. – Сремски Карловци 1803.) био је српски добротвор и оснивач Карловачке гимназије, најстарије гимназије у српству.

57. Улица Ђорђа Радака – почиње од постојеће улице Авалске (кп 7636/1), између кп 3838 и кп 3847, пролази целом својом дужином кроз кп 7593/2, и завршава се код постојеће улице Петра Драпшина, између кп 3832 и кп 3892, а све у КО Железник.

Образложење: Ђорђе Ђока Радак (Велика Кикинда, 20. август 1823 – Велика Кикинда, 31. јануар 1906) био је велики добротвор и српски патриота из Кикинде. Бавећи се адвокатуром и пољопривредом стекао је велико богатство. Као добротвор завештао је своје имање многим српским удружењима. Тако је помогао Српском учитељском интернату, изградњи Српске женске учитељске школе у Великој Кикинди, српским занатлијским кћерима при удаји, сиромашним ученицима Србима и многим другим. Књижевном фонду Матице српске завештао је око 100 књига међу којима је било и јединих сачуваних примерака.

58. Улица Анке Обреновић – почиње од новопредложене улице Ђорђа Радака (кп 7593/2), пролази кроз кп 3878, и кп 3877, и завршава се код кп 3876, а све у КО Железник.

Образложење: Анка Обреновић Константиновић (1. април 1821 – 10. јун 1868) је била члан владајуће породице Обреновић, ћерка Јеврема Обреновића и Томаније. Била је писац чији су преводи први књижевни радови неке жене у модерној, постотоманској Србији 1836. године. Позната је и као Анка Помодарка. Била је инспирација за песму хрватског песника Антуна Михановића, који је желео да се ожени њом када је имала 16 година а он 41. У 1860, она је организовала један од првих српских салона у свом дому у Београду. Била је удата за Александра Константиновића са којим је имала сина Александра и ћерку Катарину. У Катариноу Константиновић је био заљубљен кнез Србије Михаило Обреновић и хтео њом да се ожени. Анка је убијена заједно са Михаилом Обреновићем на Кошутњаку 1868. године, док су њена мајка Томанија и ћерка Катарина преживеле овај инцидент. Катарина се касније удала за Миливоја Петровића Блазнавца, па за Михаила Богићевића.

59. Улица Спасоја Хаџи Поповића – почиње од постојеће улице Чеде Златановића (кп 7593/7), између кп 4110/12 и кп 4111/2, иде дуж целе кп 4111/1, иде делом дуж кп 4110/10, затим пролази кроз кп 4038/9 и кп 4039/9, и завршава се код постојеће улице Виногради (кп 7600/3), а све у КО Железник.

Образложење: Спасоје Хаџи Поповић (Буф, 18. август 1882 – Битољ, 3. јул 1926) је био српски новинар, добротвор, просветни радник. Био је члан добротвор Друштва Свети Сава. У Битољу је 1922. године покренуо лист Јужна звезда, чији је био директор и главни уредник. Лист је писао и штитио интересе Срба који су остали након разграничења у Грчкој.

60. Улица Живорада Павловића – почиње од постојеће улице Петра Драпшина (кп 7593/6), између кп 4038/6 и кп 4039/8, пролази целом својом дужином кроз кп 4038/7, и завршава се код новопредложене Улице Спасоја Хаџи Поповића (кп 4038/9), између кп 4038/4 и кп 4039/8, а све у КО Железник.

Образложење: Др Живорад Павловић (1905, Љиг – 9. новембар 1979, Београд) био је познати дечји лекар. Радио у Београду и Земуну а пред Други светски рат руководио Домом за незбринуту децу у Звечанској улици у Београду. 1944. ради у вили Живковић на обронцима планине Авале и збеговима где су се налазила незбринута деца из Београда. Деца су тада, због нехигијене и тешких прилика, била у ранама и оједима услед неодговарајуће неге. То му је био подстицај да 1947. године по сопственој рецептури створи своје животно дело и понос наше фармакологије и медицине „Павловићеву маст“ а потом и „Павловићев пудер“. По

његовим рецептима се правио и сируп против кашља. Исте године започиње са прављењем ове масти у апотеци „Вељко Дугошевић“. Осим у нашој земљи, маст је добро прихваћена у многим другим земљама које су биле погођене ратним дејствима, па чак и у појединим прекоокеанским државама.

61. Улица Гавре Плавшића – почиње од постојеће улице Виногради (кп 7600/3), између кп 4041/1 и кп 4040/6, пролази целом својом дужином кроз кп 4041/4, и завршава се код кп 4018/4, између кп 4040/6 и кп 4041/3, а све у КО Железник.

Образложење: Хаџи Гавра Плавшић (Вуковар, 1849 – Нови Сад, 28. август 1937) је био апотекар, добротвор и члан Патроната Привредникових добротвора. Пошто је магистрирао фармацију настанио се у Новом Саду, где је отворио апотеку „Код Св. Духа“, која је, захваљујући његовој стручности, постала позната и популарна. Плавшић је уживао глас српског родољуба и био је веома уважаван међу суграђанима. Био је један од оснивача Српског централног кредитног завода у Новом Саду. Убрајан је међу настављаче рада некадашње Уједињене омладине српске. Како није имао деце, највећи део имовине завештао је Српском привредном друштву „Привредник“. Оставио је и неколико легата Српски православним општинама у Новом Саду, Вуковару и Белој Цркви, као и Матици српској, Добротворној задрузи Српкиња, Српском учитељском конвикту, Задрузи Срба занатлија и Фонду српске Велике гимназије у Новом Саду.

62. Улица Јелене Мрњавчевић – почиње од постојеће улице Виногради (кп 7600/13), између кп 4032/1 и кп 4031/2, пролази целом својом дужином кроз кп 4032/2, и завршава се у истој, на граници са кп 4032/1, а све у КО Железник.

Образложење: Монахиња Јефимија или Јелена Мрњавчевић (око 1350 – после 1405. године) била је кћи уледног властелина у држави цара Душана, кесара Војихне, а пре замонашења била је жена деспота Угљеше Мрњавчевића. После погибје мужа у Маричкој бици 1371. године, замонашила се и прешла у Србију. Живела је на двору кнеза Лазара и ту је била очевидац косовског страдања, Лазареве смрти, као и вазалне Србије која је послала војску за битку код Ангоре 1402. године.

63. Улица Станојла Петровића – почиње од постојеће улице Илије Стојановића (кп 7584/18), између кп 4124/6 и кп 4128/2, иде дуж целе кп 4127/1, затим дуж целе кп 4127/2, и завршава се код кп 4136, између кп 4133/4 и кп 4134/1, а све у КО Железник.

Образложење: Станојло Петровић (1813 – 1893), је био државни секретар кнеза Милоша и, заједно са својом супругом Драгињом, велики српски добротвор и ктитор. После одласка кнеза Милоша са трона, кнез Михаило, 1840. године, капетана Станојла Петровића, због његове лојалности, проглашава својим ађутантом и унапређује га у чин мајора.

64. Улица Драгиње Петровић – почиње од постојеће улице Браће Лукића (кп 4245/1), између кп 4146 и кп 4141/1, иде дуж кп 4145, пролази кроз кп 4144, сече кп 7542/1, кп 7542/10, кп 4140/5, иде дуж целе кп 4098/3, кп 4096/2, кп 4095/2, и завршава се код кп 4093/3, а између кп 4095/1 и 7542/10, а све у КО Железник.

Образложење: Драгиња Петровић (1831 – 1901), рођена Радовановић, је била супруга Станојла Петровића, саветника књаза Милоша. Заједно са својим мужем, а касније и сама, као удовица, је била позната као велики задужбинар и добротвор. Даровала је Манастир Хиландар као и своју задужбину крстовима посебне израде. О великом поштовању ове несебичне добротворке сведоче истакнуте црне заставе у знак жалости после њене смрти на згради Универзитета, Богословије, зградама свих просветних, средњих и струч-

них школа. Чак је одређен двонедељни распуст свих београдских школа. Њену смрт огласила су звона Саборне, Вазнесењске и Маркове цркве, а Дом жалости који се налазио на месту где је сад Српска књижевна задруга су посетили Архиепископ београдски и Митрополит српски Инокентије, бројни епископи, свештенство, општински чиновници, професори, и многи други.

65. Улица Данице Антић – почиње од постојеће улице Браће Лукића, иде кроз кп 4075/1 дуж границе са кп 4082/1, скреће и затим пролази између кп 4075/3 и кп 4075/2, и завршава се у истој кп 4075/1, поред кп 4075/2, а све у КО Железник.

Образложење: Даница Антић је рођена у Београду, 20. октобра 1910. године где је завршила основну школу и гимназију. Од почетка свог ликовног школовања имала је за професоре наше најбоље сликаре. У Другој женској гимназији „Краљица Наталија” јој је професор била Зора Петровић, а од 1931 до 1934. усавршава се у приватној школи нашег великог сликара Јована Бијелића. Студије сликарства наставља на Академији ликовне уметности у Београду, а 1938. године прекида студије у Београду и одлази у Париз на ликовне студије. Тамо проводи две године да би се по избијању Другог светског рата вратила у земљу. По ослобођењу наставља студије ликовне уметности на Академији ликовне уметности у Београду у класи професора Недељка Гвозденовића. У периоду од 1952. до 1962. године, ради као ликовни педагог а после 1962. па до своје смрти ствара као слободни уметник. У току свог рада имала је студијска путовања по Француској, Италији, Швајцарској, Грчкој, Турској, Енглеској, Шкотској и Алжиру. Дела Данице Антић се чувају у јавним збиркама: Народном музеју и Музеју савремене уметности у Београду, Спомен збирци Павла Бељанског и Поклон збирци Рајка Мамузића у Новом Саду али и другим музејима и приватним колекцијама. Умрла је у Београду 14. јануара 1989. године.

66. Улица Милице Бабић Јовановић – почиње од постојеће улице Илије Праизовића (кп 5559/1), иде целом својом дужином кроз кп 4309, уз границу са кп 4311, и завршава се у истој кп 4309, а све у КО Железник.

Образложење: Милица Бабић–Јовановић (Босански Шамац, 2. септембар 1909 – Херцег Нови, 24. март 1968) је била српски костимограф и универзитетски професор. Школовала се у Бечу (1925–29) у Школи за примењену уметност. Праксу је завршила у Паризу, у фабрици тканина „Родје” (франц. Rodié). Од 1930. до 1931. предавала је на Вишој женској занатској школи у Београду. Од 1. фебруара 1931. са прекидима до 1964. је била костимограф у Народном позоришту у Београду као први школовани костимограф у српском позоришту, за то време опремила је око три стотине драмских, оперских и балетских представа. Радила је највише са редитељима Бранком Гавелом, Јосипом Кулунџићем, Хугом Клајном, Рашом Плаовићем, сценографима Владимиром Жедринским, Станиславом Беложанским, Ананијем Вербицким и М. Денићем. Била је на уметничком усавршавању у Берлину од јуна 1939. до маја 1941, тада је била и модни дописник „Политике”. Од 1934. предавала је на Глумачкој школи београдског Народног позоришта, а после Другог светског рата била је професор костимографије на Академији примењених уметности и Позоришној академији у Београду (од 1950). Сарађивала је са позориштима у Новом Саду, Нишу, Шапцу, Загребу, Сарајеву, Бањалуци, Скопљу, Дубровнику и Љубљани. На првој изложби позоришне сценографије 1938. године у павиљону „Цвијета Зузорић” излагала је нацрте за 17 сценско–музичких дела.

67. Улица Милице Стојадиновић Српкиње – почиње од постојеће Улице Радоја Првуловића (кп 7601/1), иде целом

својом дужином кроз кп 4300/1, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Милица Стојадиновић Српкиња (Буковац, 6. јул 1828 – Београд, 25. јул 1878) је била српска књижевница. Образовала се углавном сама, учећи стране језике и суделујући у књижевном животу. Од њених песама објављених у три књиге (1850, 1855, 1869), успелије су према званичној историографији српске књижевности оне интимнијег карактера. Значајан је њен дневник У Фрушкој гори I и II и преписка са Вуком Караџићем и Мином Вукомановић.

68. Улица Анте Абрамовића – почиње од постојеће улице Радоја Првуловића (кп 7601/1), иде целом својом дужином кроз кп 4295, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Анте Абрамовић је рођен у Посавским Подгајцима код Жупање 17. маја 1903. године. Студије сликарства почиње у Загребу да би 1928. прешао у Београд и наставио студије на Уметничкој школи у Београду код професора Љубе Ивановића, Милана Миловановића и Ивана Радовића где је и дипломирао 1934. године на наставничком одсеку. Усавршавање је наставио у Паризу 1939. и 1952. а у Италији 1947. и 1948. године. Од 1949. био је професор цртања у гимназији и Вишој педагошкој школи у Београду. Бавио се илустровањем књига и дечјих сликовница, сликао је портрете, пејсаже и мртву природу. Од техника је користио уље, темперу и акварел. Његови радови се налазе у Народном музеју, Музеју савремене уметности у Београду, Спомен–збирци Павла Бељанског у Новом Саду, као и Модерној галерији у Загребу. Умро је у Београду 25. маја 1985. године.

69. Улица Лепосаве Миљковић – почиње од постојеће улице Браће Лукића (кп 7601/6), између кп 4408 и кп 4404, иде дуж целе кп 4405/1, и целе кп 4407/2, и завршава се код кп 4407/3, између кп 4407/1 и кп 4406, а све у КО Железник.

Образложење: Лепосава Миљковић Витановић (1882 – 1960) прва је лесковчка жена која је завршила два факултета у иностранству – филозофски факултет и студије медицине. Један од оснивача и учесника прве Генералне скупштине огранака Српског лекарског друштва за лесковчки, власнички и јабланички округ. Као лекар била је велики хуманиста и добротинитељ, због чега је била омиљена међу сиротињом јер им је указивала лекарску помоћ, углавном без надокнаде, и радо је одлазила у њихове домове да их лечи и стара се о њиховом здрављу.

70. Улица Радослава Вишеславића – почиње од постојеће улице Свете Милутиновића (кп 7602/2), пролази кроз кп 4482/3, кп 4482/6, кп 4480/5, кп 4482/4, иде дуж кп 4482/1, и завршава се код постојеће улице Свете Милутиновића (кп 7602/11), а све у КО Железник.

Образложење: Радослав Вишеславић (гр. Ραδόσθλαβος) је био један од првих по имену познатих српских владара. Владао је у раносредњовековној Кнежевини Србији, вероватно на почетку 9. века. О њему је остала само кратка белешка византијског цара и писца Константина VII Порфирогенита. Према овом извору, кнез (архонт) Радослав је био син и наследник кнеза Вишеслава, односно отац и претходник кнеза Просигоја.

71. Улица кнеза Властимира – почиње од постојеће улице Свете Милутиновића (кп 7602/11), пролази кроз кп 4381 и кп 4382, затим иде дуж целе кп 4383/1, и завршава се код кп 4383/2, између кп 4383/7 и кп 4383/3, а све у КО Железник.

Образложење: Властимир (грч. Властџиџрос, пре око 805. године – око 851. године) први је српски кнез (архонт) о коме постоји више података у историјским изворима. По

њему се најстарија српска владарска династија назива Властимировићи. Средином IX века дошао у сукоб са Бугарима које је предводио Пресијам (836–852), а који су покушали да почине себи целу Србију. Властимир је у трогодишњем рату успео да одбије нападе Бугара и сачува српску самосталност.

72. Улица Јована Нака – почиње од постојеће улице Свете Милутиновића на кп 5706/1, иде делом дуж кп 5700/1, затим скреће и сече кп 5668/4, иде дуж кп 5668/3, сече кп 5668/1, иде дуж целе кп 5667/3, и завршава се код кп 5667/2, између кп 5674 и кп 5667/1, а све у КО Железник.

Образложење: Јован племенити Нако од Великог Семиклуша (Велики Комлош, 16. септембар 1814 – Беч, 19. март 1889) је био први књижевни задужбинар Матице српске. Студирао је право у Пешти. Иако пореклом Цинцарин осећао се као Србин, што се може видети из његових гестова добротинства да помогне српску културу, али и српску заједницу у Угарској. Под утицајем Теодора Павловића 1833. постаје члан Матице српске, којој је 1837. године завештао 5.000 форинти. Ова средства су искоришћена за оснивање прве књижевне задужбине у српском народу. Из фонда ове задужбине у периоду од 1846. до 1913. године награђена су 23 књижевна дела. Њихова тематика је обухватала прозу и поезију, преводе светске књижевности и филозофских дела, као и литературу везану за религију. Од самог оснивања Матице се интересовао за њен рад, а од 1837. присуствује седницама и учествује у раду Одбора Матице. Противио се пресељењу Матице из Пеште у Нови Сад. Матица му је одавала признање кад год је за то било прилике, па је тако поводом прославе стогодишњице рођења Саве Текелије, 1871. године, награђен сребреном Матичином медаљом, а убрзо по себи Матице у Нови Сад (1864) портрет Јована Нака, заједно са портретима других добротвора, постављен је у Матичиним просторијама.

73. Улица Лазара Димитријевића – почиње од постојеће Нишке улице на кп 5695/3, пролази кроз кп 5694/1, кп 5693/3, иде делом дуж кп 5691/1, пролази кроз кп 5691/2, и улази у кп 5691/3, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Лазар Димитријевић (Београд, 29. април 1858 – Смедерево 6. август 1899), је био лекар. Учествовао је као добровољац болничар у Српско–турски рату 1876. После рата уписао се на Природњачки факултет у Јени. Убрзо је прешао на Медицински факултет у Грацу, а потом у Бечу. По дипломирању вратио се у земљу и ради као окружни физикус у Крагујевцу, Ваљево и Смедереву. Објавио је низ популарних чланака у Народном здрављу, Српском архиву, Отаџбини и Делу. У свом најзначајнијем делу Како живи наш народ (Београд, 1893) приказао је хигијенску заосталост и медицинску запуштеност села.

74. Улица Марије Вучетић – почиње од постојеће улице Милована Нићифоровића (кп 7604/1), између кп 4634 и кп 4637/1, иде делом дуж кп 4636, пролази кроз кп 4678, и улази у кп 4679, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Марија Вучетић Прита (Селеуш, 16. април 1866 – 1954. Београд) била је прва српска лекарка из некадашње Угарске, друга у Српству, учесник албанске голготе и носилац бројних одликовања. По завршетку студија отпутовала је у Београд, где је радила у приватној ординацији. Удала се 1893. године за доктора и песника Николу Вучетића из Шапца, општинског лекара са којим је једно време обављала лекарску праксу у Шапцу. У том тренутку, на читавом словенском југу радила је само још једна жена лекар др Драгиња Драга Љочић, Маријин велики узор и подршка. Следило је Маријино усавршавања у Бечу, у којем је родила своје прво дете Јелицу, а пет година касније у Београду добила је и другу кћер Душицу. Када су почели Бал-

кански ратови, замењивала је мужа док је он био на фронту, на радном месту општинског лекара. Њена пожртвованост као лекара и патриоте највише је дошла до изражаја на почетку Првог светског рата. Прво је радила у болници у Крагујевцу смештеној у две велике касарне XI и XII пешадијског пука, препуне српских војника и заробљеника оболелих од пегавца.

75. Улица Милоша Милојевића – почиње од постојеће улице Вука Караџића (кп 4575/1), иде дуж целе кп 4580/2, кп 4586/3, иде делом дуж кп 4586/1, и завршава се код кп 4586/4, а све у КО Железник.

Образложење: Милош С. Милојевић (Црна Бара, 16. октобар 1840 – Београд, 24. јун 1897) је био српски национални радник, књижевник и историчар. Основну школу и гимназију завршио је у Шапцу и Београду. Школовање је потом наставио у Кијеву и Москви. Године 1870. постао је професор гимназије у Београду, да би од 1873. до 1876. године, био управитељ и професор другог одељења београдске Богословије. Активно је учествовао у српско–турским ратовима 1876–1878. За професора и директора гимназије у Лесковцу постављен је 1881. године. Године 1890. постављен је за управитеља Светосавске вечерње богословско–учитељске школе. Био је и управник Светосавске вечерње школе (1891–1893). Пензионисан је 1893. године. Преминуо је 1897. године у Београду.

76. Улица Анастасије Спасић – почиње од постојеће улице Небојше Марковића на кп 4550/2, пролази кроз кп 4550/1, кп 4549/1, и скреће у кп 4546/1, где се и завршава код кп 4547/3, а све у КО Железник.

Образложење: Анастасија Нака Спасић (Оршава, 31. децембар 1864 – Београд, 13. октобар 1953) била је добротвор, хуманитарни радник, покретач, инспиратор и учесница велике значајних иницијатива за пружање помоћи у Србији, у првој половини 20. века. За живота никад није стварала хуманитарне фондове, јер се плашила да ће се ти фондови национализовати, већ је народ даривала само оним што је имала. Анастасија је под утицајем мужа и прве комшинице и пријатељице Драге Љочић, развила свој хуманитарни ради. Поред многобројних даривања Николе Спасића, по наговору своје супруге Анастасије он је закупио зграду Управе монопола, данашњу зграду Филолошког факултета у Кнез Михаиловој улици и од ње прави болницу. У згради поред лекара, радиле су Драга Љочић и Анастасија Спасић, као главна болничарка и њени сестрићи Марија Мата Поповић и Никола Терзић. Сва храна за рањенике и болеснике припремала се у кући Анастасије Спасић, а за то дело Спасићева је одликована орденом Краљевина Србије, Крстом милосрђа. Након завршетка рата и успостављања мира у Србији, Анастасија је сав болнички материјал са лековима поклонила Црвеном крсту. Недуго након тога, почетком Првог светског рата, где је Спасићева пружила сву неопходну помоћ, рањеним лицима. У договору са Анастасијом, Никола Спасић је свој дом у Кнез Михаиловој улици бр. 33 предао Српском народном инвалидском фонду Свети Ђорђе. Никола Спасић преминуо је на Крфу 1916. године, а његове посмртне остатке у Београд, пренели су Анастасија и њен брат Милан Лујановић.

77. Улица Анђелије Станчић – почиње од постојеће улице Ђуре Јакшића (кп 7627/1), између кп 5326 и кп 5344/1, иде дуж целе кп 5332/1, кп 5332/3, кп 5332/4, кп 5332/2, сече кп 5340/1, кп 5340/6, кп 5334/4, и улази у кп 5334/1, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Анђелија Станчић (Шид, 1865 – Београд 1955) је српска књижевница, учитељица, учесница Првог светског рата, добитница је Крста милосрђа и Ордена Светог Саве, који је одбила да прими. Као млада учитељица је

са великом страшћу подучавала ђаке, али је одлучила да се посвети и научном раду. Већ 1912. године написала је „Распоред рада у првом разреду основне школе“, да би 1929. објавила вредно дело „Најстарији језик Библије: или један од најстаријих културних народа“. Анђелија је истраживала порекло српског народа, наводећи доказе да се у Библији налазе елементи српског језика, као што се у опису вере, живота и обичаја библијских личности, често налазе елементи вере и начина живота Срба. По издијању Првог светског рата добровољно је отишла на фронт, где је помагала рањеним војницима.

78. Улица Стевана Димитријевића – почиње од постојеће улице Градине (кп 5407/1), пролази кроз кп 5419/1, затим улази у кп 5446/1, скреће и пролази поред кп 5446/2 и кп 5446/4, и завршава се код исте, а све у КО Железник.

Образложење: Стеван М. Димитријевић (Алексинац, 10/22. јануар 1866 – Београд, 24. новембар 1953) је био српски свештеник и историчар. Указом краља Грчке 1937. године проглашен је почасним доктором атинског Универзитета. На Коларцу у Београду 1936. године промовисан је у почасног доктора теологије и члана Историјског института Српске академије наука и уметности. За време службовања у Скопљу, Солуну, и Призрену сакупио је преко 600 рукописних и штампаних књига Србуља и поконио их Народној библиотеци у Београду. Главни радови су му из историографије српске цркве. Историјску грађу коју је сакупио по руским архивама и библиотекама и на Светој Гори објавио је у „Споменику“ Српске краљевске академије 1900, 1903, и 1922. године. За време просветног и научног рада у Скопљу није занемарио ни национални рад. Године 1904. под маском обнове манастира и цркава у Скопској Црној Гори формира прву српску чету у овој области да би заштитио народ од банди албанских качака и чета ВМРОа. Поклонио је имање за техничку школу у Алексинцу, која се од 2004. по њему зове Техничка школа „Прота Стеван Димитријевић“. Умро је у Београду 24. новембра 1953. године.

79. Улица Едуарда Михела – почиње од постојеће улице Градине (кп 5407/1), пролази кроз кп 5414, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Едуард Михел (Рихлов, 24. јун 1864 – Смедеревска Паланка, 24. март 1915) био је српски лекар, патолог, чешког порекла, референт за јавну хигијену при Санитетском одељењу при Министарству унутрашњих дела, редовни члана Главног санитетског савета Краљевине Србије, један од иницијатора за оснивање Медицинског факултета у Београду, члан Комисије за полагање испита за физике, члан Српског лекарског друштва и као војни лекар учесник Балканских ратова и Првог светског рата.

80. Улица Драгољуба Јеличића – почиње од постојеће улице Градине (кп 5407/1), иде целом својом дужином кроз кп 5413, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Драгољуб Јеличић (Кордун, 1902 – Никшић, 1963), био је један од најмлађих војника у Првом светском рату. Са једанаест година је постао редов, а наредне године кроз битке стекао чинове каплара, поднаредника и наредника. У борбама је шест пута рањаван и три пута одликован Златном медаљом за храброст. Био је глумач и члан Удружења драмских уметника Београда. После Другог светског рата вратио се тој љубави и након Београда, Јагодине, Скопља, Тузле и Ријеке, обрео се у Народном позоришту у Никшићу.

81. Улица Паулине Матијевић – почиње од постојеће улице Градине (кп 5407/1), пролази целом својом дужином кроз кп 5412, уз границу са кп 5409, и завршава се у истој кп 5412, а све у КО Железник.

Образложење: Паулина Матијевић (рођ. Лађевић; Карловац, 1861 – Париз, 1926) је била велика добротворка,

чланица Патроната Привредникових добротвора. Удала се за Владимира Матијевића 1883. године. Паулина је једна од утемељивача тзв. Крајцарашког друштва (друштва српских госпођа које су свакодневно скупљале ситне добротворне прилоге), из којег је настала прва Српска школа у Загребу. Њеном иницијативом основана је Женска добротворна задруга „Српкиња“ у Загребу, из које је произашао Српски девојачки интернат, чији је задатак био васпитање женског подмлатка. Крајем 1904. године Српско привредно друштво Привредник је проширио своју делатност и на бригу за женску децу управо захваљујући настојањима Паулине Матијевић. Сав свој иметак, акције Српске банке у Загребу, оставила је „Привреднику“ за вечито уздизање и унапређивање сиромашне српске омладине

82. Улица Панајота Папакостопулоса – почиње од постојеће улице Жикице Јовановића – Шпанца (кп 7626/1), почиње у кп 7626/18, иде дуж кп 5458/2, и дуж кп 5458/1, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Панајот Папакостопулос (1820–1879) као доктор, дошао је у Београд 1853. године, где је започео своју лекарску праксу. Августа 1853. године постављен је указом за професора грчког језика у београдској гимназији.[5] Крајем школске године 1854. напустио је Београд и отишао у Серез (Грчка), где је наредне три године радио као лекар.[3] Октобра месеца 1857. године вратио се поново у Београд, са супругом Ефталијом, где је наставио да ради као лекар и професор у београдској гимназији.[6] На својим часовима Папакостопулос се трудио да у својим ђацима развије љубав према класичној књижевности и грчком језику. Често би по читаве часове причао о сродности грчког и старословенског језика, о сличној историјској судбини Грка и Срба. [5] Био је веома омиљен професор, како међу колегама, тако и међу ђацима. Надимак му је био добри Папа. Велика открића у области медицине учинила су да су лекари морали пронаћи начине да редовно прате свакодневне новине у овој научној области. Један од начина било је и оснивање лекарских друштва, где су могли да размењују искуства, спремају или слушају предавања. Српско лекарско друштво је основано 22. априла 1872. на иницијативу др Владана Ђорђевића. На првом састанку оснивачке скупштине било је присутно 15 београдских лекара: Панајот Папакостопулос, Аћим Медовић, Јован Машин, Ђорђе Клинковски, Јован Валента, Јосиф Хољец, Бернард Брил, Сава Петровић, Јулијус Ленк, Марко Полак, Владан Ђорђевић, Петар Остојић и зубни лекар Илија Ранимир. Оснивачима су се убрзо придружили још и Јосиф Панчић и Младен Јанковић, који су приликом првог састанка били одсутни

83. Улица Тихомиља Николића – почиње од постојеће улице Жикице Јовановића – Шпанца (кп 7626/1), иде целом дужином кроз кп 5460, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Тихомиљ Николић (1832 – 1886) је био српски генерал. Први председник Првог београдског друштва за гимнастику и борење. Родио се у Крагујевцу. Завршио је филозофски одсек гимназије и Војну академију у Београду, а усавршавао се као артиљеријски потпоручник у Белгији. Командант стајаће војске био је 1874. године, 1875. до 1876. године био је министар војни. За његово време направљене су припреме за I рат са Турцима и под њиме је и завршен. У II рату био је командант Ибарске војске која се истакле на Јавору. Био је ожењен госпођом Ермилом ћерком господара Јована Обреновића. Ђенерал Теша је био један од најзаслужнијих и најомиљенијих Срба с краја деветнаестог века

84. Улица Катарине Поповине Мицине – почиње од постојеће Улице Жикице Јовановића – Шпанца (кп 7626/1),

иде целом својом дужином кроз кп 5463, и завршава се код кп 7563/1, између кп 5447 и кп 5489, а све у КО Железник.

Образложење: Катарина Поповић рођена је у Новом Саду у угледној породици Петровић. Зна се да је око 1844. године учествовала у дилетантским позоришним представама Коморашеве дружине, коју је предводио Константин Поповић Комораш. Удала се за његовог најстаријег сина, правника Димитрија Поповића – Мицу, због чега је добила надимак Мицина. Катарина Поповић – Мицина приредила је први кувар писан на народном језику. Осим рецепата, ауторка је у књигу унела савете и упутства о декорисању и сервирању јела, постављању трпеза и организовању различитих скупова, попут вечера, пријема, балова и сл. Књига је имала неколико издања.

85. Улица Марте Јерговић – почиње од новопредложене Улице Катарине Поповине Мицине (кп 5463), сече кп 5464, и кп 5482, иде дуж целе кп 5465, и завршава се код кп 5468, а све у КО Железник.

Образложење: Марта Јорговић била је прва Српкиња која је 1755. године уписала и завршила „Прву српску православно гимназију” у Новом Саду, коју су до тада похађали искључиво младићи

86. Улица Владике Платона – почиње од новопредложене Улице Марте Јерговић на кп 5482, иде целом својом дужином кроз кп 5482, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Платон Јовановић, познатији као Свештеночученик Платон Бањалучки (Београд, 29. септембар 1874 – Бањалука, 5. мај 1941) је био епископ охридско-битолски и бањалучки. Епископ Платон је рођен је у Београду 29. септембра 1874. као Миливоје Јовановић. Школовао се у Врању и Нишу, а потом школовање наставио у Београдској богословији. Замонашио се као ученик трећег разреда богословије. Када је завршио богословију рукоположен је за ђакона и презвитера. Године 1896. послат је у Српско подворје у Москви где је наставио богословско усавршавање на Духовној академији коју је завршио 1901. са степеном кандидата богословља. Када се вратио из Русије, постављен је за старешину манастира Рајиновца. Као професор службодвао је у Алексинцу и Јагодини и за то време одликован је достојанством синђела, протосинђела и архимандрита. У току Првог балканског рата 1912. архимандрит Платон је био бригадни свештеник, а у Првом светском рату војни свештеник. Кратко време био је администратор Охридске епархије. Окупацију је провео у Србији.

87. Улица Јелене Кон – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7582/13), између кп 4761/2 и кп 4763/3, иде дуж целе кп 4762/3, кп 4762/2, кп 4762/1, затим скреће у кп 4773/2, где се и завршава, између кп 4779 и кп 7563/3, а све у КО Железник.

Образложење: Јелена Кон, иако није била родом Новосађанка, успела је да Новосађане свих нација и вероисповести окупи око заједничке идеје помагања деци. Успела је, тако, да изгради и „Дом коре хлеба” у Новом Саду, а скулптура мајке и детета која стоји изнад улаза урађена је по њеној замисли. Страдала је у Другом светском рату, током злогласне рације.

88. Улица Милице Нинковић – почиње од кп 4790/1, иде дуж целе кп 4792/2, кп 4793/2, кп 4794/2, кп 4795/2, кп 4796/2, кп 4797/2, и улази у кп 4892, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Милица Нинковић (Нови Сад, 30. јануар 1854 – Крагујевац, 18. новембар 1881) била је српска феминисткиња, педагог и преводилац. На наговор Светозара Марковића, после завршене средње школе, Милица је наставила школовање и заједно са сестром Анком Нинковић, уписала Педагошки факултет у Цириху, који је студирала

од 1872 до 1874. године. Током боравка у Цириху, поред студирања, Милица је била на предавањима и дискусијама о политичким, социјалним и економским темама, које је обрађивала и слала их Светозару Марковићу, а он их је објављивао у свом листу Застава.

89. Улица Милеве Симић – почиње од постојеће улице Боре Радојевића (кп 7563/4), пролази кроз кп 4828/1, кп 4827/1, кп 4826/2, кп 4815/2, кп 4816/2, иде дуж кп 4817/3, и улази у кп 4869/2, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Милева Симић (Нови Сад, 15. фебруар 1859 – Нови Сад, 1946) је била српска учитељица, књижевница и преводилац. За рад на пољу педагогије и књижевности, додељен јој је орден Ордена краља Александра I степена. Године 1871–72, Симићи су живели у Сомбору, где је Павле Симић радио на иконостасу, на Цркви Светог Георгија. По доласку у Сомбор, Милева је са својих 12 година сазнала за учитељску школу, за коју се изузетно заинтересовала, због велике жеље за учењем, коју је имала још од раног детињства. Са посебном дозволом професора и катихете Николе Ђ. Вукићевића и дозволом од Школског савета, Милеви је дозвољено школовање у Српској учитељској школи, иако је са својих 12. година била премлада за упис. Милева је на пољу књижевности кренула да ради 1876. године. Написала је неколико дела, као што је Књига за народ, у издању Матице српске, шаљиву игру Ретка срећа, награђену од стране Матице српске. Поред књижевних радова, док је радила као учитељица, написала је две школске књиге, „Кућарство” и „Педагогија”, коју су на основу процене Школског савета сврстане у свим српским и учитељским школама, широм Србије. Поред тога, Милева се опробала и на пољу дечије књижевности. Поред педагошких књижевних приповедака за децу, издатим у листовима „Невен” и „Споменик”, Милева је написала је шест дечијих позоришних комада, а од њих су „Другарице” (Сомбор), „Добровољни прилози” (Мостар) и Плаћеник (Нови Сад) објављени, док остали као што су Сиротица и позоришни комад У лажи је плитко дно.

90. Улица Пашка Вучетића – почиње од постојеће улице Бобана Томовића на кп 4815/2, затим иде дуж целе кп 4815/1, уз границу са кп 4816/1, и завршава се код кп 4801, а све у КО Железник.

Образложење: Почетком 20. века Пашко Вучетић долази из Сплита у Београд и прикључује се уметничкој групи „Лада”. Године 1909., добија прву награду на конкурс за споменик војду Карађорђу на Калемегдану. Скулптурална композиција састојала се од фигуре виле са барјаком, војника, жене са дететом, Карађорђевог устаника и гуслара, бронзани делови израђени су у Риму, а склапани су у Београду. Споменик се првобитно налазио на Калемегдану у близини Споменика захвалности Француској. Свечано отварање споменика уследило је након Другог балканског рата, међутим јавност није прихватила споменик са симпатијама, након чега је донета одлука да се споменик уклони уз образложење да је споменик оштећен током ратова. [2] Током балканских ратова и Првог светског рата урадио је циклус „Одбрана Београда”, више цртежа са ратном тематиком и портрете политичара и војсковођа. [3] У Народној банци Србије је урадио декоративну пластику, сликану декорацију зидова и сводова. [4] Године 1911, Пашка Вучетића ангажује Ђорђе Вајферт да уради иконостас за првобитну цркву Светог Ђорђа у Бору. Црква је због проширења површинског копа измештена у село Брестовац код Бора. Једина икона која је сачувана од првобитног иконостаса је икона Светог Прокопија. На икони су представљени оснивачи борског рудника Ђорђе Вајферт, Фрањо Шистек, Фердинанд Грамберг. Сем, сликарства, скулптуре, Пашко Вучетић се бавио педагошким радом, једно време је радио у Народној музеју.

91. Улица Радета Краповића – почиње од постојеће улице Бобана Томовића на кп 4817/3, затим иде делом дуж кп 4817/1, уз границу са кп 4816/1, и завршава се у истој кп 4817/1, а све у КО Железник.

Образложење: Раде Краповић био је из старе српске породице Краповића. Довршивши науку на које га је послао стриц, у војсци млетачкој допре до части генерала. У парници, која се водила између Срба и Грка 1764–76. године, он је успешно бранио православно богослужење на словенском језику у цркви задарској; а 1787. г. био је главни ктитор и бранилац права на Црквицу Светог Саве Освештеног у Будви, којом су се служили православни Будвани у доба државне власти Немањића и Балшића.

92. Улица Ђорђа Коде – почиње од постојеће улице Бобана Томовића на кп 4869/2, иде делом дуж кп 4869/1, и завршава се у истој, а све у КО Железник.

Образложење: Ђорђе (Георгије) Кода (Нови Сад, 9. март 1811 – Нови Сад, 13. фебруар 1891) био је новосадски трговац, добротвор и јавни радник. Први је увео вођење књига у Новосадској општини и био оснивач и члан Новосадске штедионице. Предлог прописа о издавању новца за зајмове и Нацрт формулара за обвезнице предао је 1864. године. Био је члан Матице српске (од 1867) и члан њеног Управног одбора (1868–1887), члан Одбора за израду „Упутства о издавању новца за зајмове” из Матичиних фондова и члан Одбора за испитивање финансијских могућности за куповину куће за Матицу српску

93. Улица Стевана Калембера – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/1), иде дуж целе кп 4845/3, и улази у кп 4845/5, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Стеван С. Калембер (Бјелопоље, Кореница, 10. новембар 1862 – Београд, 10. април 1946) је био трговац, политичар и добротвор. Основну школу је завршио у родном месту. Трговину је изучавао у Врховинама, а затим је радио као трговачки помоћник у Госпићу и Загребу. У Кореници је отворио радњу 1887. године. Бавио се политиком – као члан Српске самосталне странке од 1897. године био је стално биран за посланика у Српском народно–црквеном сабору у Сремским Карловцима, где се залагао за црквено–општинску аутономију. Један је од оснивача Српске банке и члан њеног најужег руководства. Налазио се на положајима председника Српске православне црквене општине у Загребу и Кореници, потпредседника Епархијског савета у Загребу и члана Патријаршијског савета, као и председника Српске штедионице у Кореници. Више пута је одликован. Био је близак сарадник Владимира Магијевића у Српскоом привредном друштву „Привредник”, у чијем је раду непосредно учествовао преко четрдесет година. Био је члан Патроната Привредникових добротвора. Захваљујући њему из Кореничке општине послано је преко 300 сиромашних ђака у „Привредник” како би се оспособили за занате и трговину.

94. Улица Јована Белимарковића – почиње од постојеће улице Боре Радојевића (кп 7606/1), пролази кроз кп 4866/1, кп 4866/3, сече кп 4866/1, иде делом дуж кп 4865/8, и завршава се код кп 4858/1, између кп 4865/1 и кп 4864/1, а све у КО Железник.

Образложење: Јован Белимарковић (Београд, 1. јануар 1827 – Врњачка Бања, 16. август 1906) је био српски генерал и виши државни службеник. Био је наставник на Војној академији у Београду 1852–1859. године, када је постављен за време друге владавине кнеза Михаила за директора Артиљеријске радионице Тополивнице у Крагујевцу где је остао до новембра 1861. године. Био је судија Војнокасиционог суда и председник Инжењеријског комитета, а од септембра 1881. био је председавајући у Комисији за организацију и наставу војске. Био је и члан бројних комисија за официрске испите.

95. Улица Еуфимије Јовић – почиње од постојеће улице Боре Радојевића (кп 7606/1), иде целом својом дужином кроз кп 4863/3, и завршава се код кп 4860/1, а све у КО Железник.

Образложење: Еуфимија Јовић је рођена 1779. године у Бечеју, умрла у Бечеју 1861. године. Била је народна добротворка нарочито српске православне деце. Без потомства, оставила је 283 јутра земље и свој дворца Српској црквеној општини у Старом Бечеју, да се оснује задужбина за васпитање српске сиромашне деце православне вере. У просветне и разне хуманитарне сврхе оставила је српском народу укупно 380 јутара. Закладама је управљала Српска православна црквена општина у Старом Бечеју. Осим ове велике просветне задужбине, племенита бароница је подигла себи и две цркве–капеле. Капела у центру града подигнута је априла 1861. године, исте године када бароница умире. У крипти капеле почивају њени посмртни остаци, да би касније ту били пренети посмртни остаци њеног мужа, барона Стевана Јовића.

96. Улица Јована Јанковића Лунге – почиње од постојеће улице Боре Радојевића (кп 7606/1), пролази кроз кп 4867/3, кп 4867/1, сече кп 4871/2, иде делом дуж кп 4871/1, и прелази у кп 4872/1, где се и завршава, све у КО Железник.

Образложење: Јован Јанковић Лунга (Врање, 1892 – Београд, 1954) био је познати београдски трговац, задужбинар и добротвор. Врању је оставио зграду Хируршког одељења Врањске болнице и први терен за тенис изграђен још 1924. године. Постао је поносни део града Врања који не би смео да се заборави. Јован Јанковић Лунга је био добар и племенит човек. Мислио је не само на себе и своју породицу, него и на друге невољнике којима је помоћ била потребна. Кад год је боравио у свом родном месту давао је несечичне прилоге за градску читаоницу, цркву, гимназију и сиромашне.

97. Улица Глигорија Јефтановића – почиње од постојеће улице Боре Радојевића на кп 7606/1, иде делом дуж кп 7606/4 и кп 4875/2, сече кп 4875/1, затим улази у кп 4873 и иде дуж границе са кп 4875/1 и кп 4874, и завршава се код кп 4884, а све у КО Железник.

Образложење: Глигорије Јефтановић (1840–1927) 1910. је председавао скупом српских привредника на коме је договорено оснивање Српске централне привредне банке у Сарајеву која је основана 1912. У више наврата је биран за председника српске црквене општине и српског школског одбора у Сарајеву. Дао је паре за оснивање Српског просветног и културног друштва „Просвјета”, за оснивање српске школе, изградњу Саборне цркве у Сарајеву, других културних и спортских друштава, а помагао је и сиротињу. Један је од оснивача Српског певачког друштва „Слога” (1888), чији је био први председник. За председника „Слоге” је изабран и 1895, 1896 и 1898. Водио је Одбор за подизање споменика Сими Милутиновићу Сарајлији.

98. Улица Јанче Јовановића – почиње од кп 7606/4, пролази кроз кп 4876/2, иде дуж целе кп 4876/1 и целе кп 4877, и завршава се код кп 4879/2, а све у КО Железник.

Образложење: Јанча Јовановић Балџија (Врање, 1845–Врање, 1899) био је трговац, кожар и уچار. Био је велики задужбинар. Био је политички ангажован и године 1893. био је представник Народне скупштине Краљевине Србије. Јанча Јовановић Балџија је велики део свог огромног богатства оставио Врању. Саградио је хотел у чијем саставу је била и позоришна сала (коришћена за костим маскен балове ондашњих глумаца Врања и гостујућих аматера и грађанства вароши). Учествовао је у изградњи касарне, саградио зграду поште, био иницијатор и учествовао у изградњи градског парка идр. Поред тога што је био угледан трговац,

богат човек, био је врло друштвено активан, посланик и председник Општине Врање. Балција је обележио једно време на прелазу из отоманског ropства у слободну Краљевину Србију. Балција је и данас присутан у граду, кроз објекте које је оставио Врању и Врањанцима.

99. Улица Босиљке Јанић – почиње на кп 5223/1, сече кп 5223/2, пролази кроз кп 5222, кп 5221, кп 5220, кп 5219, кп 5218, кп 5217, кп 5216, кп 5215, и улази у кп 5052, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Босиљка Јанић, рођ. Цинцар–Јанковић, (Ђуприја, 1869 – Београд, 2. фебруар 1936) била је српска добротворка која је основала три задужбине, Задужбину Самуила и Голуба С. Јанића при Филозофском факултету и Учитељској школи у Скопљу, Задужбину Самуила и Голуба С. Јанића при Српској краљевској академији и Фонд Софије Самуила и Босиљке Голуба С. Јанића. Босиљка је била удата за Голуба Јанића.

100. Улица Јанка Ђурђевића – почиње од постојеће Улице Изворац на кп 5217, иде целом својом дужином кроз кп 5217, уз границу са кп 5218, и завршава се код новопредложене Улице Босиљке Јанић, а све у КО Железник.

Образложење: Јанко Ђурђевић (Коњска – Хотин, 1828) био је члан Совјета у Првом српском устанку. Родио се у селу Коњској (који се сада зове Михајловац) у Нахији смедеревској. Јанко је био саветник за Смедеревачку нахију 1805–1813. Јанко је био врло уважен човек и у народу и међу војводама. Њега су обично звали „Сиротињска мајка“.

101. Улица Милете Магарашевића – почиње од постојеће Улице изворац на кп 5219, иде целом својом дужином кроз кп 5219, где се и завршава, код новопредложене Улице Босиљке Јанић, а све у КО Железник.

Образложење: Милета Магарашевић (Горњи Ковиљ, 2. децембар 1905 – Београд, 24. децембар 2003) био је професор и доктор медицинског наука и један од пионира Медицинског факултета у Београду и здравственог система Србије. Професор Магарашевић је својим радом подржавао развој медицине уопште али и реуматологије и онколошке дијагностике у Србији и Југославији. Са својим првим шефом професором др Стојаном Дедићем, почев од 1947. формирао је стручне медицинске кадрове при покретању Радиолошког института у Београду током периода 1947–1955. где је био и у функцији помоћника Управника. Од маја 1946. потврђен је за асистента на Катедри за за радиологију и рендгенологију. За доцента је потврђен 1951, изабран за ванредног професора 1955, а за редовног, 1961, Постао је хонорарни професор од оснивања Стоматолошког факултета 1950. Током 1955. са Радиолошког института прелази на Института за радиологију КБЦ–а Дедиње, и постаје начелник.

102. Улица Драгише Станисављевића – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/1), иде дуж целе кп 5234/4, пролази кроз кп 5233/5, сече кп 5233/6, затим поново пролази кроз кп 5233/5, сече кп 5233/1, кп 5233/4, поново сече кп 5233/1, и улази у кп 5232/1, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Драгиша Станисављевић рођен је 1921. године у Јабучју код Ваљева, Србија. Скулптуром се бавио од 1958. године. Живот на селу и васпитање у духу патријархалних начела, завичајно окружење столетним шумама подстакли су свакако његов нагон за слободом и обликовањем. Апсолутни је самоук, снажног осећаја за стилизацију форме. Умро је 2012. године у Јабучју.

103. Улица Миодрага Аврамовића – почиње од новопредложене Улице Драгише Станисављевића на кп 5233/5, иде дуж исте, и завршава се код кп 5231/5, а све у КО Железник.

Образложење: Миодраг Аврамовић (Чачак, 19. мај 1901 – 19. јун 1974) је био југословенски и српски филмски глум

мац и редитељ. Основну школу и обућарски занат завршио је у Чачку. Накнадно је завршио и четири разреда гимназије. Уметничку каријеру почео је као аматер глумац и редитељ у „Абрашевићу“. Као професионални глумац ангажован је у једној путујућој позоришној трупи 1921. године. Радио је у многим театрима: Животићевом, у позориштима у Скопљу, Бањалуци, Сарајеву, Осијеку, Цетињу, Пожаревцу, Крагујевцу, Нишу, Панчеву, Загребу, Вршцу, Ријеци, Шапцу. У Српском народном позоришту је био ангажован у сезони 1930./1931. У многим позориштима бавио се и режијом.

104. Улица Гедеона Дунђерског – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), иде дуж целе кп 4705/2, сече кп 4704/5, пролази кроз кп 4704/2, затим улази у кп 4703/1, скреће и пролази између кп 4703/6 и кп 4703/7, и завршава се код кп 7563/1, а све у КО Железник.

Образложење: Гедеон „Геда“ Дунђерски (Србобран, 1. фебруар 1875 – Будимпешта, 12. јул 1939) велепоседник, индустријалац, правник, банкар, добротвор. Као и други Дунђерски, био је народни добротвор. Слао је вагоне хране у сиромашне крајеве у време гладних година. Магици српској и СНП у Новом Саду оставио је значајне легате. За Универзитетску библиотеку у Београду купио је за 320.000 динара изузетно богату библиотеку новосадског библиофила Петра Стојадиновића од 8.000 наслова старих књига и поконио је 1929. године.

105. Улица Илије Коловића – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), иде дуж целе кп 5300/1, улази у кп 5301/4, скреће и завршава се код кп 5302/1, а све у КО Железник.

Образложење: Илија Коловић био је доктор и велики хуманиста који је заједно са Зорком Јокановић, медицинском сестром, лечио српске рањенике у Првом светском рату.

Иницијативу је поред грађана градске општине Чукарица поднела и Библиотека града Београда.

106. Улица Емила Першке – од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 5299/6, иде делом дуж кп 5299/1, пролази кроз кп 5299/2, поново пролази кроз кп 5299/1, затим пролази кроз кп 5299/3, и завршава се код кп 5298/2, а све у КО Железник.

Образложење: Емил Першка (1897 – 1945) је бивши југословенски фудбалски репрезентативац. Био је први који је одиграо 10 утакмица за национални тим у првој деценији његовог постојања и, несумњиво, спадао међу најбоље југословенске играче тог времена. Међутим, његова играчка и животна биографија из разних разлога вероватно никад неће бити употпуњена. Зна се да је пореклом био Словак, касније новинар и историчар спорта, али су многи битни подаци остали непотврђени, иако је у питању једна од првих фудбалских звезда и професионалаца на просторима бивше Југославије.

107. Улица Евгенија Думче – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 7564/3, иде дуж целе кп 5244/2, затим улази у кп 5246/1, скреће и завршава се код кп 5231/6, а све у КО Железник.

Образложење: Евгеније Думча (1838 –1917) је био трговац, велепоседник и добротвор. Евгеније Думча се оженио 1862. године Петронелом Блажић, с којом је оснивао бројне задужбине. У дугом и срећном браку нису имали деце. По разним местима Будимске епархије подизао је школске зграде и давао је велике новчане прилоге за њихову изградњу, па су га савременици сматрали за једног од „највећих добротвора српског народа с ове стране Саве и Дунава“. Био је члан Патроната Привредникових добротвора. Као покровитељ Српског привредног друштва Привредник, Думча је овом друштву приложио 52.000 круна.

108. Улица Милана Пузића – почиње од постојеће Улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 7564/15, иде дуж целе кп 5248/1, и завршава се код кп 5247/1, а све у КО Железник.

Образложење: Милан Пузић (Крушевац, 2. април 1926 – Београд, 16. новембар 1994) је био српски глумац. Пузић је рођен у Крушевцу 2. априла 1926. године. Глумом је почео да се бави као средњошколац, глумио је у Градском народном позоришту у Крушевцу. Од 1946. до 1948. године је похађао Драмски студио при Народном позоришту у Београду и студирао на Филозофском факултету. Године 1946. постаје члан Београдског драмског позоришта, а од 1951. године Народног позоришта у Београду. Филмску каријеру је започео улогом у филму Језеро 1950, а главне улоге је тумачио у филмовима Пукотина раја из 1959. и Човек са фотографије из 1963. године. Преминуо је 16. новембра 1994. године у Београду у 69. години живота.

109. Улица Софије Дражић – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 5250/1, пролази кроз кп 5250/2, затим поново пролази кроз кп 5250/1, и улази у кп 5250/7, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Софија Дражић (1805–1895) била је народна добротворка. Оставила је свој иметак, којим управља Српска православна црквена општина у Старом Бечеју, за одгој сиромашних девојака, српкиња православне вере.

110. Улица Јована Валенте – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 5292/2, иде дуж кп 5292/1, затим дуж кп 5293, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Јован Валента (Праг, 1826 – Београд, 7. јун 1887) је био лекар, доктор медицине и хирургије, варошки лекар у Смедереву и Београду, први управник болнице на Палилули и хонорарни професор Велике школе (Београд, хигијена). По доласку у Србију 1852. године, чешко име Јан заменио је са српским именом Јован. У Србији је др Валента постављен за окружног физика прво у Смедеревском, затим Рудничком, а потом у Ваљевском округу. Године 1865. је др Валента именован за управника прве варошке болнице у Београду, која је основана 1841. године. Са др Аћимом Медовићем подстакао је оснивање Српског лекарског друштва у Србији 1868. године. До оснивања је дошло ипак касније 1872. 1864. године је објавио књигу „Наука о чувању здравља“. Ову књигу су пратиле још две: „Хигијена – Наука о чувању здравља“ (1877) и „Заседна хигијена–Дијететика“ објављена 1881. године. Кореспондентни је члан Друштва српске словесности од почетка 1862. Редовни је члан Српског ученог друштва (Одсека за науке природословне и математичке) наименован лета 1864.

111. Улица Васе Савића – почиње од постојеће улице Жикице Јовановића Шпанца (кп 7626/1), између кп 5265/1 и кп 5269, иде целом својом дужином кроз кп 5268, и завршава се код кп 5271, између кп 5267/1 и кп 5270, а све у КО Железник.

Образложење: Др Васа Савић (Перлез 1893 – Београд, 2. фебруар 1939) био је лекар, истакнути медицински стручњак за плућне болести и дугогодишњи управник санаторијума у Тополшици (Словенија) у међуратном периоду. Васа Савић родио се у Перлезу 1893. године. Рано оставши без оца, Гимназију је завршио у Зрењанину, да би након тога као питомац „Текелијанума“ наставио школовање у Будимпешти. У жељи да се специјализује за лечење туберкулозе, студијски се усавршавао у Швајцарској, Енглеској и САД. По повратку у Краљевину СХС, постављен је 1922. за начелника санаторијума у Тополшици и на том положају остао је шеснаест година. Доселио се 1939. године у Београд, где је био именован за начелника Одељења за фтизиотерапију

Опште државне болнице. Био је посвећен борби против туберкулозе и у међуратном периоду написао је низ радова о овој проблематици (в. доле библиографију радова). Сахрањен је на Томашевачком гробљу. Смрт Васе Савића окупила је велики број пријатеља, бивших пацијената и поштовалаца. Петровградски лист „Банатска пошта“ покренуо је иницијативу за прикупљање помоћи Савићевој мајци која је живела у тешким материјалним условима. Градско веће Петровграда донело је одлуку да се Болничка улица у том граду преименује у Улицу Васе Савића. Мајка Васе Савића се, након синовљеве смрти, повукла у петровградски манастир Свете Меланије Римљанке, где је живела са ћерком, монахињом Петронијом (световно име Вукосава). Ту је пренела Савићеву заоставштину. Болница за плућне болести у Зрењанину добила је име по др Васи Савићу. У Алеји великана у Карађорђевој парку налази се биста др Васе Савића.

112. Улица Лазе Телечког – почиње од постојеће улице Изворац (кп 7611/3), између кп 5201/4 и кп 5258/1, иде целом својом дужином кроз кп 7612/1, и завршава се код кп 7612/2, између кп 6585/1 и кп 6557/2, а све у КО Железник.

Образложење: Лазар Лаза Телечки (Кумане, 1841 – 1873) је био српски позоришни глумац и редитељ. Био је истакнути члан Српског народног позоришта у Новом Саду. Када је основано позориште у Новом Саду, 1861. године, Телечки постаје глумац. Играо је углавном улоге из домаћег репертоара и у првом периоду његова активност била је повремена. За време своје кратке каријере глумио је и у Београду и Загребу заједно са великанима глумишта, као што су: Димитрије Ружић, Драгиња Ружић, Миша Димитријевић, Илија Станојевић, Драга Спасић, Милка Гргурова и Пера Добриновић.

113. Улица Христине Добровић – почиње од новопредложене улице Лазе Телечког (кп 7612/1), иде дуж целе кп 5186/5, целе кп 5186/4, и улази у кп 5186/1, где се и завршава, а све у КО Железник.

Образложење: Христина Добровић (1851 – 1910) је била велика добротворка. Заједно са Паулином Матијевић основала је Добротворну задругу „Српкиња“. Христина је била супруга трговца Исидора Добровића. Заједно с њим током живота приложила је Српско привредно друштво „Привредник“ преко 30.000 круна. Била је чланица Патроната Привредничких добротвора.

114. Улица Ђорђа Михаиловића – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), између кп 6547/2 и кп 6548/1, иде дуж кп 6547/5, сече кп 6549/5, кп 6549/1, пролази кроз кп 6547/4, и завршава се код новопредложене Улице Лазе Телечког (кп 7612/1), а све у КО Железник.

Образложење: Ђорђе Михаиловић, Ђока (Ниш, 3. мај 1892 – Ниш, децембар 1974) био је ктитор нишког здравства – српски војни, цивилни и соколски лекар, учесник Првог светског рата у коме је са припадницима нишке Војне болнице прошао Албанску голготу, а онда у периоду од 1916. до 1918. као лекар радио је у болницама у Сиди Абдалу и Феривилу, недалеко од Бизерте, Тунис. Прво као лекар, а касније и као лекар, Ђорђе Михаиловић је својим радом и ентузијазмом дао значајан допринос српској ратној медицини. Као члан Српског друштва Црвеног крста и Српског лекарског друштва, између два светска рата, Михаиловић је непрестано радио на развоју српског здравства, првенствено у граду Нишу, а потом и у Моравској бановини.

115. Улица Нинка Петровића – почиње од постојеће улице Стевана Филиповића (кп 7564/11), сече кп 6555/4, иде дуж кп 6555/3, сече кп 6555/1, иде дуж кп 6554/1, и завршава се код новопредложене Улице Лазе Телечког (кп 7612/1), а све у КО Железник.

Образложење: Нинко Петровић (Крупан, 1896 – Београд, 30. март 1981) био је адвокат и градоначелник Београда. Рођен у Белотићу 1896. године, Нинко је основну школу је завршио у Белотићу (општина Осечина) а потом је похађао гимназију у Шапцу. После завршених шест разреда гимназије, у јесен 1915. године мобилисан је у Ђачку чету са којом се крајем исте године повукао преко Албаније у Грчку. После краће војне обуке упућен је на Солунски фронт, где је 1916. године учествовао у борбама у саставу Првог пешадијског пука Моравске дивизије као поднаредник–ђак. По наређењу из команде заједно са другим „ђацима” упућен је у грчки град Волос, где је похађао седми и осми разред гимназије и успешно положио матурски испит. Убрзо након матурирања се вратио на Солунски фронт, и то у моменту најинтензивнијих борби и његовог пробоја, након којих се коначно после дуже времена поново вратио у Србију и родни крај. Током рата убијен му је отац, двојица старије браће и брат од стрица. Упркос томе, успео је заврши Правни факултет у Београду 1922. године. Бавио се адвокатуром и другим службеничким пословима, а 1930. године био је један од оснивача и уједно секретар Удружења „Солунске ђачке чете”. У току Великог рата Петровић је писао дневник и разне записе, на чијем сабирању је радио пред крај свог живота.

116. Улица Владанова – почиње од новопредложене Улице Лазе Телечког (кп 7612/1), сече кп 6606/4, иде дуж целе кп 6606/3, и целе кп 6606/1, и завршава се код 6606/2, а све у КО Железник.

Образложење: Владин или Владан је био легендарни српски владар из 7. века, син кнеза Селимира. Владао је у периоду од између око 651. и 655. године до после 680. године. У време његове владавине су се Бугари насељавали на Балканско полуострво. Владин је живео мирно са Бугарима до краја своје владавине. Према сведочењу летописа „два народа – Готи и Словени деле заједнички језик и веру (Стара словенска вера), због чега су добро везани једни са другима”. После смрти Владана, његов престо заузима његов син Ратимир.

117. Улица Божидара Павићевића – почиње од постојеће улице Боре Станковића Макиш (кп 2684), пролази кроз кп 176, кп 177, сече кп 178/5, кп 178/4, кп 178/3, кп 178/1, кп 2678, кп 311/2, иде делом дуж кп 314/3, и завршава се код кп 2679, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Божидар Павићевић Лонга (Сарајево, 9. јануар 1932 – Београд, 13. јул 2004) је био српски глумац.

118. Улица Исидора Добровића – почиње од постојеће Улице Боре Станковића Макиша (кп 2684), иде целом својом дужином кроз кп 2680, и завршава се у истој, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Исидор Добровић (1841 – 1914) је био трговац, велепоседник, добротвор и први председник Српског привредног друштва „Привредник”. Сваке године уплаћивао је Српском привредном друштву Привреднику износ од 2.000 круна. За његовим примером повели су се бројни пријатељи, који су поклањали новац и оснивали донације. Као учесник конференције оснивача Српске банке у Загребу 1894. године, сазване поводом оснивања загребачке српске аутономне школе, предложио је сакупљање новца, а сам је приложио средства у ту сврху. Био је у Дарувару председник Српске православне црквене општине 1899. године. Подстакнут њеним оснивањем, заједно с Крстом Јокановићем, Јоцом Цигановићем и другима подигао је 1899. године српску школу у Дарувару. У својој континуираној помоћи Привреднику, са супругом Христином, поконио је две куће и велики број акција Српске банке у Загребу у вредности од око четврт милиона динара. Као један од највећих дародаваца био је члан Патроната Привредникових добротвора.

119. Улица Стевана Георгијевића – почиње од постојеће улице Боре Станковића Макиш на кп 11687, сече кп 224/2, кп 11686, кп 11687, пролази кроз кп 108, кп 109/1, сече кп 109/4, иде делом дуж кп 2673, затим сече кп 119/1, кп 119/2, кп 119/3, кп 119/4, затим иде поново дуж кп 2673, пролази кроз кп 56/1, и улази у кп 57/1, где се и завршава, код постојеће улице Обреновачки друм, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Стеван Георгијевић (Мали Радинци, 28. јул 1863 – Ријека, 30. новембар 1924) је био трговац, поседник и добротвор. Изучио је обућарски занат у Руми. Као помоћник радио је у Земуну, Београду, Вуковару, Осјеку, Пешти, Трсту и Бечу. Од 1887. године настанио се у Ријеци, где је, захваљујући материјалној помоћи проте Јована Шорак Чеде, отворио самосталну радњу. Као вредан радник убрзо је успео да отвори и трговину. Његове радње биле су прве продавнице обуће у Ријеци. Због своје патриотске делатности био је хапшен и прогањан од аустријских власти. Тестаментом је сав свој иматак, три куће у Ријеци у вредности од око 180.000 круна, оставио Српском привредном друштву „Привредник” где је члан Патроната Привредникових добротвора.

120. Улица Љубице Раваси – почиње од постојеће Улице обреновачки друм (кп 11600/2), сече кп 11600/4, пролази кроз кп 11655, сече кп 11656/1, и улази у кп 13864/1, где се и завршава, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Љубица Раваси (Чента, 25. август 1916 – Нови Сад, 9. март 1995) је била југословенска и српска филмска и позоришна глумица.

121. Улица Саве Вуковића – почиње од постојеће улице Обреновачки друм (кп 11600/2), сече кп 11600/3, кп 12635/3, кп 12649, затим сече кп 12648/2, кп 12648/1, кп 12634/4, пролази кроз кп 12619/1, и улази у кп 12617/1, где се и завршава, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Сава Вуковић (Мостар, 1737 – Нови Сад, 1810) је био српски трговац, добротвор и оснивач Српске православне велике гимназије у Новом Саду. Суму од 20.000 форинти приложио је у корист оснивања Српске православне гимназије. И други новосадски грађани су, следећи Вуковићев пример, такође дали значајне прилоге, те тако помогли оснивање гимназије. Сава Вуковић умро је у Новом Саду маја 1810. године и сахрањен је у порти Саборне цркве. Улица у Новом Саду носи његово име.

122. Улица Јована Јоце Вујића – почиње од новопредложене Улице Саве Вуковића на кп 12649, сече кп 12648/2, пролази кроз кп 12648/1, кп 12647, скреће ка кп 12634/4 и пролази кроз исту, затим пролази кроз кп 12619/1, и улази у кп 12617/1, где се и завршава, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Јован Јоца Вујић (Сента, 1863 – Београд, 1934) је био колекционар уметнина, библиофил, велики добротвор српског народа и велепоседник. Био је покретач оснивања Српског клуба у Сомбору који се борио за бољи живот Срба у Бачкој, још пре почетка Првог светског рата. Био је ангажован и члан Управног одбора Матице српске и Друштва за српско позориште, које је помагао морално и финансијски.

123. Улица Злате Петковић – почиње од постојеће Улице Обреновачки друм (кп 11600/2), сече кп 11600/3, кп 12635/3, кп 12657/2, сече кп 12634/5, кп 12634/1, пролази кроз кп 12736/1, сече кп 12739, поново сече кп 12736/1, и улази у кп 12740, где се и завршава, а све у КО Велики Макиш.

Образложење: Злата Петковић (1954 – 2012) била је српска глумица, као и бивша Мис Југославије. Била је супруга композитора Александра Сање Илића и сестра музичара Дејана Петковића. Факултет драмских уметности у Београду уписала је након завршетка средње школе, а колеге на класи су јој били Богдан Диклић, Љиљана Стјепановић,

Снежана Савић, Иван Клеменц, Радош Бајић и Лазар Ристовски. Након дипломирања, редитељ Александар Ђорђевић јој је понудио улогу Марије у филму и серији Повратак отписаних. Умрла је у Београду 3. децембра 2012. године у 58. години живота, седам дана пошто је доживела можда ни удар. Сахрањена је 6. децембра 2012. на Новом гробљу у Београду, а истог дана одржана је комеморација на Сцени „Бојан Ступица” у њеном матичном Југословенском драмском позоришту. Током своје каријере Злата се опробала и као ТВ водитељка. Током 1980–их година, са певачима Предрагом Цунетом Гојковићем и Предрагом Живковићем Тозовцем, водила је музичку емисију Фолк парада.

124. Улица Иде Брановачки – почиње од постојеће Улице Ратка Митровића (кп 3414/6), иде целом својом дужином кроз кп 3414/1, и завршава се код постојеће Улице Владимира Роловића, код кп 659/4, а све у КО Чукарица.

Образложење: Персида – Ида Брановачки, рођ. Вујић, народни добротвор (1853 – 1882). Ида и њен муж Евген – Ђена Брановачки оставили су 20 јутара земље српском народном позоришту, 10 јутара српској црквеној општини у Сенти, а 120 јутара за градњу српске вероисповедне школе на сенћанским салашима и стипендије сиромашним ученицима реалки и економских школа. Питомце бирала Матица српска у Новом Саду.

125. Улица Зорке Тодосић – почиње од постојеће Улице Жикице Јовановића – Шпанца на кп 7626/1, иде дуж кп 5358, пролази кроз целу кп 5357/1, и завршава се код кп 5369/1, а све у КО Железник.

Образложење: Зорка Тодосић (Нови Сад, 1. април 1864 – Београд, 28. децембар 1936) била је позната српска глумица, више од 20 година првакиња Народног позоришта у Београду. Нарочито се истицала као субрета у оперетама и у певачким улогама у комадима из народног живота, да би се у зрелијим годинама доказала у комедији и драми. Глумила је насловну улогу у првом извођењу Коштане. Заузима посебно место у галерији наших најзначајнијих позоришних

уметница као велика трагеткиња и првокласна оперетска певачица, која је носила главне оперетске улоге и кроз њих популаризовала оперету у Србији. Умрла је помраченог ума и готово заборављена.

Иницијативу је поред грађана градске општине Чукарица поднела и Библиотека града Београда.

126. Улица Ђене Брановачког – почиње од постојеће Липовачке улице на кп 5286/1, скреће у кп 5271, пролази кроз кп 5272/1, и завршава се код кп 5279, а све у КО Железник.

Образложење: Евген – Ђена Брановачки, народни добротвор (30. август 1841, Сента – 11. август 1882, Сента). Евген – Ђена Брановачки, син Стефана Брановачког (1804 – 1880), адвоката, потпредседника Српског народног сабора у Карловцима, председник Матице српске, председник српске црквене општине у Новом Саду и др, и његова жена Персида – Ида Брановачки, сестра Јована Вујића из Сенте оставили су 20 јутара земље српском народном позоришту, 10 јутара српској црквеној општини у Сенти, а 120 јутара за градњу српске вероисповедне школе на сенћанским салашима и стипендије сиромашним ученицима реалки и економских школа. Питомце бирала Матица српска у Новом Саду.

Члан 3.

На основу ове одлуке надлежна служба Републичког геодетског завода Републике Србије ће ажурирати Адресни регистар.

Члан 4.

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу Града Београда”.

Скупштина Града Београда
Број 015-118/19-С, 4. марта 2019. године

Председник
Никола Никодијевић, ср.

САДРЖАЈ

	Страна
Одлука о додели назива парку „Бранко Параћ Реља” на територији градске општине Савски венац -----	1
Одлука о измени и допуни Одлуке о утврђивању назива улица и других делова насељених места на територији градске општине Савски венац -----	1
Одлука о додели назива улици на територији градске општине Стари град -----	1
Одлука о утврђивању назива улица и других делова насељених места на територији градске општине Палилула -----	2
Одлука о утврђивању назива улица и других делова насељених места на територији градске општине Чукарица – централни део -----	34

„СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА БЕОГРАДА” продаје се у згради Скупштине Града Београда, Трг Николе Пашића 6, приземље – БИБЛИОТЕКА, 3229-678, лок. 259
Претплата: телефон 7157-455, факс: 3376-344

**СЛУЖБЕНИ ЛИСТ
ГРАДА БЕОГРАДА**

Издавач Град Београд – Секретаријат за информисање, Београд, Краљице Марије бр. 1.
Факс 3376-344. Текући рачун 840-742341843-24.
Одговорни уредник БИЉАНА БУЗАЦИЋ. Телефон: 3229-678, лок. 6247.
Штампа ЈП „Службени гласник”, Штампарија „Гласник”, Београд, Лазаревачки друм 15